

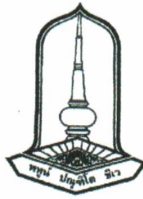

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

วิทยานิพนธ์
ของ
ธนาพร มุลกันธุ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
พฤษภาคม 2556
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวธนาพร มูลกันธุ์
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... (อาจารย์ ดร.ทัศนศิริทร์ สว่างบุญ)	ประธานกรรมการ (อาจารย์บัณฑิตศึกษาประจำคณะ)
..... (อาจารย์ ดร.จิระพร ชะโน)	กรรมการ (ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)
..... (อาจารย์ ดร.เกษร ทองแสน)	กรรมการ (กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)
..... (อาจารย์ ดร.สุขศิลป์ ประสงค์สุข)	กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ.ดร.ประวิต เอราวรรณ)
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(รศ.เทียนศักดิ์ เมฆพรรณโอภาส)
ผู้รักษาการคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่ 30 เดือน พ.ค. พ.ศ. 2556

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

วิทยานิพนธ์
ของ
ธนาพร มุลกันธุ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
พฤษภาคม 2556
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวธนาพร มูลกันธุ์
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....	ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.ทัศนศิริรินทร์ สว่างบุญ)	(กรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะ)
.....	กรรมการ
(อาจารย์ ดร.จิระพร ชะโน)	(ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)
.....	กรรมการ
(อาจารย์ ดร.เกษร ทองแสน)	(กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์)
.....	กรรมการ
(อาจารย์ ดร.สุขศิลป์ ประสงค์สุข)	(ผู้ทรงคุณวุฒิ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ.ดร.ประวิต เอราวรรณ)
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(ศ.ดร.ประดิษฐ์ เทอดทูล)
ผู้รักษาการคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่ เดือน พ.ศ. 2556

ประกาศคุณประการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.จิระพร ชะโน ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.เกษร ทองแสน กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษาและคำแนะนำที่ดีในการทำวิทยานิพนธ์ อีกทั้งยังให้กำลังใจและช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยในตลอดเวลา ทุกโอกาส เมื่อผู้วิจัยประสบปัญหา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามทุกท่านที่ได้ถ่ายทอดความรู้ และให้ประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้วิจัยในเรื่อง การเรียนรู้และฝึกฝนจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่านที่ให้ความกรุณาตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำเพื่อปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณผู้บริหาร อาจารย์ประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลบูรพาพิทยาคาร ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัย และผู้บริหาร อาจารย์ประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยาที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการใช้เครื่องมือในการวิจัย ขอขอบพระคุณบิดา มารดาของผู้วิจัยที่คอยให้กำลังใจ และช่วยเหลือในทุกด้านแก่ผู้วิจัยตลอดมา สดุดีพระโยชน์และคุณค่าจากงานวิจัยในครั้งนี้

ขอมอบเป็นเครื่องบูชา บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่คอยอบรมสั่งสอน ชี้แนะแนวทางให้แก่ผู้วิจัย

ธนาพร มุลกัณฐ์

ชื่อเรื่อง	การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ผู้วิจัย	นางสาวธนาพร มูลกันธุ์
กรรมการควบคุม	อาจารย์ ดร.จิระพร ชะโน และอาจารย์ ดร.เกษร ทองแสน
ปริญญา	กศ.ม. สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2556

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 4 ประการ คือ 1) เพื่อพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 2) หาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ตามเกณฑ์ 80/80 3) หาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น 4) ศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา จังหวัดมหาสารคาม ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 16 แผน มีระดับความเหมาะสมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.41) 2) แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ชุด ชุดละ 5 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น 0.96 และ 3) แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ชุด ชุดละ 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.73 และ 0.20 ถึง 0.82 ตามลำดับ ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับมีค่า 0.97 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานใช้ The Wilcoxon Matched Pair Signed - Ranks Test

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มี 4 องค์ประกอบคือ แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเรียนการสอน และการประเมินผล ซึ่งขั้นตอนการเรียนการสอนมี 5 ขั้น ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ-ตระหนักรู้หน่วยเสียง ขั้นที่ 2 ขั้นสอน-เชื่อมโยงอักษรและเสียง ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ-อ่านคำศัพท์ ขั้นที่ 4 ขั้นประยุกต์ใช้-เขียนคำศัพท์ ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปผล-เกมภาษา
2. ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.08/85.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด
3. ดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีค่าเท่ากับ 0.85 นั่นคือรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษก้าวหน้าขึ้นจากก่อนเรียนร้อยละ 85
4. ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนไม่แตกต่างจากหลังเรียนจบไปแล้ว 2 สัปดาห์ ($p>0.05$)

โดยสรุป รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนที่ได้เรียนรู้ตามรูปแบบนี้จะมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังมีความคงทนในการเรียนรู้ ดังนั้นจึงสามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

TITLE Development of an Instructional Model for English Word Reading and Writing Skills for Students in Grade 3
AUTHOR Miss Thanapon Moolakan
ADVISORS Dr.Jirapon Cha-No and Dr.Kasorn Tongsan
DEGREE M.Ed. **MAJOR** Curriculum and Instruction
UNIVERSITY Mahasarakham University **DATE** 2013

ABSTRACT

The four of this research were : 1) to develop an instruction model for English word reading and writing skill for students in Grade 3, 2) to evaluate the efficiency of the instruction model with an efficiency of 80/80, 3) to evaluate the effectiveness index of the instruction mode, and 4) to study retention of the instruction model. The samples were Grade 3 students in the second semester of the 2012 academic year at Si Sawat Wittaya Municipal School, Mahasarakham with 20 students, obtained using the cluster random sampling technique. The research instruments were : 1) 16 lesson plans had well suitability level (mean 4.41), 2) two tests on English word reading skill with 5 item, reliability 0.96, and 3) two tests on English word writing skill with 20 item, difficulties ranging 0.20-0.73 and 0.20-0.82 and reliability 0.97. The data were analyzed by The Wilcoxon Matched Pair Signed - Ranks Test.

The results of the study were as follows :

1. The instructional model for English word reading and writing skill for students in Grade 3 consisted of 4 elements: concepts and basic theories, objective, syntax, and evaluation. The syntax consisted of 5 steps as follows : 1) Warm up-Phonemic awareness, 2) Presentation-Phonics, 3) Practice-Reading vocabulary, 4) Production-Writing vocabulary, and 5) Wrap up-Game
2. The instructional model for English word reading and writing skill for students in Grade 3 had an efficiency of 86.08/ 85.88.
3. The effectiveness index of the instruction model was 0.85, showing that the instructional model made students progressed their reading and writing English words at 85 percent.
4. The students' English word reading and writing skill retention mean scores after and after two weeks experiment were not significantly different ($p>0.05$).

In summary, the instructional model for English word reading and writing skill for students in Grade 3 had an efficiency. The students had learnt by this instructional model had English word reading, writing skill, and retention. Then the teacher should be encouraged to implement this instructional model in learning and teaching in the future.

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	สมมติฐานของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
	สภาพปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน	8
	รูปแบบการจัดการเรียนรู้	12
	ทฤษฎีพัฒนาการ	16
	ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษา	27
	ความสามารถทางการอ่าน	31
	ความสามารถทางการเขียน	33
	ความคงทนในการเรียนรู้	35
	ผังความคิด	38
	การจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมภาษา	42
	การสอนภาษาด้วยวิธีโพนิกส์	52
	การหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ E.I.	59
	การหาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	60
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	61
	งานวิจัยในประเทศ	61
	งานวิจัยต่างประเทศ	62
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	65
	องค์ประกอบร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่าน และการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	66
3	วิธีดำเนินการวิจัย	68
	การวิจัยระยะที่ 1	
	ทบทวนวรรณกรรม จัดทำร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล	68

การวิจัยระยะที่ 2	
ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้และ	
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	79
การวิจัยระยะที่ 3	
ดำเนินการใช้และประเมินผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและ	
การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	82
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	89
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	89
ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	89
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	90
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	97
ความมุ่งหมายของการวิจัย	97
สรุปผลการวิจัย	97
อภิปรายผล	99
ข้อเสนอแนะ	101
บรรณานุกรม	104
ภาคผนวก	113
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	114
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	116
ภาคผนวก ค รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและ	
การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	128
ภาคผนวก ง คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	158
ประวัติย่อของผู้วิจัย	182

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	องค์ประกอบร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	66
2	ขั้นตอนการเรียนการสอน	67
3	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเรื่อง ความคิดรวบยอด และจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่อง Short Vowels	70
4	แบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน	71
5	เกณฑ์การประเมินผลการทำงานของผู้เรียน	72
6	แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	73
7	เกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน	74
8	แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	75
9	แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels ของแบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ชุดที่ 1	76
10	แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels ของแบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ชุดที่ 2	77
11	แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels ของแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 1	78
12	แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels ของแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 2	78
13	เครื่องมือ และระยะที่ใช้เครื่องมือในการวิจัย	85
14	ขั้นตอนการเรียนการสอน แนวคิดและทฤษฎีที่รองรับ และเหตุผลที่ใช้แนวคิดและทฤษฎี	92
15	วิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	93
16	ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	95
17	ดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	95

18	ผลการเปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่าน และการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนและหลังเรียน 2 สัปดาห์ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	96
19	ผลการประเมินระดับความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบการจัดการ เรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน	159
20	ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน	162
21	ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Short Vowels ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน	164
22	ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่อง Short Vowels ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน	165
23	ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ทั้ง 2 ชุด กับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Short Vowels ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน	167
24	ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ทั้ง 2 ชุด กับจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่อง Short Vowels ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน	168
25	วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน	169
26	วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของผู้เรียนของแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	171
27	วิเคราะห์หาความน่าเชื่อถือของแบบทดสอบความสามารถ ในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1 รายข้อ แบบอิงเกณฑ์โดยวิธี B-Index ของ Brennan	173
28	วิเคราะห์หาความน่าเชื่อถือของแบบทดสอบความสามารถ ในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 2 รายข้อ แบบอิงเกณฑ์ โดยวิธี B-Index ของ Brennan	175

ตาราง หน้า

29	เปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษทั้ง 2 ชุด ที่ได้คัดเลือกข้อไว้แล้ว	176
30	วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 1 รายข้อแบบอิงเกณฑ์ โดยวิธี B-Index ของ Brennan	179
31	วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 2 รายข้อแบบอิงเกณฑ์ โดยวิธี B-Index ของ Brennan	180
32	เปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบย่อย (การเขียน) 2 ชุด ที่ได้คัดเลือกข้อไว้แล้ว	181

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	กรอบแนวคิดในการวิจัย	65
---	----------------------------	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปี 2558 ประเทศในอาเซียนจะรวมกันเป็นประชาคมอาเซียน และกฎบัตรอาเซียน ข้อ 34 บัญญัติว่า “The Working Language of ASEAN Shall be English” นั่นคือ “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” (The Association of Southeast Asian Nations. 2007 : 29) ทำให้ประเทศไทยต้องเตรียมตัวให้พร้อมในการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนที่ใกล้จะถึงนี้ สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ และมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 221)

จากการจัดอันดับทักษะทางภาษาอังกฤษของ EF (English Proficiency Index) ปรากฏว่า ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในระดับต่ำมาก และอยู่ในลำดับที่ต่ำกว่าอินโดนีเซียและเวียดนาม ส่วนมาเลเซียถูกจัดอยู่ในระดับสูง (Education First. 2011 : 5) เช่นเดียวกับค่าสถิติพื้นฐาน ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) ปีการศึกษา 2554 วิชาที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือ วิชาภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 38.37 จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2554) ดังนั้น ทักษะ การอ่าน และการเขียนจึงเป็นทักษะที่สำคัญในการทำแบบทดสอบ หรือใช้แสวงหาความรู้ต่างๆ และเป็นทักษะที่มีบทบาทและมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2540 : 7) ได้กล่าวไว้เช่นกันว่า การอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญ สำหรับการเรียน เป็นทักษะที่ต้องใช้พัฒนาความรู้ให้ก้าวหน้าเพื่อประโยชน์ต่อการศึกษาและประกอบ อาชีพ การอ่านเป็นกระบวนการรับสารโดยสายตาจะรับรู้ตัวอักษร แล้วส่งไปให้สมองแปลความ ดังนั้นการอ่านจึงเป็นกระบวนการกลไกที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของการทำงานระหว่างตา กับ สมอง ส่วนการเขียนเป็นกระบวนการส่งสารซึ่งผู้เขียนได้ถ่ายทอดความรู้และความคิดของตนออกมา เป็นสัญลักษณ์เพื่อสื่อสาร ซึ่งโดยรวมแล้วการอ่านและการเขียนจึงควรจัดกิจกรรมที่ต่อเนื่องกัน และส่งเสริมซึ่งกันและกัน นอกจากการอ่านและการเขียนโดยทั่วไปแล้ว การอ่านและการเขียนคำถือว่า เป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้ภาษาทุกภาษาทั้งในการเรียนระดับพื้นฐานและในระดับสูง การเรียนในระดับพื้นฐานจะเน้นในเรื่องการอ่านและการเขียนคำได้ถูกต้อง แม่นยำในหลักเกณฑ์ ทางภาษา (กรมวิชาการ. 2546 : 133) ดังที่ Stewick (1972 : 2) กล่าวว่า ในการเรียน ภาษานั้นการเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาใหม่ถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ความสำเร็จในการเรียนภาษา ต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วย

เสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา สอดคล้องกับ Kerr Frank W. (1966 : 4) ได้เสนอแนะว่าผู้ที่ประสงค์จะเรียนรู้เรื่องคำศัพท์ควรขยายวงคำศัพท์ให้กว้างจากคำนาม คำกริยาถึงคำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์เพื่อประโยชน์ในการอ่านและการเขียน นักเรียนยิ่งรู้คำศัพท์มากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งมีความแม่นยำในการอ่านและการเขียนยิ่งขึ้นเท่านั้น เช่นเดียวกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 84) ที่กล่าวว่าในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ สิ่งสำคัญ คือการพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำศัพท์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้คำศัพท์ยังมีความสำคัญและสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนด้วย ในด้านของการฟังและการพูด ถ้านักเรียนไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ ฟังไม่รู้เรื่อง จับใจความไม่ได้ ใช้คำผิดความหมาย ทำให้การสื่อสารไม่ประสบผลสำเร็จ ส่วนทางด้านการเขียนนั้นผู้เรียนจะเขียนสะกดคำไม่ถูก และเขียนไม่ได้ใจความชัดเจน กล่าวคือ ถ้านักเรียนไม่มีความแม่นยำหรือไม่มีความรู้เกี่ยวกับศัพท์แล้ว นักเรียนจะเรียนภาษาให้ได้ดีทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนได้ยาก อย่างไรก็ตามการสอนคำศัพท์จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

อินทรา ศรีประสิทธิ์ (2553 : 9-17) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในปัจจุบันไม่ได้มีการวิจัยและเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้กันมานาน ปัจจุบันคนไทยยังเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนอ่านแบบองค์รวม (Whole language) ซึ่งเป็นการสอนอ่านเป็นคำ (Whole Word Method) และเป็นประโยคที่เน้นการท่องจำคำศัพท์ โดยให้เด็กดูตัวอักษรหรือดูรูปด้วยสายตา สอนให้ข้ามคำที่ไม่รู้จัก และให้หาคำอื่นมาแทน สอนให้รู้จักทำนายความหมายของคำโดยดูจากบริบทของประโยค อีกทั้งเน้นอ่านที่หลากหลาย แต่ไม่เน้นอ่านออกเสียงดังๆ ผู้ที่เก่งภาษาอังกฤษในระบบนี้ เก่งเพราะความจำดี ทำให้คนไทยเป็นจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษมานานนับสิบปีก็ยังไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ดี เพราะความสามารถในการได้ยินของคนไทยไม่ได้รับการฝึกด้วยเทคนิคพิเศษที่จะช่วยให้ได้ยินเสียงภาษาอังกฤษครบทุกหน่วยเสียง ผลทำให้คนไทยส่วนมากพูดภาษาอังกฤษไม่ชัด ฟังไม่รู้เรื่อง อ่านคำใหม่ไม่ออก เขียนไม่เป็น และลืมคำศัพท์ง่าย โดยเฉพาะการสะกดคำและการอ่าน สอดคล้องกับ ธารณี อุณาพรหม (2554 : 186-192) ได้กล่าวถึงปัญหาที่พบในวิชาภาษาอังกฤษว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเป้าหมายการยกระดับการศึกษาที่ตั้งไว้ ซึ่งพบว่าปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตกต่ำ คือ ผู้เรียนมีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี แต่ไม่สามารถอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ จึงประสบปัญหาเมื่อต้องทำแบบทดสอบที่ต้องอาศัยการอ่านและการเขียนเป็นสำคัญ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นการนำเทคนิคหลายๆ เทคนิคมาสังเคราะห์ ได้แก่ ผังความคิด (Mind Map) เกมภาษา (Games) และโฟนิกส์ (Phonics) มาใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ที่น่าจะช่วยพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยผังความคิด (Mind Map) เป็นแผนผังที่แสดงความสัมพันธ์ของสาระหรือความคิดต่างๆ ให้เห็นเป็นโครงสร้างในภาพรวมโดยใช้เส้นคำระยะห่างจากจุดศูนย์กลาง สี เครื่องหมาย รูปทรงเรขาคณิต และภาพ (ทิสนา แคมมณี. 2553 : 389) สอดคล้องกับ Rubin (1993 : 382) ที่กล่าวว่า การนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของผังความคิด

จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถดึงข้อมูลที่ได้เรียนไปแล้วกลับมาใช้ใหม่ได้ และยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการทบทวนความรู้ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับ โทนี บูซาน (2551 : 8) ได้กล่าวถึงงานวิจัยของบูลและวิตต์ร็อกไว้ว่า พวกเขาได้ขอให้เด็กอายุ 9-10 ขวบ ให้เรียนรู้คำ อย่างเช่น “สมอง” “นิตยสาร” “ความเดือดร้อน” “ความจริง” เด็กเหล่านั้นถูกแบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ให้อ่านคำ กับความหมายเขียนลงไป และให้พวกเขาคิดสร้างภาพขึ้นมาด้วยตนเองทั้งคำและความหมายของ คำนั้นๆ เด็กกลุ่มที่ 2 ให้ทำเหมือนกับเด็กกลุ่มแรกทุกอย่างยกเว้นว่า แทนที่จะให้พวกเขาคิดสร้าง รูปภาพขึ้นมาเองก็ให้วาดรูปตามแบบที่ให้ ส่วนเด็กกลุ่มที่ 3 ให้คัดลอกคำและความหมายด้วยการ เขียนซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายๆ ครั้ง อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา เด็กเหล่านี้ได้ถูกนำมาทดสอบการเรียกความจำ ของคำและความหมายเหล่านั้น ปรากฏว่าเด็กกลุ่มที่ 1 ที่คิดสร้างขึ้นมาเองสามารถทำคะแนนได้ดี ที่สุดและเร็วที่สุด ขณะที่เด็กกลุ่มที่ 3 ซึ่งไม่ได้วาดรูปอะไรเลยทำคะแนนได้แย่ที่สุด การค้นพบนี้ สนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่า Mind Map เป็นเครื่องมืออันเหมาะสมเป็นพิเศษอย่างหนึ่งสำหรับการ เรียนรู้ Mind Map มิใช่เพียงการใช้ภาพ แต่ตัวมันคือภาพในตัวของมันเอง ส่วนเกมภาษา (Games) จะสร้างแรงจูงใจ เพราะเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานและให้บริบทที่สอดคล้องด้วยภาษา ทั้งยังช่วยสร้าง สถานการณ์ที่ต้องพูดซ้ำให้มีความหมายได้ อีกทั้งเกมเดียวกันยังสามารถนำมาเล่นได้หลายๆ ครั้ง โดยที่ผลลัพธ์จะแตกต่างกันเสมอ ซึ่งเกมทำให้ผู้เล่นต้องมีปฏิสัมพันธ์กัน และปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวมักจะ แสดงออกโดยใช้ภาษา สำหรับผู้เรียนที่เป็นเด็กๆ แล้ว เกมจะยิ่งเป็นที่ชื่นชอบและดึงดูดใจอย่างมาก เด็กๆ จะมีลักษณะที่ขัดแย้งกันในตัวเองอย่างหน้าประหลาด กล่าวคือ เด็กๆ อาจจะให้ทั้งความ ร่วมมือในการทำการใดๆ ก็ตาม แต่ในเวลาเดียวกันก็จะมีลักษณะของการแข่งขันกันอย่างดุเดือด เด็กๆ รักความสนุกสนานแต่ก็ทุ่มเทให้กับกิจกรรมที่กำลังทำได้อย่างเอาเป็นเอาตาย ฉะนั้นจึงไม่น่า ประหลาดใจที่เด็กๆ จะนิยมชมชอบเกม เพราะเกมนั้นให้ความร่วมมือและการแข่งขัน ให้ทั้งกฎเกณฑ์ และสิ่งที่ไม่อาจคาดเดาได้ และให้ทั้งความสนุกสนานและการต้องทุ่มเทอย่างจริงจัง (เมเลย์. 2545 : 12) ซึ่งจากผลการศึกษาของ อัมพา นกอม (2550 : 76-78) พบว่า การสอนโดยใช้เกมภาษา เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนา และส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ ความเข้าใจทางด้านภาษา เด็กสามารถเรียนรู้โดยผ่านประสบการณ์ตรง เรียนรู้ด้วยการกระทำและปฏิบัติจริงโดยผ่านประสาท สัมผัสทั้ง 5 เป็นเกมที่มีขั้นตอนและกติกาการเล่นที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน มีอุปกรณ์การเล่นเกมที่เร้า ความสนใจและเหมาะสมกับวัยของเด็ก มีการสร้างสถานการณ์จำลอง เพื่อให้นักเรียนมีความ สนุกสนานในขณะที่เล่นเกม และอยากเรียนรู้มากยิ่งขึ้น การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ (Phonics) นั้น เป็นการสอนออกเสียงและสะกดคำศัพท์ โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรในภาษาเขียน และหน่วยเสียงในภาษาพูด (Phonemic Awareness/Decoding) และเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับ ตัวอักษร (letter Sound Correspondence หรือ Phonics) ผู้เรียนก็จะสามารถอ่านเป็นคำได้ ง่ายตาย และขัดฉ้อยขัดคำ ซึ่งเป็นขั้นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากสมองของมนุษย์รับรู้หรืออ่านตัวอักษรเป็นเสียงได้ดีกว่าอ่านในลักษณะของ รูปภาพ หรือรูปตัวหนังสือ การสอนอ่านภาษาอังกฤษที่ได้ผลจึงจำเป็นที่ผู้เรียนต้องปูพื้นฐานใหม่ด้วย การเรียนรู้ข้อแตกต่างของหน่วยเสียงต่างๆ ที่ประกอบเป็นคำ และการเชื่อมโยงหน่วยเสียงกับตัวอักษร (อินทรา ศรีประสิทธิ์. 2553 : 5-10) สอดคล้องกับงานวิจัยทางการเรียนรู้ด้านสมองของ Shaywitz (1996 : 98-104) ที่ได้ทำการสแกนสมองของผู้เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์ และวิธีการเดิม ซึ่งงานวิจัยนี้ได้สรุปว่า การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ ช่วยกระตุ้นเซลล์สมองทำให้

สมองมีการสร้างเส้นใยสมองใหม่ และใยสมองเดิมแตกตัว มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านภาษาอังกฤษสูง เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนด้วยวิธีอื่น เช่นเดียวกับงานวิจัยทางด้านการอ่านของมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ที่ระบุว่า การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ที่เป็นระบบช่วยทำให้ผู้เรียนรับรู้คำ (Word Recognition) ได้ดีกว่า และสะกดคำ (Spelling) ได้เก่งกว่าผู้เรียนที่ถูกสอนด้วยวิธีอ่านเป็นคำ (Whole Word Method) (Marilyn. 2002 : 71)

จากหลักการและการวิจัยดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจนำเอาทั้งสามเทคนิคนี้มาบูรณาการกันเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และผู้วิจัยมุ่งหวังให้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้สอนที่สนใจนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อประเมินผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
 - 2.1 หาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ตามเกณฑ์ 80/80
 - 2.2 หาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
 - 2.3 ศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เป็นแนวทางที่ผู้สอนสามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสะกดคำ อ่านออกเสียง รู้ความหมาย และจดจำคำศัพท์ได้ถูกต้อง และเมื่อเวลาผ่านไป ผู้เรียนยังสามารถจำความรู้ที่เรียนได้

สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้เรียนที่ได้เรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ผู้เรียนที่ได้เรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความคงทนในการเรียนรู้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ ในแต่ละระยะมีรายละเอียดของ กลุ่มตัวอย่าง ตัวแปร ที่ทำการศึกษาข้อตกลงเบื้องต้น ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

1.1 การวิจัยระยะที่ 1 ทบทวนวรรณกรรม จัดทำร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.2 การวิจัยระยะที่ 2 ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้และเครื่องมือที่ใช้ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเทศบาลบูรพาพิทยาคาร จังหวัดมหาสารคาม ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 32 คน

1.3 การวิจัยระยะที่ 3 ดำเนินการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น เก็บรวบรวม ข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา จังหวัดมหาสารคาม ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 20 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1 ความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.2 ความคงทนในการเรียนรู้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แบบแผนการดำเนินการจัดการเรียนรู้การอ่าน และการเขียนคำศัพท์ที่ได้รับการจัดอย่างเป็นระบบ โดยอิงตามทฤษฎี แนวความคิด หลักการ รูปแบบการสอนที่มีผู้คิดค้นไว้แล้ว เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมาย โดยได้ประมวลแนวคิด การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางของ Joyce and Weil และทฤษฎี ขบวนการ มาประยุกต์ใช้กับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งครอบคลุมประเด็นสำคัญในการนำเสนอรูปแบบการจัดการ เรียนรู้ สรุปตาม 4 องค์ประกอบดังนี้ คือ

1.1 แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน

1.2 วัตถุประสงค์

1.3 ขั้นตอนการเรียนการสอน

1.4 การประเมินผล โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้ คือ

1.4.1 ขั้นนำ (Warm up) - ตระหนักรับรู้หน่วยเสียง (Phonemic Awareness)

- 1.4.2 ขั้นสอน (Presentation) - เชื่อมโยงอักษรและเสียง (Phonics)
- 1.4.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) - อ่านคำศัพท์ (Reading Vocabulary)
- 1.4.4 ขั้นประยุกต์ใช้ (Production) - เขียนคำศัพท์ (Writing Vocabulary)

+ ผังความคิด (Mind Map)

- 1.4.5 ขั้นสรุปผล (Wrap Up) - เกมภาษา (Games)

2. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง กระบวนการทางภาษาในการรับรู้ข้อมูล ซึ่งในงานวิจัยนี้คือ การสะกดคำและการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 1 พยางค์ ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นคำศัพท์สระเสียงสั้น (Short Vowels) มีโครงสร้างของคำศัพท์ คือ พยัญชนะต้น - สระเสียงสั้น - ตัวสะกด โดยประเมินเป็นรายบุคคล แบ่งเป็น 2 ชุด ชุดละ 5 ข้อ เน้นการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นไปตามเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยเกณฑ์ในการประเมิน 2 ประเด็น ได้แก่ การสะกดคำ และการอ่านออกเสียง โดยการสะกดคำ แบ่งระดับคุณภาพเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ออกเสียงตัวอักษรได้ถูกต้องทุกตัว (2 คะแนน) ออกเสียงตัวอักษรผิด 1 ตัว (1 คะแนน) ออกเสียงตัวอักษรผิด 2-3 ตัว หรือไม่อ่านเลย (0 คะแนน) ส่วนการอ่านออกเสียง ได้แก่ อ่านถูกต้องและมีเสียงท้ายคำ (2 คะแนน) อ่านถูกต้อง แต่ไม่มีเสียงท้ายคำ (1 คะแนน) และอ่านไม่ถูกต้องหรือไม่อ่าน (0 คะแนน)

3. ความสามารถในการเขียน หมายถึง กระบวนการในการถ่ายทอดความคิดซึ่งในงานวิจัยนี้คือ การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 1 พยางค์ ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นคำศัพท์สระเสียงสั้น (Short Vowels) มีโครงสร้างของคำศัพท์ คือ พยัญชนะต้น - สระเสียงสั้น - ตัวสะกด โดยประเมินเป็นรายบุคคล เป็นข้อสอบปรนัย มี 2 ชุด ชุดละ 20 ข้อ โดยกำหนดคะแนนแต่ละข้ออย่างชัดเจน คะแนนเต็มในแต่ละชุดคือ 20 คะแนน

4. ผังความคิด (Mind Map) หมายถึง แผนผังที่แสดงความสัมพันธ์ของความคิดต่างๆ ให้เห็นเป็นโครงสร้างในภาพรวม โดยอาศัยการทำงานร่วมกันของสมองซีกซ้ายและซีกขวา ซึ่งในงานวิจัยนี้คือ การเขียนแผนผังคำศัพท์ที่แสดงความสัมพันธ์ของคำศัพท์ต่างๆ ให้เห็นเป็นโครงสร้างคำศัพท์ในภาพรวม ซึ่งจะอยู่ในขั้นตอนประยุกต์ใช้-เขียนคำศัพท์

5. การจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมภาษา หมายถึง กิจกรรมที่ช่วยฝึกความสามารถทางภาษาอังกฤษ ซึ่งมีกฎเกณฑ์ มีกติกา โดยในงานวิจัยนี้ได้ใช้เกมคำศัพท์ เพื่อพัฒนาการอ่าน สะกดคำ และการเขียนคำศัพท์ของผู้เรียน ซึ่งในขั้นตอนการเรียนการสอนจะอยู่ในขั้นสรุปผล

6. การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ หมายถึง การสอนถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและหน่วยเสียง ซึ่งเป็นการถอดรหัสคำ (Decode) ของตัวอักษรไปสู่เสียงที่เป็นภาษาพูด ทำให้เข้าใจหน่วยเสียงของภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะ ซึ่งหน่วยเสียงเหล่านี้จะประกอบขึ้นเป็นคำ โดยจะใช้ในการสอนอ่านคำศัพท์ ซึ่งในขั้นตอนการเรียนการสอนจะอยู่ในขั้นนำ-ตระหนักรู้หน่วยเสียง ขั้นสอน-เชื่อมโยงอักษรและเสียง และขั้นฝึกปฏิบัติ-อ่านคำศัพท์

7. ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว โดยเปรียบเทียบจากคะแนนการประเมินการอ่านและการเขียนคำศัพท์หลังจากการสอนสิ้นสุดลง กับคะแนนการวัดการอ่านและการเขียนคำศัพท์หลังจากการสอนสิ้นสุดลงไปแล้ว 2 สัปดาห์

8. ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ผลของการสอนนักเรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้จากรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งต้องได้ตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ โดยแสดงในรูปร้อยละค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนทุกคนระหว่างเรียน โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากแบบทดสอบย่อยและแบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน ซึ่งต้องได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งเป็นค่าที่แสดงความก้าวหน้าความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนทุกคนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ได้จากร้อยละค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนทุกคนที่ทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

9. ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) หมายถึง ค่าที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียนหลังการเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งได้จากคะแนนแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้การอ่าน และการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้มีการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. สภาพปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน
2. รูปแบบการจัดการเรียนรู้
3. ทฤษฎีพัฒนาการ
4. ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา
5. ความสามารถทางการอ่าน
6. ความสามารถทางการเขียน
7. ความคงทนในการเรียนรู้
8. ผังความคิด (Mind Map)
9. การจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมภาษา
 10. การสอนภาษาด้วยวิธีโพนิกส์
 11. การหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
 12. การหาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
 13. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 13.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 13.2 งานวิจัยต่างประเทศ
14. กรอบแนวคิดในการวิจัย
15. องค์ประกอบร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

สภาพปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ดังนี้

ไพฑูรย์ สีนลรัตน์ และสุพรรณิ นวลนาค (2555 : 301-303) ได้กล่าวถึงสภาพปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไว้ในรายงานการวิจัย เรื่อง นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศสมาชิกองค์การระดับนานาชาติ ดังนี้

1. พื้นความรู้ภาษาอังกฤษของสังคมยังต่ำกว่ามาตรฐาน

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชา และจัดการเรียนการสอนตามความเหมาะสม

จากที่ผ่านมามองเห็นได้ชัดว่าเด็กได้เริ่มเรียนตั้งแต่ในระดับประถมศึกษาและเรียนอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 12 ปี แต่ก็ยังพบว่าเด็กมีความรู้พื้นฐานต่ำกว่ามาตรฐาน คือ เด็กรู้คำศัพท์น้อย ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และยังก่อให้เกิดปัญหาต่อเนื่องอีกหลายอย่างตามมา การรู้คำศัพท์น้อยมีประเด็นสำคัญ คือ คำศัพท์เป็นพื้นฐานหลักของการเรียนภาษาทุกภาษา หากรู้คำศัพท์น้อยก็จะเป็นปัญหาทั้งในการสอนของครู และการเรียนการสอนของเด็ก เช่น จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ควรรู้คำศัพท์ 300 คำขึ้นไป ขึ้นประถมศึกษาปีที่ 6 ควรรู้คำศัพท์ 1,000 คำขึ้นไป จึงจะสามารถเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้โดยไม่ยาก ส่วนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ควรรู้คำศัพท์ 2,000 คำขึ้นไป และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ควรรู้ 3,000 คำขึ้นไป จึงจะสามารถทำข้อสอบมาตรฐานต่างๆ ผ่าน แต่ในความเป็นจริงแล้วนักเรียนส่วนใหญ่รู้คำศัพท์ไม่ถึงครึ่งของจำนวนที่หลักสูตรกำหนด

2. ขาดครูผู้สอนที่มีความสามารถสูงทั้งเนื้อหาและวิธีการ

การขาดครูสอนภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก เช่นเดียวกับวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คอมพิวเตอร์ และภาษาไทย เป็นต้น ทำให้โรงเรียนแต่ละแห่งต้องหาทางแก้ปัญหาโดยจัดครูที่ไม่ได้เรียนจบวิชาเอกหรือวิชาโทด้านภาษาอังกฤษมาช่วยสอน ครูที่ถูกจัดให้สอนแทนก็จะพยายามศึกษาหาความรู้ฝึกฝนด้วยตนเอง แต่คงยากที่จะพูด ฟัง อ่าน เขียน ให้ถูกต้องใกล้เคียงเท่ากับการได้เล่าเรียนหรือฝึกฝนมาโดยตรงก่อนไปเป็นครู ทำให้การเรียนการสอนจึงไม่ประสบผลสำเร็จ และทำให้เด็กได้รับทักษะการพูดโดยเฉพาะการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องและไม่กล้าที่จะสื่อสาร

3. ขาดสื่อ อุปกรณ์ และเครื่องมือในการสอน

โรงเรียนจำนวนมากขาดสื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ช่วยในการฝึกทักษะด้านนี้แก่เด็ก หรือสื่อที่มีก็จะเป็นสื่อที่ใช้กระบวนการไม่ทันสมัย สื่อและอุปกรณ์ที่ขาดแคลนจำนวนมาก เช่น เครื่องบันทึกเสียง เครื่องเล่นวีดิทัศน์ เครื่องรับโทรทัศน์ เอกสารสิ่งพิมพ์ ห้องปฏิบัติการทางภาษาที่ครู อาจารย์จะได้มีโอกาสเรียนรู้สำเนียง สาระ และวัฒนธรรมในการใช้ภาษาร่วมไปกับนักเรียนได้ด้วย

นอกจากนี้ยังขาดงบประมาณในการจัดหาสื่อ วัสดุอุปกรณ์ ทั้งที่เป็นเอกสาร ม้วนเทป เครื่องรับ เครื่องเล่น การเป็นสมาชิกเครือข่ายโทรทัศน์หรือเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การจัดกิจกรรมทางภาษาและเรื่องที่เกี่ยวข้อง การสนับสนุนครูให้ได้รับการอบรม ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น การติดต่อประสานงานกับโรงเรียนของประเทศเพื่อนบ้านที่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ แนวคิด วิธีการ เป็นต้น

4. ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน

การเรียนภาษาอังกฤษซึ่งประกอบด้วย การฟัง การอ่าน การเขียน และการพูด ถึงแม้ว่าเด็กไทยจะได้เรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็ก แต่จากที่ผ่านมามองเห็นได้ว่าเด็กไทยส่วนใหญ่อ่อนในทุกทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด เพราะแม้แต่ในกลุ่มที่ทำข้อสอบได้คะแนนสูง ส่วนใหญ่ก็พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ไม่สามารถสื่อสารให้ชาวต่างชาติเข้าใจได้ เด็กมีโอกาสนึกการใช้ภาษาน้อยทั้งในและนอกห้องเรียน เนื่องจากนักเรียนต่อหนึ่งห้องเรียนมีมากเกินไป ครูไม่สามารถดูแลได้ทั่วถึง ไม่มีโอกาสที่จะได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง รวมทั้งไม่ได้ใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และไม่มีแรงจูงใจภายนอกที่จะส่งเสริมหรือกระตุ้นให้เกิดการ

ฝึกทักษะ ประกอบกับวัฒนธรรมไทยเป็นคนขี้อาย ไม่กล้าพูด กลัวการพูดผิด จึงไม่กล้าที่จะพูดคุยกับชาวต่างชาติ

อินทิรา ศรีประสิทธิ์ (2553 : 9-17) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในปัจจุบันไม่ได้มีการวิจัยและเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้กันมานาน ปัจจุบันคนไทยยังเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนอ่านแบบองค์รวม (Whole Language) ซึ่งเป็นการสอนอ่านเป็นคำ (Whole Word Method) และเป็นประโยค ที่เน้นการท่องจำคำศัพท์ โดยให้เด็กดูตัวอักษรหรือดูรูปด้วยสายตา สอนให้ข้ามคำที่ไม่รู้จัก และให้หาคำอื่นมาแทน สอนให้รู้จักทำนายความหมายของคำโดยดูจากบริบทของประโยค อีกทั้งเน้นอ่านที่หลากหลาย แต่ไม่เน้นอ่านออกเสียงดังๆ ผู้ที่เก่งภาษาอังกฤษในระบบนี้ เก่งเพราะความจำดี ครูหรือผู้บริหารโรงเรียนต่างไม่ได้รู้เลยว่า เด็กเหล่านี้ไม่เคยได้รับการสอนอ่านที่ถูกต้อง ทำให้คนไทยเป็นจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษมานานนับสิบปีก็ยังไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ดี เพราะความสามารถในการได้ยินของคนไทยไม่ได้รับการฝึกด้วยเทคนิคพิเศษที่จะช่วยให้ได้ยินเสียงภาษาอังกฤษครบทุกหน่วยเสียง ผลทำให้คนไทยส่วนมากพูดภาษาอังกฤษไม่ชัด ฟังไม่รู้เรื่อง อ่านคำใหม่ไม่ออก เขียนไม่เป็น และลืมคำศัพท์ง่าย โดยเฉพาะการสะกดคำและการอ่าน

ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร (2550 : ไม่มีเลขหน้า) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันว่า แม้จะมีการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง แต่มีนักการศึกษาหลายท่านมีความเห็นตรงกันว่า นับตั้งแต่คนไทยได้รู้จักภาษาอังกฤษ เมื่อเริ่มเข้าโรงเรียนจนกระทั่งจบการศึกษา ซึ่งอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าสิบปี คนไทยน่าจะใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างดีทีเดียว แต่จากประสบการณ์ที่ได้สอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยมากกว่าสิบปี พบว่า นักเรียนไทยส่วนใหญ่ยังมีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในด้านการออกเสียง (Pronunciation) อาจเป็นเพราะได้เรียนรู้แต่กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์และการเพิ่มพูนคำศัพท์ แต่ไม่ได้รับการฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง ซึ่งการสื่อความหมายด้วยภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีนั้น ไม่ควรจะละเลยทักษะด้านการออกเสียง

วิญญาณี พลเยี่ยม (2552 : 2-3) ได้กล่าวถึงปัญหาที่พบในวิชาภาษาอังกฤษว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 1 (ประถมศึกษาปีที่ 1-3) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะทักษะการอ่านที่ต่ำกว่าทักษะด้านอื่นๆ อีกปัญหาหนึ่งคือ ผู้สอนยังขาดความรู้ความสามารถในเนื้อหาวิชาที่สอน การจัดการเรียนการสอนไม่เหมาะสมกับผู้เรียน ทำให้นักเรียนขาดความรู้และทักษะพื้นฐานวิชาภาษาอังกฤษ อีกทั้งผู้สอนส่วนใหญ่ยังสอนในแบบเดิมคือ ใช้วิธีสอนอ่านให้จำเป็นคำ และเป็นประโยค ซึ่งปรากฏว่า นักเรียนส่วนใหญ่จะมีปัญหาด้านการออกเสียง

พรรณนที โชติพงษ์ (2552 : 1-2) ได้กล่าวถึงปัญหาที่พบในวิชาภาษาอังกฤษว่า ครูที่สอนในโรงเรียนระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ขาดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา และขาดทักษะทางการสอน เนื่องจากมีประสบการณ์น้อย ไม่มีความถนัด และไม่มีโอกาสพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่วนใหญ่ครูที่จบวิชาเอกภาษาอังกฤษโดยตรงมีน้อย ส่วนปัญหาที่เกี่ยวกับตัวนักเรียนคือ นักเรียนขาดความพร้อม ไม่ค่อยมีความกระตือรือร้นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จดจำคำศัพท์ และเสียงพยัญชนะแต่ละตัวไม่ได้ และมีผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ซึ่งมีสาเหตุมาจาก การที่ผู้เรียนไม่มีความแม่นยำหรือไม่มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์

ทำให้เด็กไม่สามารถเรียนภาษาได้ดี ทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ส่งผลให้มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ต่ำ

ธาริณี อุณาพรหม (2554 : 186-192) ได้กล่าวถึงปัญหาที่พบในวิชาภาษาอังกฤษว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเป้าหมายการยกระดับการศึกษาที่ตั้งไว้ ซึ่งพบว่า ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตกต่ำ คือ ผู้เรียนมีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี แต่ไม่สามารถอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ จึงประสบปัญหาเมื่อต้องทำแบบทดสอบที่ต้องอาศัยการอ่านและการเขียนเป็นสำคัญ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบันพบว่า มี 3 ประเด็นปัญหาหลัก ดังนี้

1. สภาพปัญหาของผู้เรียน ได้แก่
 - 1.1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษต่ำ
 - 1.2 จดจำคำศัพท์ไม่ได้
 - 1.3 รู้คำศัพท์น้อย
 - 1.4 ออกเสียงไม่ถูกต้อง
 - 1.5 พูดภาษาอังกฤษไม่ได้
2. สภาพปัญหาของผู้สอน ได้แก่
 - 2.1 ขาดแคลนครูที่จบวิชาเอกภาษาอังกฤษโดยตรง
 - 2.2 ขาดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา และขาดทักษะทางการสอน
 - 2.3 ไม่มีโอกาสพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง
3. สภาพปัญหาของเครื่องมือในการสอน ได้แก่
 - 3.1 ขาดสื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอน
 - 3.2 สื่อที่ใช้ไม่ทันสมัย
 - 3.3 ขาดงบประมาณในการจัดหาสื่อ วัสดุอุปกรณ์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเฉพาะปัญหาที่เกี่ยวกับผู้เรียนมาเป็นปัญหาในการวิจัย เนื่องจากเป็นปัญหาที่สามารถแก้ไขได้ง่ายและใช้ระยะเวลาในการแก้ไขที่สั้นกว่าปัญหาในด้านอื่น ซึ่งปัญหาในด้านของผู้เรียนนั้น ผู้วิจัยสนใจที่จะแก้ปัญหาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษต่ำ จดจำคำศัพท์ไม่ได้ รู้คำศัพท์น้อย ออกเสียงไม่ถูกต้อง เป็นหลัก เนื่องจากเป็นปัญหาที่พบมากที่สุด ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นมาจากสาเหตุดังนี้คือ ปัญหาในการอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำ รวมถึงการขาดความรู้ด้านการถอดรหัสเสียงและความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงกับตัวอักษร เมื่อนักเรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ จึงจำคำศัพท์ไม่ได้และประสบปัญหาเมื่อต้องทำแบบทดสอบที่ต้องอาศัยทักษะการอ่านและเขียนเป็นสำคัญ ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

รูปแบบการจัดการเรียนรู้

รูปแบบการจัดการเรียนรู้และองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีรายละเอียด ดังนี้

1. ความหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Instructional Model) มีความหมายแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปรัชญาความเชื่อพื้นฐาน และทฤษฎีที่ผู้ให้ความหมายยึดถือเช่น

Joyce, Weil and Calhoun (2009 : 6) ได้ให้ความหมายรูปแบบการสอนไว้ว่าเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มาซึ่งข้อมูล แนวคิด ทักษะ ค่านิยม แนวทางในการคิด และวิธีการแสดงออก ซึ่งเป็นการสอนว่าพวกเขาควรจะเรียนอย่างไร

ทิสนา แคมมณี (2553 : 477) ได้ให้ความหมายรูปแบบการสอนไว้ว่า รูปแบบการสอน (Instructional Model) คือแบบแผนการดำเนินการสอนที่ได้รับการจัดเป็นระบบอย่างสัมพันธ์สอดคล้องกับทฤษฎี/หลักการเรียนรู้หรือการสอนที่รูปแบบนั้นยึดถือ และได้รับการพิสูจน์ทดสอบว่ามีประสิทธิภาพสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายเฉพาะของรูปแบบนั้นๆ โดยทั่วไปแบบแผนการดำเนินการสอน ดังกล่าว มักประกอบด้วย ทฤษฎี/หลักการที่รูปแบบนั้นยึดถือ และกระบวนการสอนที่มีลักษณะเฉพาะอันจะนำผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายเฉพาะที่รูปแบบนั้นกำหนด ซึ่งผู้สอนสามารถนำไปใช้เป็นแบบแผนหรือแบบอย่างในการจัดและดำเนินการจัดการเรียนรู้อื่นๆ ที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะเช่นเดียวกันได้

Eggen and Kauchak (2006 : 17) ได้ให้ความหมายของรูปแบบการสอนไว้ว่า รูปแบบการสอน หมายถึง กลยุทธ์ที่ถูกออกแบบขึ้นมาเพื่อสอนความรู้ใหม่ โดยการสร้างและปรับปรุงก่อนหน้าการเรียนรู้

จากแนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปความหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้ดังนี้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แบบแผนการดำเนินการจัดการเรียนรู้เฉพาะที่ได้รับการจัดอย่างเป็นระบบ โดยอิงตามทฤษฎีหรือหลักการที่ยึดถือ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เฉพาะตามจุดมุ่งหมายของรูปแบบนั้น

2. การแบ่งกลุ่มของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

รูปแบบการจัดการเรียนรู้สามารถจำแนกได้ ดังนี้

Joyce, Weil and Calhoun (2009 : 24-33) ได้จัดรูปแบบการสอนไว้

4 กลุ่ม ได้แก่

1. รูปแบบการสอนที่เน้นการจัดกระบวนการหรือกระบวนการคิด

(The Information- Processing Family) มุ่งเน้นความสำคัญที่สมรรถภาพทางการคิดของผู้เรียน และวิธีการต่างๆ ในการพัฒนากระบวนการเก็บรวบรวม วิเคราะห์ข้อมูล เช่น การสอนการคิดเชิงอนุมาน (Inductive Thinking) การสอนมโนทัศน์ (Concept Attainment) รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงอนุมานด้วยรูปภาพและคำศัพท์ (The Picture-Word Inductive Model) การสอนการสืบเสาะหาความรู้ด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Inquiry) การสอนเน้นความจำ (Mnemonics) การสอนการคิดสร้างสรรค์ (Synectics) การสอนโดยนำเสนอโมโนทัศน์กว้างล่วงหน้า (Advance Organizer) เป็นต้น

2. รูปแบบการสอนที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (The Social Family) เน้นความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยใช้การประนีประนอมในการแก้ปัญหา การมีส่วนร่วมกับผู้อื่น ตามหลักประชาธิปไตย การทำงานร่วมกัน เช่น การสอนแบบเพื่อนเรียน (Partners in Learning) การสอนแบบกระบวนการสืบสอบและแสวงหาความรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม (Group Investigation) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) การสอนแบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ด้วยการซักค้าน (Jurisprudential Inquiry) เป็นต้น

3. รูปแบบการสอนที่เน้นการพัฒนาตน (The Personal Family) เน้นการพัฒนาที่ตัวบุคคลกระบวนการสร้าง การพัฒนาเอกลักษณ์ และอารมณ์ของตนเอง มุ่งสอน ให้รู้จักการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่น การสอนแบบไม่สั่งการ (Nondirective Teaching) การสอนเพื่อเพิ่มมโนทัศน์ในตนเอง (Enhancing Self-Concept) เป็นต้น

4. รูปแบบการสอนที่เน้นด้านระบบพฤติกรรม (The Behavioral Systems Family) ได้รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้เชิงพฤติกรรม เน้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้เรียน เช่น การเรียนแบบรอบรู้ และบทเรียนโปรแกรม (Mastery Learning and Programmed Instruction) การสอนทางตรง (Direct Instruction) การเรียนโดยสถานการณ์จำลอง (Learning from Simulations) เป็นต้น

ทศนา แหมมณี (2553 : 223-224) ได้จัดรูปแบบการสอนที่เป็นสากล ตามลักษณะของวัตถุประสงค์เฉพาะหรือเจตนารมณ์ของรูปแบบ ซึ่งจัดเป็นกลุ่มได้เป็น 5 หมวด ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain)
2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective Domain)
3. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)
4. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process Skills)

5. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ (Integration)
จะเห็นได้ว่ารูปแบบการสอนโดยทั่วไปจะครอบคลุมการพัฒนาทั้งด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย รวมทั้งการพัฒนาด้านต่างๆ การบูรณาการ หรือการเรียนรู้แบบองค์รวม เพียงแต่มีความแตกต่างกันตรงจุดเน้นของด้านที่ต้องการพัฒนาในตัวผู้เรียนเท่านั้น

3. องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ชนาธิป พรกุล (2544 : 101-102) ได้อธิบายองค์ประกอบของนวัตกรรมการเรียน การสอนไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ เป็นส่วนที่บอกว่ำนวัตกรรมการเรียนการสอนนั้น ใช้เพื่อพัฒนาอะไร ผลที่จะเกิดขึ้นคืออะไร ผู้สร้างนวัตกรรมต้องกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน เพื่อผู้ต้องการนำไปใช้จะสามารถใช้ได้ผลตรงกับความต้องการ

2. ทฤษฎี หลักการ หรือแนวคิด เป็นส่วนที่ทำให้เห็นว่านวัตกรรมมีความน่าเชื่อถือว่าจะนำไปใช้จะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ดังนั้นการเลือกทฤษฎี หลักการ หรือแนวคิด

ควรเลือกให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และให้แนวทางในการจัดกิจกรรม หากทฤษฎี หลักการ หรือแนวคิดนั้นมีงานวิจัยรับรองก็ยิ่งทำให้มั่นใจในความสำเร็จ

3. โครงสร้าง หรือขั้นตอนการใช้ เป็นส่วนที่แสดงภาพรวมของนวัตกรรม ถ้านวัตกรรมเป็นประเภทสื่อการเรียนการสอน ก็จะแสดงส่วนประกอบต่างๆ เช่น ชุดการสอนซึ่งเป็นสื่อประสม ประกอบด้วย ของประจำศูนย์ ซึ่งบรรจุบัตรคำสั่ง บัตรเนื้อหา บัตรกิจกรรม บัตรคำถาม และบัตรเฉลย อาจมีรูปภาพ แผนภูมิ ของจริง ของจำลอง หรือสิ่งอื่นๆ ข้อทดสอบก่อนและหลัง การเรียน แผ่นฝึกปฏิบัติ และคู่มือครู ซึ่งอธิบายขั้นตอนการใช้ชุดการสอนโดยละเอียด ส่วนนวัตกรรมที่เป็นกระบวนการ เช่น รูปแบบการสอนจะเป็นคำอธิบายการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน เป็นต้น อาจมีการกำหนดเงื่อนไขหรือคำแนะนำในการนำนวัตกรรมไปใช้ให้ได้ผล

4. การประเมินผล เป็นส่วนที่แสดงความสำเร็จของนวัตกรรม ในส่วนประกอบนี้ ประกอบด้วยวิธีวัดผล เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผล และวิธีการประเมินผล

ทิสนา แคมมณี (2553 : 220-222) ได้อธิบายองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการ เรียนรู้ไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อที่เป็นพื้นฐานหรือเป็นหลัก ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นั้นๆ

2. มีการบรรยายและอธิบายสภาพหรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอน ที่สอดคล้องกับหลักการที่ยึดถือ

3. มีการจัดระบบ คือ มีการจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ ของระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของระบบหรือกระบวนการนั้นๆ

4. มีการอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนรู้และเทคนิคการสอน ต่างๆ อันจะช่วยให้กระบวนการเรียนการสอนนั้นๆ เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

Eggen and Kauchak (2011 : 5-6) ได้อธิบายองค์ประกอบของรูปแบบการ จัดการเรียนรู้ไว้ 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. เป้าหมาย (Goals): รูปแบบต้องส่งเสริมความเข้าใจที่ลึกซึ้งในเนื้อหา

2. ขั้นตอน (Phases): รูปแบบต้องเป็นไปตามชุดของขั้นตอนที่กำหนด

3. แนวคิดพื้นฐาน (Foundations): รูปแบบต้องมีทฤษฎีและงานวิจัยรองรับ

จากคำอธิบายดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้ 4 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4) การประเมินผล

4. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

การพัฒนารูปแบบการสอนของ Joyce, Weil and Calhoun (2009 : 391-402) ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. รูปแบบการสอนควรมีทฤษฎีรองรับ เช่น ทฤษฎีด้านจิตวิทยาการเรียนรู้

2. เมื่อพัฒนารูปแบบการสอนแล้ว ก่อนนำไปใช้อย่างแพร่หลายต้องมีการวิจัย เพื่อทดสอบทฤษฎี และตรวจสอบคุณภาพในเชิงการใช้ในสถานการณ์จริง และนำข้อค้นพบมา ปรับปรุงแก้ไขอยู่เรื่อยๆ การเสนอรูปแบบการสอนแต่ละรูปแบบของ Joyce และ Weil ได้มีการ นำไปทดลองใช้ในห้องเรียน มีงานวิจัยรองรับมากมาย จนเป็นหลักประกันได้ว่าสามารถใช้ได้ผลดี

3. การพัฒนารูปแบบการสอน อาจจะออกแบบให้มีความยืดหยุ่นในการใช้ หรือเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

4. การพัฒนารูปแบบการสอน จะมีจุดมุ่งหมายหลักในการพิจารณาเลือกรูปแบบ ไปใช้ กล่าวคือ ถ้าผู้สอนนำรูปแบบการสอนไปใช้ตรงกับจุดมุ่งหมายหลักจะทำให้เกิดผลสูงสุด และก็สามารถนำรูปแบบนั้นไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นได้ ถ้าพิจารณาเห็นว่าเหมาะสม แต่ก็อาจทำให้ ผลสำเร็จลดน้อยลงไป

5. การนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้

Joyce, Weil and Calhoun (2009 : 103-387) ได้แบ่งการนำเสนอรูปแบบ การสอนแต่ละรูปแบบเป็น 4 ส่วน คือ

1. อธิบายและแสดงความสัมพันธ์ของที่มาของรูปแบบการสอน (Orientation of the Model) ซึ่งประกอบไปด้วยทฤษฎี สมมติฐานเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้นจากรูปแบบการสอน หลักการ และแนวคิดรวมทั้งทฤษฎีที่สำคัญที่นำมาใช้ในการพัฒนารูปแบบการสอน

2. อธิบายรูปแบบการสอน (Model of Teaching) โดยละเอียดเกี่ยวกับ องค์ประกอบต่อไปนี้

2.1 ขั้นตอนการสอนของรูปแบบ (Syntax/Phrase) หมายถึง การกำหนด ขั้นตอนการสอนไว้ว่ามีกี่ขั้นตอน และมีกิจกรรมอะไรบ้างในแต่ละขั้นตอน โดยเรียงลำดับขั้นตอนอย่างละเอียด

2.2 ระบบเชิงสังคม (Social System) หมายถึง การกำหนดว่าผู้เรียน และผู้สอนมีบทบาทอะไรบ้างในแต่ละขั้นตอนและกิจกรรมการเรียนการสอน

2.3 หลักการตอบสนอง (Principle of Reaction) หมายถึง การกำหนด วิธีการที่ผู้สอนจะปฏิบัติต่อการตอบสนองของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมหรือเกิดการเรียนรู้ตามที่ คาดหวัง เช่น การให้สิ่งเร้า การเสริมแรง การเปิดโอกาสและยอมรับการแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

2.4 ระบบสนับสนุน (Support System) หมายถึง การกำหนดเงื่อนไข ที่จะทำให้อารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียนบังเกิดผลตามเป้าหมายของรูปแบบการสอน เช่น รูปแบบการสอนที่เน้น ปฏิสัมพันธ์จะต้องจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน หรือรูปแบบการสอนที่เน้นการเรียนรู้ ด้วยตนเองจะต้องจัดเตรียมสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองให้พร้อม เป็นต้น

3. การนำรูปแบบการสอนไปใช้ (Application) เป็นการให้ข้อเสนอแนะว่า จะนำรูปแบบการสอนไปใช้ให้บังเกิดประสิทธิผลได้อย่างไร เช่น ควรจะใช้เนื้อหาและสื่อการสอน ชนิดใด หรือเหมาะกับผู้เรียนระดับใด และควรเตรียมการสอนอย่างไร เป็นต้น

4. ผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม (Instructional and Nurturing Effect) เป็นการกำหนดผลที่จะเกิดจากการใช้รูปแบบการสอนโดยตรง และผลที่จะเกิด โดยทางอ้อมเพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาใช้รูปแบบการสอนได้อย่างเหมาะสม

5. กำหนดแนวทางประเมิน (Evaluation) เป็นการให้แนวทางในการ ประเมินผลการใช้รูปแบบการสอนด้วยเครื่องมือที่เหมาะสม

ทิศนา ขัมมณี (2553 : 225-295) ได้แบ่งการนำเสนอรูปแบบการสอนแต่ละ รูปแบบเป็น 4 ส่วน คือ

1. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ
2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบ
3. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ
4. ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ประมวลแนวคิดการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางของ Joyce, Weil and Calhoun ทิศนา แคมมณี ชนาธิป พรกุล และ Eggen and Kauchak มาประยุกต์ใช้กับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่าน และการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งครอบคลุมประเด็นสำคัญในการนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้ สรุปตาม 4 องค์ประกอบดังนี้ คือ

1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน
2. วัตถุประสงค์
3. ขั้นตอนการเรียนการสอน
4. กระประเมินผล

ทฤษฎีพัฒนาการ

1. ความหมายของพัฒนาการ

ในภาษาอังกฤษมีคำที่หมายถึงการพัฒนาการมีอยู่ 2 คำคือ “Development” กับ “Growth” ซึ่งตำราบางเล่มใช้ 2 คำควบคู่กัน

Hurlock (1978 : 22-23) ได้ให้ความหมายของ “Development” และ “Growth” ไว้ดังนี้ “Development” หมายถึง การเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ก้าวหน้า เป็นลำดับขั้นตอน คำว่าก้าวหน้าหมายถึงการเปลี่ยนแปลงที่มีทิศทางไปข้างหน้ามากกว่าเสื่อมถอย ส่วนคำว่า เป็นไปตามลำดับขั้นตอนนั้นหมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างขั้นในปัจจุบันและขั้นก่อนนั้น หรือความสัมพันธ์ระหว่างขั้นปัจจุบันกับขั้นที่จะตามมา “Growth” หมายถึง การเปลี่ยนแปลงในเชิงปริมาณ กล่าวคือ เป็นการเพิ่มขนาดและโครงสร้าง ไม่เพียงแต่การขยายใหญ่ขึ้นทางร่างกายให้เห็นภายนอกเท่านั้น แต่จะขยายอวัยวะโครงสร้างภายใน และสมอง ด้วยผลของการเจริญเติบโตของสมองนี้เอง ทำให้มีความสามารถในการเรียนรู้มากขึ้น เช่น มีความจำมากขึ้น มีเหตุผลมากขึ้น กล่าวคือ มีความเจริญเติบโตทั้งทางร่างกายและจิตใจไปพร้อมกัน

จากแนวคิดดังกล่าว พัฒนาการจึงหมายถึง การเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ โดยมีทิศทางไปข้างหน้า และเป็นลำดับขั้นตอน

2. พัฒนาการทางร่างกาย

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2554 : 69-71) ได้นำเสนอหัวข้อ พัฒนาการทางร่างกายของแต่ละระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

2.1 เด็กระดับประถมศึกษา (6-12 ปี)

ในเด็กระดับประถมศึกษาตอนต้น พัฒนาการทางร่างกายจะเป็นไปอย่างต่อเนื่องช้าๆ (หากเปรียบเทียบกับระดับปฐมวัย) เด็กหญิงยังคงมีลักษณะที่ตัวเล็กกว่าเด็กชาย แต่เมื่ออายุ 9 ปีขึ้นไปโดยประมาณ เด็กหญิงจะเริ่มสูงและมีน้ำหนักพอๆ กับเด็กชาย และต่อมาในช่วงประถมศึกษา

ตอนปลาย เด็กหญิงจะสูงกว่าและน้ำหนักมากกว่าเด็กชาย (เด็กชายจะมีพัฒนาการช้ากว่าเด็กหญิง 12-18 เดือน) ด้านทักษะกล้ามเนื้อ เด็กวัยนี้จะมีการเติบโตของสรีระ รวมทั้งกล้ามเนื้อ ทำให้เด็กวัยนี้ชอบเคลื่อนไหว และอยู่ไม่นิ่ง จึงประสบอุบัติเหตุได้ง่าย ดังนั้นครูควรจัดคู่มือปฐมพยาบาลไว้ในการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว เด็กจำเป็นต้องพัฒนาทักษะการสร้างสมดุล การวิ่ง การกระโดด และการขว้าง นอกจากนี้ ในวัยนี้จะมีความแตกต่างระหว่างเพศ นั่นคือ เด็กชายจะมีความแข็งแรงกว่าเด็กหญิงแต่เด็กหญิงจะมีความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อมากกว่า เด็กในวัยนี้ มักใช้วิธีผ่อนคลายระบายอารมณ์ด้วยการนั่งแทะดินสอ ชีตเขียน ม้วนผม เป็นต้น

2. แนวทางการจัดการศึกษา

2.1 เน้นทักษะซึ่งเด็กส่วนใหญ่มีพื้นฐานมาแล้ว เช่น การทรงตัว การวิ่ง กระโดด การขว้าง เป็นต้น ดึงดูดให้เด็กเรียนรู้กฎกติกาที่เป็นพิธีการ

2.2 ป้องกันการเกิดปมด้อย เช่น หากเด็กหญิงคนใดตัวสูง ก็ไม่ควรตอกย้ำเรื่องความสูง ดังนั้น เมื่อครูจัดกิจกรรมที่ต้องมีการแข่งขันกัน จะต้องจัดคู่หรือทีมที่ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก (ไม่จำเป็นต้องแบ่งเป็นทีมชาย ทีมหญิง เพราะมีความแตกต่างทางเพศอยู่ในเชิงของสรีระ)

2.3 เนื่องด้วยเด็กในวัยนี้มีกระบายอารมณ์ด้วยการนั่งแทะดินสอ ชีตเขียน ม้วนผม เป็นต้น และเด็กจะอยู่ไม่นิ่ง ไม่สามารถทุ่มเทให้กับบทเรียนเป็นเวลานานๆ ครูจึงควรหลีกเลี่ยงการให้เด็กนั่งทำงานเฉื่อยๆ นานๆ แต่ควรจัดกิจกรรมที่让孩子ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ควรจัดกิจกรรมที่ต้องใช้การฝึกน้อย ควรสลับกับการพัก

2.4 เด็กยังต้องการพักผ่อน (โดยเฉพาะระดับประถมศึกษาตอนต้น) จึงเกิดความเบื่อหน่ายได้ง่าย (เนื่องด้วยความเหนื่อยล้าของร่างกายและสมอง) ครูจึงควรมีกิจกรรมเบาๆ เพื่อให้เกิดการพักสมองหลังจากทำงานหนัก เพื่อให้ผ่อนคลายความตึงเครียด

2.5 อุปกรณ์และเกมควรมีความปลอดภัย และควรมีการป้องกันอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้น

สรุป เด็กวัยนี้เป็นวัยที่มีพลัง ไม่ชอบอยู่นิ่งนานๆ ดังนั้น จึงไม่ควรสอนแต่เนื้อหาอย่างเดียวทั้งชั่วโมง แต่ควรมีการพักสมองให้เด็กได้ทำกิจกรรมเบาๆ หรือเล่นเกมเพื่อผ่อนคลาย ทำให้เด็กไม่เบื่อและได้ปลดปล่อยพลังที่พวกเขามี

3. พัฒนาการทางเชาวน์ปัญญา

พัฒนาการด้านนี้ เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงด้านการรู้ภาษา (Language Acquisition) การจำ การใช้เหตุผล ความสามารถในการคิด เป็นต้น

นักจิตวิทยาหลายท่านได้นำเสนอทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับพัฒนาการทางปัญญา ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้นำเสนอทฤษฎีพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) และของวิกทอว์สกี (Vygotsky) ดังนี้

3.1 ทฤษฎีพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาของเพียเจต์ (Jean Piaget)

Lall and Lall (1983 : 45-54) ได้นำเสนอทฤษฎีพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาของเพียเจต์ไว้ว่า เพียเจต์ (Piaget) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านความคิดของเด็กว่ามีขั้นตอนหรือกระบวนการอย่างไร ทฤษฎีของเพียเจต์ตั้งอยู่บนรากฐานของทั้งองค์ประกอบที่เป็นพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม เขาอธิบายว่า การเรียนรู้ของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งจะมีพัฒนาการไปตามวัยต่างๆ เป็นลำดับขั้น พัฒนาการเป็นสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ควรที่จะเร่งเด็ก

ให้ข้ามจากพัฒนาการจากขั้นหนึ่งไปสู่อีกขั้นหนึ่ง เพราะจะทำให้เกิดผลเสียแก่เด็ก แต่การจัดประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในช่วงที่เด็กกำลังจะพัฒนาไปสู่ขั้นที่สูงกว่า สามารถช่วยให้เด็กพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม เพียเจต์ เน้นความสำคัญของการเข้าใจธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กมากกว่าการกระตุ้นเด็กให้มีพัฒนาการเร็วขึ้น เพียเจต์สรุปว่า พัฒนาการของเด็กสามารถอธิบายได้โดยลำดับระยะพัฒนาทางชีววิทยาที่คงที่ แสดงให้ปรากฏโดยปฏิสัมพันธ์ของเด็กกับสิ่งแวดล้อม ทฤษฎีพัฒนาการทางเขาวนปัญญาของเพียเจต์ มีสาระสรุปได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางเขาวนปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัยต่างๆ เป็นลำดับขั้นดังนี้

1.1 ขั้นประสาทรับรู้และการเคลื่อนไหว (Sensori-Motor Stage)

ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 2 ปี พฤติกรรมของเด็กในวัยนี้ขึ้นอยู่กับ การเคลื่อนไหวเป็นส่วนใหญ่ เช่น การไขว่คว้า การเคลื่อนไหว การมอง การดู ในวัยนี้เด็กแสดงออกทางด้านร่างกายให้เห็นว่ามีสติปัญญาด้วยการกระทำ เด็กสามารถแก้ปัญหาได้ แม้ว่าจะไม่สามารถอธิบายได้ด้วยคำพูด เด็กจะต้องมีโอกาสที่จะปะทะกับสิ่งแวดล้อมด้วยตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพัฒนาการด้านสติปัญญาและความคิดในขั้นนี้ มีความคิดความเข้าใจของเด็กจะก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เช่น สามารถประสานงานระหว่างกล้ามเนื้อ และสายตา เด็กในวัยนี้มักจะทำอะไรซ้ำบ่อยๆ เป็นการเลียนแบบ พยายามแก้ปัญหาแบบลองผิดลองถูก เมื่อสิ้นสุดระยะนี้เด็กจะมีการแสดงออกของพฤติกรรมอย่างมีจุดหมายและสามารถแก้ปัญหาโดยการเปลี่ยนวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ แต่กิจกรรมการคิดของเด็กวัยนี้ส่วนใหญ่ยังคงอยู่เฉพาะสิ่งที่สามารถสัมผัสได้เท่านั้น

1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด (Preoperational Stage) ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่อายุ 2-7 ปี แบ่งออกเป็นขั้นย่อยอีก 2 ขั้น คือ

1.2.1 ขั้นก่อนเกิดสัจกับ (Pre - Conceptual Thought) เป็นขั้นพัฒนาการของเด็กอายุ 2-4 ปี เป็นช่วงที่เด็กเริ่มมีเหตุผลเบื้องต้น สามารถจะโยงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ หรือมากกว่ามาเป็นเหตุผลเกี่ยวโยงซึ่งกันและกัน แต่เหตุผลของเด็กวัยนี้ยังมีขอบเขตจำกัดอยู่ เพราะเด็กยังคงยึดตนเองเป็นศูนย์กลางคือ ถือความคิดตนเองเป็นใหญ่ และมองไม่เห็นเหตุผลของผู้อื่น ความคิดและเหตุผลของเด็กวัยนี้ จึงไม่ค่อยถูกต้องตามความเป็นจริงนัก นอกจากนี้ความเข้าใจต่อสิ่งต่างๆ ยังคงอยู่ในระดับเบื้องต้น เช่น เข้าใจว่าเด็กหญิง 2 คน ชื่อเหมือนกัน จะมีทุกอย่างเหมือนกันหมด แสดงว่าความคิดรวบยอดของเด็กวัยนี้ยังไม่พัฒนาเต็มที่ แต่พัฒนาการทางภาษาของเด็กเจริญรวดเร็วมาก

1.2.2 ขั้นการคิดแบบญาณหยั่งรู้ นึกออกเองโดยไม่ใช้เหตุผล (Intuitive Thought) เป็นขั้นพัฒนาการของเด็ก อายุ 4-7 ปี ขั้นนี้เด็กจะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รวมตัวดีขึ้น รู้จักแยกประเภทและแยกชิ้นส่วนของวัตถุ เข้าใจความหมายของจำนวนเลข เริ่มมีพัฒนาการเกี่ยวกับการอนุรักษ์ แต่ไม่เด่นชัดนัก สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้โดยไม่คิดเตรียมล่วงหน้าไว้ก่อน รู้จักนำความรู้ในสิ่งหนึ่งไปอธิบายหรือแก้ปัญหาอื่นและสามารถนำเหตุผลต่างๆ ไปมาสรุปแก้ปัญหา โดยไม่วิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนเสียก่อน การคิดหาเหตุผลของเด็กยังขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนรับรู้ หรือสัมผัสจากภายนอก

1.2.3 ขั้นปฏิบัติการคิดด้านรูปธรรม (Concrete Operation Stage) ขั้นนี้จะเริ่มจากอายุ 7-11 ปี พัฒนาการทางด้านสติปัญญาและความคิดของเด็กวัยนี้สามารถสร้าง

กฎเกณฑ์และตั้งเกณฑ์ในการแบ่งสิ่งแวดล้อมออกเป็นหมวดหมู่ได้ เด็กวัยนี้สามารถที่จะเข้าใจเหตุผล รู้จักการแก้ปัญหาสิ่งต่างๆ ที่เป็นรูปธรรมได้ สามารถที่จะเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องความคงตัวของสิ่งต่างๆ โดยที่เด็กเข้าใจว่าของแข็งหรือของเหลวจำนวนหนึ่งแม้ว่าจะเปลี่ยนรูปร่างไปก็ยังมีน้ำหนัก หรือปริมาตรเท่าเดิม สามารถที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ส่วนรวม ลักษณะเด่นของเด็กวัยนี้ คือ ความสามารถในการคิดย้อนกลับ นอกจากนั้นความสามารถในการจำของเด็กในช่วงนี้มีประสิทธิภาพขึ้น สามารถจัดกลุ่มหรือจัดการได้อย่างสมบูรณ์ สามารถสนทนากับบุคคลอื่นและเข้าใจ ความคิดของผู้อื่นได้ดี

1.2.4 ขั้นปฏิบัติการคิดด้วยนามธรรม (Formal Operational Stage) นี้จะเริ่มจากอายุ 11-15 ปี ในขั้นนี้พัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดของเด็กวัยนี้เป็นขั้นสุดยอด คือ เด็กในวัยนี้จะเริ่มคิดแบบผู้ใหญ่ ความคิดแบบเด็กจะสิ้นสุดลง เด็กจะสามารถที่จะคิดหาเหตุผล นอกเหนือไปจากข้อมูลที่มีอยู่ สามารถที่จะคิดแบบนักวิทยาศาสตร์ สามารถที่จะตั้งสมมุติฐานและ ทฤษฎี และเห็นว่าความเป็นจริงที่เห็นด้วยการรับรู้ที่สำคัญเท่ากับความคิดกับสิ่งที่อาจจะเป็นไปได้ เด็กวัยนี้มีความคิดนอกเหนือไปกว่าสิ่งปัจจุบัน สนใจที่จะสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างและมีความ พยายามที่จะคิดพิจารณาเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่มีตัวตน หรือสิ่งที่เป็นนามธรรม

1.3 กระบวนการทางสติปัญญามีลักษณะดังนี้

1.3.1 การซึมซับหรือการดูดซึม (assimilation) เป็นกระบวนการทาง สมองในการรับประสบการณ์ เรื่องราว และข้อมูลต่างๆ เข้ามาสะสมเก็บไว้เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

1.3.2 การปรับและจัดระบบ (accommodation) คือ กระบวนการ ทางสมองในการปรับประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ให้เข้ากันเป็นระบบหรือเครือข่ายทาง ปัญญาที่ตนสามารถเข้าใจได้ เกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญาใหม่ขึ้น

1.3.3 การเกิดความสมดุล (equilibration) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้น จากขั้นของการปรับ หากการปรับเป็นไปอย่างผสมผสานกลมกลืนก็จะก่อให้เกิดสภาพที่มีความสมดุล ขึ้น หากบุคคลไม่สามารถปรับประสบการณ์ใหม่และประสบการณ์เดิมให้เข้ากันได้ ก็จะเกิดภาวะความ ไม่สมดุลขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญารึ้นในตัวบุคคล

1.4 การนำไปใช้ในการจัดการศึกษา/การสอน

เมื่อทำงานกับผู้เรียน ผู้สอนควรคำนึงถึงพัฒนาการทางสติปัญญา ของผู้เรียนดังต่อไปนี้

1.4.1 ผู้เรียนที่มีอายุเท่ากันอาจมีขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงไม่ควรเปรียบเทียบเด็ก ควรให้เด็กมีอิสระที่จะเรียนรู้และพัฒนาความสามารถของเขาไป ตามระดับพัฒนาการของเขา ผู้เรียนแต่ละคนจะได้รับประสบการณ์ 2 แบบคือ

1.4.2 ประสบการณ์ทางกายภาพ (physical experiences) จะ เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนแต่ละคนได้ปฏิสัมพันธ์กับวัตถุต่างในสภาพแวดล้อมโดยตรง

1.4.3 ประสบการณ์ทางตรรกศาสตร์ (Logicomathematical experiences) จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้พัฒนาโครงสร้างทางสติปัญญาให้มีความคิดรวบยอดที่เป็น นามธรรม

2. หลักสูตรที่สร้างขึ้นบนพื้นฐานทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้คือ

- 2.1 เน้นพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนโดยต้องเน้นให้ผู้เรียนใช้ศักยภาพของตนเองให้มากที่สุด
- 2.2 เสนอการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนพบกับความแปลกใหม่
- 2.3 เน้นการเรียนรู้ต้องอาศัยกิจกรรมการค้นพบ
- 2.4 เน้นกิจกรรมการสำรวจและการเพิ่มขยายความคิดในระหว่างการเรียนการสอน

2.5 ใช้กิจกรรมขัดแย้ง (Cognitive Conflict Activities) โดยการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นนอกเหนือจากความคิดเห็นของตนเอง

3. การสอนที่ส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนควรดำเนินการดังต่อไปนี้

- 3.1 ถามคำถามมากกว่าการให้คำตอบ
- 3.2 ครูผู้สอนควรพุดให้น้อยลง และฟังให้มากขึ้น
- 3.3 ควรให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนที่จะเลือกเรียนกิจกรรมต่างๆ
- 3.4 เมื่อผู้เรียนให้เหตุผลผิด ควรถามคำถามหรือจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนใหม่ เพื่อผู้เรียนจะได้แก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง
- 3.5 ชี้นำพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนจากงานพัฒนาการทางสติปัญญาขั้นนามธรรมหรือจากงานการอนุรักษ์ เพื่อดูว่าผู้เรียนคิดอย่างไร
- 3.6 ยอมรับความจริงที่ว่า ผู้เรียนแต่ละคนมีอัตราพัฒนาการทางสติปัญญาที่แตกต่างกัน
- 3.7 ผู้สอนต้องเข้าใจว่าผู้เรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้นในระดับความคิด

ขั้นต่อไป

3.8 ตระหนักว่าการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเพราะจดจำมากกว่าที่จะเข้าใจเป็นการเรียนรู้ที่ไม่แท้จริง (Pseudo Learning)

4. ขั้นประเมินผล ควรดำเนินการสอนต่อไปนี้

- 4.1 มีการทดสอบแบบการให้เหตุผลของผู้เรียน
- 4.2 พยายามให้ผู้เรียนแสดงเหตุผลในการตอบคำถามนั้นๆ
- 4.3 ต้องช่วยเหลือผู้เรียนที่มีพัฒนาการทางสติปัญญาต่ำกว่าเพื่อร่วมชั้น

สรุป ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับพัฒนาการตามวัยของผู้เรียน และต้องเข้าใจว่าผู้เรียนแต่ละคนมีพัฒนาการทางสติปัญญาแตกต่างกันไปตามแต่ละตัวบุคคล ดังนั้นจึงไม่ควรเปรียบเทียบหรือบังคับพัฒนาการของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกด้อย และควรให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดเพื่อเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้ดีขึ้นกว่าการให้ผู้เรียนจำอย่างเดียว

3.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของวิกทอทสกี (Vygotsky)

ทศนา แคมมณี (2553 : 90-96) ได้นำเสนอทฤษฎีพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของ วิกทอทสกี (Vygotsky) ไว้ว่า วิกทอทสกีเป็นนักจิตวิทยาชาวรัสเซียที่ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาในสมัยเดียวกันกับเพียเจต์ (Piaget)

ทฤษฎีพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของเพียเจต์และของวิกทอทสกีเป็นรากฐานที่สำคัญของทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) วิกทอทสกี ให้ความสำคัญกับ

วัฒนธรรมและสังคมมาก เขาอธิบายว่า มนุษย์ได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมตั้งแต่แรกเกิด ซึ่งนอกจากสิ่งแวดล้อมจากธรรมชาติแล้วยังมีสิ่งแวดล้อมทางสังคมซึ่งก็คือวัฒนธรรมที่แต่ละสังคมสร้างขึ้น ดังนั้นสถาบันสังคมต่างๆ เริ่มตั้งแต่สถาบันครอบครัวจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของแต่ละบุคคล นอกจากนั้น ภาษายังเป็นเครื่องมือสำคัญของการคิดและการพัฒนาเชาว์ปัญญาขั้นสูง พัฒนาการทางภาษาและทางความคิดของเด็กเริ่มด้วยการพัฒนาที่แยกจากกัน แต่เมื่ออายุมากขึ้น พัฒนาการทั้ง 2 ด้านจะเป็นไปพร้อมกัน

วิกิอรรถ อธิบายว่า ปกติเมื่อมีการวัดพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของเด็ก เรามักใช้แบบทดสอบมาตรฐานในการวัด เพื่อดูว่าเด็กอยู่ในระดับใด โดยดูว่าสิ่งที่เด็กทำได้นั้นเป็นสิ่งที่เด็กในระดับอายุเท่าใดโดยทั่วไปสามารถทำได้ ดังนั้นการวัดผลจึงเป็นการบ่งบอกถึงสิ่งที่เด็กทำได้อยู่แล้วคือ เป็นระดับพัฒนาการที่เด็กบรรลุหรือไปถึงแล้ว ดังนั้นข้อปฏิบัติที่ทำงานอยู่ก็คือ การสอนให้สอดคล้องกับระดับพัฒนาการของเด็ก จึงเท่ากับเป็นการตอกย้ำให้เด็กอยู่ในระดับพัฒนาการเดิม ไม่ได้ช่วยให้เด็กพัฒนาขึ้น วิกิอรรถ อธิบายว่า เด็กทุกคนมีระดับพัฒนาการทางเชาว์ปัญญาที่ตนเป็นอยู่ และมีระดับพัฒนาการที่ตนมีศักยภาพจะไปให้ถึงช่วงห่างระหว่างระดับที่เด็กอยู่ในปัจจุบันกับระดับที่เด็กมีศักยภาพจะเจริญเติบโตนี้เอง เรียกว่า “Zone of proximal development” หรือ “Zone of proximal growth” ซึ่งช่วงห่างนี้จะมีค่าแตกต่างกันในแต่ละบุคคล แนวคิดนี้ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแนวคิดเกี่ยวกับการสอน ซึ่งเคยเป็นเส้นตรง (linear) หรืออยู่ในแนวเดียวกัน เปลี่ยนแปลงไปเป็นอยู่ในลักษณะที่เหลื่อมกัน โดยการสอนจะต้องนำหน้าระดับพัฒนาการเสมอ ดังคำกล่าวของวิกิอรรถที่ว่า “... the development process do not coincide with learning process. Rather the development process lags behind the learning process.”

ดังนั้น เด็กที่มีระดับพัฒนาการทางสมองเท่ากับเด็กอายุ 8 ขวบ จะสามารถทำงานที่เด็กอายุ 8 ขวบ โดยทั่วไปทำได้ เมื่อให้งานของเด็กอายุ 9 ขวบ เด็กคนหนึ่งทำไม่ได้ แต่เมื่อได้รับการชี้แนะหรือสาธิตให้ดูก็จะทำได้ แสดงให้เห็นว่า เด็กคนนี้มีวุฒิภาวะที่จะถึงระดับที่ตนเองมีศักยภาพจะพัฒนาไปให้ถึง ต่อไปเด็กคนนี้จะพัฒนาไปถึงขั้นทำสิ่งนั้นได้เองโดยไม่มีการชี้แนะหรือการได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ในขณะเดียวกัน อาจมีเด็กอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ในระดับพัฒนาการทางสมองเท่ากัน คือ 8 ขวบ เมื่อให้ทำงานของเด็กอายุ 9 ขวบ เด็กทำไม่ได้แม้จะได้รับการชี้แนะหรือสาธิตให้ดูซ้ำแล้วซ้ำอีก ก็ไม่สามารถทำได้แสดงให้เห็นว่างช่องว่างระดับพัฒนาการที่เป็นอยู่กับระดับที่ต้องการไปถึงให้ถึง ยังห่างหรือกว้างมาก เด็กที่ยังมีวุฒิภาวะไม่เพียงพอ หรือยังไม่พร้อมที่จะทำสิ่งนั้น จำเป็นต้องรอให้เด็กมีวุฒิภาวะสูงขึ้น หรือลดระดับงานตามระดับพัฒนาการให้ต่ำลงจากแนวคิดดังกล่าว วิกิอรรถจึงมีความเชื่อว่า การให้ความช่วยเหลือชี้แนะแก่เด็ก ซึ่งอยู่ในลักษณะของ “assisted learning” หรือ “scaffolding” เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะสามารถช่วยพัฒนาเด็กให้ไปถึงระดับที่อยู่ในศักยภาพของเด็กได้ นักจิตวิทยากลุ่มนี้เน้นความสำคัญของบริบทที่แท้จริง (authentic context) เพราะการสร้างความหมายใดๆ มักเป็นการสร้างบนฐานของบริบทใด บริบทหนึ่ง จะกระทำโดยขาดบริบทนั้นไม่ได้ ดังนั้น การเรียนรู้จึงจำเป็นต้องดำเนินการอยู่ในบริบทใด บริบทหนึ่ง และกิจกรรมและงานทั้งหลายที่ใช้ในการเรียนรู้ก็จำเป็นต้องเป็นสิ่งจริง (Authentic Activities/Tasks)

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีในการเรียนการสอน

การนำทฤษฎีการสร้างความรู้ไปใช้ในการเรียนการสอน สามารถทำได้หลายประการดังนี้

1. ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ ผลของการเรียนรู้จะมุ่งเน้นไปที่กระบวนการสร้างความรู้ (Process of Knowledge Construction) และการตระหนักรู้ในกระบวนการนั้น (Reflexive Awareness of That Process) เป้าหมายของการเรียนรู้จะต้องมาจากการปฏิบัติงานจริง (Authentic Tasks) ครูจะต้องเป็นตัวอย่างและฝึกฝนกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเห็น ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนการสร้างความรู้ด้วยตนเอง
2. เป้าหมายของการสอนจะเปลี่ยนจากการถ่ายทอดให้ผู้เรียนได้รับสาระความรู้ที่แน่นอนตายตัว ไปสู่การสาธิตกระบวนการแปลและสร้างความหมายที่หลากหลาย การเรียนรู้ทักษะต่างๆ จะต้องมีประสิทธิภาพถึงขั้นทำได้และแก้ไขได้จริง
3. ในการเรียนการสอน ผู้เรียนจะเป็นผู้ที่มีบทบาทในการเรียนรู้ อย่างตื่นตัว (Active) ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้จัดกระทำกับข้อมูลหรือประสบการณ์ต่างๆ และจะต้องสร้างความหมายให้กับสิ่งนั้นด้วยตนเอง โดยการให้ผู้เรียนอยู่ในบริบทจริงซึ่งไม่ได้หมายความว่า ผู้เรียนจะต้องออกไปยังสถานที่จริงเสมอไป แต่อาจจัดเป็นกิจกรรมที่เรียกว่า “Physical Knowledge Activities” ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ สิ่งของหรือข้อมูลต่างๆ ที่เป็นของจริงและมีความสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน โดยผู้เรียนสามารถจัดกระทำ ศึกษา สำรวจ วิเคราะห์ ทดลอง ลองผิดลองถูกกับสิ่งนั้นๆ จนเกิดเป็นความรู้ความเข้าใจขึ้น ดังนั้น ความเข้าใจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากกระบวนการคิด การจัดกระทำกับข้อมูลมิใช่เกิดขึ้นง่าย ๆ จากการได้รับข้อมูลหรือมีข้อมูลเพียงเท่านั้น
4. ในการจัดการเรียนการสอนครูจะต้องพยายามสร้างบรรยากาศทางสังคมจริยธรรม (Socio Moral) ให้เกิดขึ้น กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสเรียนรู้ในบรรยากาศที่เอื้อต่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งทางสังคมถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญของการสร้างความรู้ เพราะลำพังกิจกรรมและวัสดุอุปกรณ์ทั้งหลายที่ครูจัดให้หรือผู้เรียนแสวงหามาเพื่อการเรียนรู้ไม่เป็นการเพียงพอ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การร่วมมือ และการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดและประสบการณ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และบุคคลอื่นๆ จะช่วยให้การเรียนรู้ของผู้เรียนกว้างขึ้น ชับซ้อนขึ้น และหลากหลายขึ้น
5. ในการเรียนการสอน ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้อย่างเต็มที่ โดยผู้เรียนจะนำตนเองและควบคุมตนเองในการเรียนรู้ เช่น ผู้เรียนจะเป็นผู้เลือกสิ่งที่ต้องการเรียนเอง ตั้งกฎระเบียบเอง แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเอง ตกลงกันเองเมื่อเกิดความขัดแย้งหรือมีความคิดเห็นแตกต่างกัน เลือกผู้ร่วมงานได้เอง และรับผิดชอบในการดูแลรักษาห้องเรียนร่วมกัน
6. ในการเรียนการสอนแบบสร้างความรู้ ครูจะมีบทบาทแตกต่างไปจากเดิม คือจากการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้และควบคุมการเรียนรู้ เปลี่ยนไปเป็นการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้ คือการเรียนการสอนจะต้องเปลี่ยนจาก “Instruction” ไปเป็น “Construction” คือเปลี่ยนจาก “การให้ความรู้” ไปเป็น “การให้ผู้เรียนสร้างความรู้” บทบาทของครูก็คือ จะต้องทำหน้าที่ช่วยสร้างแรงจูงใจภายในให้เกิดแก่ผู้เรียน จัดเตรียมกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน ดำเนินกิจกรรมให้เป็นไปในทางที่ส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน

ให้คำปรึกษาแนะนำทั้งทางด้านวิชาการและสังคมแก่ผู้เรียน ดูแลให้ความช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหา และประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียน นอกจากนั้นครูยังต้องมีความเป็นประชาธิปไตยและมีเหตุผลในการสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วย

7. ในด้านการประเมินผลการเรียนการสอน เนื่องจากการเรียนรู้ตาม ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองนี้ ขึ้นกับความสนใจและการสร้างความหมายที่แตกต่างกันของบุคคล ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจึงมีลักษณะหลากหลาย ดังนั้นการประเมินผลจึงจำเป็นต้องมีลักษณะเป็น “goal free evaluation” ซึ่งก็หมายถึงการประเมินตามจุดมุ่งหมายในลักษณะที่ยืดหยุ่นกันไปในแต่ละบุคคล หรืออาจใช้วิธีการที่เรียกว่า “socially negotiated goal” และการประเมินควรใช้วิธีการ หลากหลาย ซึ่งอาจเป็นการประเมินจากเพื่อน แฟ้มผลงาน (portfolio) รวมทั้งการประเมินตนเอง ด้วย นอกจากนั้นการวัดผลจำเป็นต้องอาศัยบริบทจริงที่มีความซับซ้อนเช่นเดียวกับการจัดการเรียน การสอนที่ต้องอาศัยบริบท กิจกรรม และงานที่เป็นจริง การวัดผลจะต้องใช้กิจกรรมหรืองานในบริบทจริง ด้วย ซึ่งในกรณีที่จะต้องจำลองของจริงมา ก็สามารทำได้ แต่เกณฑ์ที่ใช้ควรเป็นเกณฑ์ที่ใช้ในโลก ของความเป็นจริง (real world criteria) ด้วย

สรุป เป้าหมายของการเรียนรู้จะต้องมาจากการปฏิบัติงานจริง (Authentic Tasks) ครูจะต้องเป็นตัวอย่างและฝึกฝนกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเห็น ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนการสร้างความรู้ ด้วยตนเองส่วนการประเมินผลการเรียนรู้จะต้องประเมินตามสภาพจริง

4. พัฒนาการทางจิตสังคม

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2554 : 79-80) ได้กล่าวว่า อีริก อีริกสัน (Erik Erikson) ได้นำเสนอทฤษฎีพัฒนาการทางจิตสังคม ซึ่งลักษณะสำคัญของแนวคิดนี้คือ พัฒนาการในแต่ละขั้นจะมีลักษณะปมขัดแย้งซึ่งเป็นวิกฤตการณ์ทางจิตสังคม (Psychosocial Crisis) ที่บุคคลต้องเผชิญ ซึ่งหากบุคคลผ่านปมขัดแย้งแต่ละปมไปอย่างหน้าฟึงพอใจ เขาก็จะเผชิญบทบาทใหม่ ๆ ในชีวิต แต่หากบุคคลไม่สามารถผ่านปมขัดแย้งได้อย่างสมบูรณ์ เขาก็จะต้องเกี่ยวข้องกับภาวะ วิกฤตนี้ต่อไป ซึ่งรายละเอียดของพัฒนาการทางจิตสังคมแต่ละขั้นนำเสนอไว้ดังต่อไปนี้

1. ความไว้วางใจ - ความไม่ไว้วางใจ (Trust - Mistrust) อายุ 0-18 เดือน
ในขั้นนี้เด็กต้องการการตอบสนองทางกาย และทางจิตใจ การดูแลเอาใจใส่ที่ดี ความคงเส้นคงวา จากแม่ หรือผู้เลี้ยงดู เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง หากแม่หรือผู้เลี้ยงดูตอบสนองเด็กได้ไม่เต็มที่ เด็กจะมี ประสบการณ์ที่ไม่สมบูรณ์ เมื่อโตขึ้นในวัยเด็กหรือแม้แต่ผู้ใหญ่ จะกลายเป็นคนที่ไม่ไว้วางใจใคร หรือแม้แต่ตัวเขาเอง

2. ความเป็นตัวของตัวเอง - ความคลางแคลงใจ (Autonomy - Shame and Doubt) อายุ 18 เดือน - 3 ปี
ในขั้นนี้ เด็กจะมีพัฒนาการด้านกลัมนเนื้อที่เริ่มสมบูรณ์มากขึ้น เด็กจึงเริ่มเรียนรู้ที่จะใช้กลัมนเนื้อส่วนต่างๆ เริ่มที่จะทำอะไรด้วยตนเอง เริ่มควบคุมตนเอง เกิดความ มั่นใจในตนเอง โดยเฉพาะเมื่ออายุ 2 ขวบขึ้นไป เด็กเริ่มที่จะสื่อสารกับผู้อื่นได้ และทำอะไรได้มาก ขึ้น จึงทำให้เด็กมีความต้องการทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง (ดังที่เกิดคำเรียกที่ว่า Terrible twos) ดังนั้น พ่อแม่ หรือผู้ปกครอง ควรให้อาสาเด็กได้ทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ในขณะเดียวกันก็ต้องคอย ชี้แนะ ให้ความช่วยเหลือ คอยเสริมแรง หรือชมเชย เพื่อให้เด็กเกิดความมั่นใจ แต่หากพ่อแม่ ปกป้องเด็กจนเกินไป จะทำให้เด็กอายหรือสงสัยในความสามารถของตนเอง

3. ความริเริ่ม - ความรู้สึกผิด (Initiative - Guilt) อายุ 3-6 ปี ในขั้นนี้จะอยู่ในช่วงปฐมวัย เด็กเริ่มมีวุฒิภาวะในทักษะการเคลื่อนไหว และทักษะทางภาษา ซึ่งส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวขึ้น และกระตือรือร้นที่จะทำอะไรมากขึ้น ต้องการทดลองสิ่งแปลกใหม่แม้ว่าจะเป็นกิจกรรมที่เสี่ยงหรือไม่ปลอดภัย เด็กมีจินตนาการว่าตนเองได้เป็นผู้ใหญ่ จะเห็นได้จากการเล่นของเด็กที่มักจะสมมติตนเองเป็นพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในบทบาทต่างๆ บุคคลในครอบครัว ผู้เลี้ยงดู ควรยอมให้เด็กได้ทำสิ่งแปลกใหม่ และควรหลีกเลี่ยงการลงโทษ หรือตำหนิความคิดแปลกใหม่ของเด็ก เพราะจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกผิดที่คิดต่าง เมื่อโตขึ้นก็จะไม่กล้าที่จะคิดริเริ่มใดๆ

4. ความอุตสาหกรรม พากเพียร - ความรู้สึกด้อย (Industry - Inferiority) อายุ 6-12 ปี เด็กในขั้นนี้คือ เด็กระดับประถมศึกษา เด็กเข้าสู่ระบบโรงเรียน ซึ่งเป็นการขยายโลกทัศน์ของเขาให้กว้างขึ้น ครูและเพื่อนเริ่มมีความสำคัญต่อเด็ก ในขณะที่ผู้ปกครองเริ่มมีความสำคัญลดน้อยลง เด็กต้องการได้รับการยอมรับจากผู้อื่นในสิ่งที่เด็กคิดทำและคิดประดิษฐ์ การให้คำชมเชยจะส่งเสริมความขยันพากเพียรของเด็ก หากผู้ใหญ่ตำหนิในสิ่งที่เด็กคิดหรือทำ จะทำให้เกิดความรู้สึกด้อยขึ้นมาได้

5. ความมีเอกลักษณ์ - ความสับสนในบทบาท (Identity - Role Confusion) อายุ 12-18 ปี ในขั้นนี้ วัยรุ่นแสวงหาเอกลักษณ์แห่งตน พยายามตอบคำถามว่า “ฉันคือใคร” (ต้องการอะไร มีความสามารถอะไร เพียงใด มีความเชื่อ หรือยึดมั่นในสิ่งใด จะดำเนินชีวิตอย่างไร จะเลือกอาชีพอะไร) เพื่อตอบคำถามนี้ วัยรุ่นเริ่มที่จะห่างจากผู้ปกครอง และใกล้ชิดกับเพื่อนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ความเปลี่ยนแปลงด้านสรีระ และความกดดันเกี่ยวกับการเลือกอนาคต ยิ่งส่งผลให้วัยรุ่นต้องตอบคำถาม และพยายามสร้างอัตลักษณ์ของตนเอง

6. ความรู้สึกผูกพัน-ความรู้สึกโดดเดี่ยว (Intimacy - Isolation) อายุ 18-35 ปี บุคคลในวัยนี้ จะมีความต้องการมีใครคนหนึ่งเป็นคู่คิด รับฟังปัญหาและกัน เข้าใจกันและกัน

7. การเป็นหลักให้ผู้อื่น เป็นผู้ให้ - ความเฉื่อยชา (Generativity - Self Absorption) อายุ 35-65 ปี บุคคลในขั้นนี้ จะมีความต้องการที่จะสร้างสิ่งต่างๆ ที่ก่อให้เกิดคุณค่าให้กับสังคม-ลูก หลาน

8. ความรู้สึกสมบูรณ์และสมหวังในชีวิต - ความรู้สึกสิ้นหวัง (Ego Integrity - Despair) อายุ 65 ปีขึ้นไป บุคคลในวัยนี้จะมีบุคลิกภาพเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับพัฒนาการขั้นต้นๆ หากพัฒนาการ 7 ขั้น เป็นไปทางด้านลบเป็นส่วนใหญ่ จะส่งผลให้เกิดความรู้สึกสิ้นหวังได้ แต่ในทางกลับกัน หากพัฒนาการขั้นต้นๆ เป็นไปทางด้านบวกเป็นส่วนใหญ่จะทำให้บุคคลมีความรู้สึกว่าตนเองสมบูรณ์และมีความสมหวังในชีวิต

การนำไปใช้ในการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา

1. ครูควรหลีกเลี่ยงการแข่งขัน การเปรียบเทียบระหว่างเด็ก การวิจารณ์ในเชิงลบ เพราะจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกด้อย หรือด้อยกว่าเพื่อน และมองว่าตนเองไม่มีค่าได้ ดังนั้นเพื่อป้องกันปัญหานี้ ครูควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กได้แข่งขันกับตนเอง ได้มองเห็นพัฒนาการของตนเอง

2. ครูส่งเสริมให้เด็กตั้งเป้าหมายที่เขาสามารถทำได้ และให้เขาได้ทำงานอย่างอิสระเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ (อาจจะเริ่มจากเป้าหมายระยะสั้น แล้วค่อยๆ ให้เขาคำตั้งเป้าหมายที่ต้องใช้เวลานานขึ้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น)

3. ครูควรให้การเสริมแรงเด็กอย่างทั่วถึง (แต่การเสริมแรงนั้นควรเป็นการเสริมแรงที่เหมาะสมด้วย)

สรุป ในการดำเนินการเรียนการสอน ผู้สอนควรทราบว่าช่วงวัยของผู้เรียนนั้น ผู้เรียนมีลักษณะหรือความต้องการเช่นไร เพื่อส่งเสริม ตอบสนองความต้องการนั้น อีกทั้ง ผู้สอนควรสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง ทำให้ผู้เรียนเชื่อมั่นในตนเอง โดยการตั้งเป้าหมายที่เด็กสามารถทำได้ มีการเสริมแรงทางบวก และทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

5. พัฒนาการทางจริยธรรม

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2554 : 81-84) ได้กล่าวถึง ทฤษฎี พัฒนาการทางจริยธรรมของโคล์เบอร์ก (Kohlberg) โดยทฤษฎีนี้ อธิบายขั้นพัฒนาการของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางเซวปีญญาของเพียเจต์ (Piaget) วิธีการที่ โคล์เบอร์กใช้ในการศึกษาแนวคิดของเขาคือ การสร้างสถานการณ์ขึ้นมาแล้วให้ผู้ตอบตัดสินใจว่า “ถูก” หรือ “ผิด” “ควรทำ” หรือ “ไม่ควรทำ” ซึ่งสถานการณ์นั้นเป็นสถานการณ์ที่ยากที่จะตัดสินใจ จากการสอบถามผู้ตอบที่มีวัยอยู่ในช่วง 10-16 ปี ทำให้โคล์เบอร์กสร้างเป็นทฤษฎีขึ้นมา

ทฤษฎีนี้แบ่งขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ระดับ แต่ละระดับก็จะมีขั้นย่อยอีก 2 ขั้น รวมทั้งสิ้น 6 ขั้น ดังนี้

ระดับ 1 ระดับก่อนมีจริยธรรมของตนเอง (Preconventional Level) เด็กในวัยนี้ยังไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคม แต่จะรับรู้กฎเกณฑ์และข้อกำหนดว่า “ดี” หรือ “ไม่ดี” จากผู้มีอำนาจเหนือตน จริยธรรมในระดับนี้คือ หลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ และการคิดถึงผลตอบแทนที่เป็นประโยชน์ ในระดับนี้ เหตุผลเชิงจริยธรรมแบ่งออกเป็น 2 ขั้นคือ

ขั้นที่ 1 จริยธรรมภายนอก : เด็กในวัยนี้ คำนึงถึงตนเป็นสำคัญ (Concern about Self) การกระทำต่างๆ จะถูกตัดสินโดยผลกระทบสรีระ (Physical Consequences) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการลงโทษและการเชื่องาน นั่นคือ พฤติกรรม “ดี” คือ พฤติกรรมที่ได้รับรางวัล ในขณะที่พฤติกรรม “ไม่ดี” คือ พฤติกรรมที่แสดงแล้วถูกลงโทษ เช่น เด็กจะรับรู้ว่า “การลักขโมยของนั้นไม่ดี เพราะจะถูกจับ”

ขั้นที่ 2 ปัจเจกบุคคลนิยม : เป็นลักษณะการคำนึงถึงผู้อื่นแบบทางเดียว (One-Way Concern about Another Person) เด็กจะคิดว่า เขา (คนอื่น) สามารถทำอะไรเพื่อฉัน เขาและฉันจะเห็นร่วมกันได้อย่างไรเพื่อให้ฉันได้รับประโยชน์ ดังนั้น แรงจูงใจในการกระทำสิ่งต่างๆ ของเด็กในขั้นนี้ คือ การสร้างความพึงพอใจต่อความต้องการของตนเอง (Satisfy My Own Needs)

นอกจากนี้ กฎเกณฑ์เป็นเครื่องมือเพื่อประโยชน์ของตนเอง เด็กจะเชื่อฟังหรือทำตามผู้ใหญ่ ถ้าตนได้รับประโยชน์ หรือความพึงพอใจ การตอบสนองความต้องการหรือการแลกเปลี่ยน เช่น เด็กจะคิดว่า “หากคุณไม่ขโมยของในร้าน เจ้าของร้านก็จะไม่ขโมยของของคุณ”

ระดับ 2 ระดับมีจริยธรรมตามกฎเกณฑ์สังคม (Conventional Morality) - บุคคลในวัยนี้ส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม เพราะรับรู้ว่าเป็นกฎระเบียบที่จะต้องปฏิบัติ ซึ่งระดับนี้แบ่งออกเป็น 2 ขั้น คือ

ขั้นที่ 3 การคาดหวังและการยอมรับของสังคม : เป็นการกระทำตามกฎเกณฑ์ของสังคมเพื่อการได้รับการยอมรับว่าเป็น “เด็กดี” ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ และการคล้อยตาม การเป็นคนดี คือ เป็นคนที่มีความมุ่งหวังที่ดี มีการแสดงความหวังใญ่ผู้อื่น และรักษาสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อผู้อื่น เช่น “พ่อแม่จะรู้สึกภาคภูมิใจที่มีลูกเป็นคนซื่อสัตย์” ดังนั้น หากจะสรุปแล้ว การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นนี้ คำนึงถึงกลุ่มและการคล้อยตามปทัสสถานของกลุ่ม (Concern about Groups of People and Conformity of Group Norms)

ขั้นที่ 4 กฎและระเบียบ : เป็นการยอมรับในอำนาจและกฎเกณฑ์ของสังคม ระบบสังคม และมโนธรรม ทำประโยชน์แก่สังคม กลุ่มคน หรือสถาบัน เช่น “การขโมยเป็นการทำผิดกฎหมาย ถ้าไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย สังคมก็จะไม่สงบสุข” ซึ่งจุดเน้นคือ การสนับสนุนสังคม (ไม่ใช่เพียง “ทำตาม” เหมือนในขั้นที่ 1) ดังนั้น การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นนี้ เป็นการคำนึงถึงกฎระเบียบของสังคม (Concern for Order in Society) เป็นสำคัญ

ระดับ 3 ระดับมีจริยธรรมเหนือกฎเกณฑ์สังคม หรือยึดหลักการ (Postconventional Morality) - มีคนไม่มากนักที่จะพัฒนาถึงขั้นนี้ (แม้จะมีอายุมากกว่า 20 ปี ก็ไม่ได้หมายความว่า จะมีระบบการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นนี้) บุคคลที่พัฒนาถึงขั้นนี้ จะสามารถเข้าใจหลักการทางจริยธรรมที่อยู่เบื้องหลังกฎเกณฑ์ทางสังคม ผู้แสดงพฤติกรรมพยายามตีความหมายของหลักการและมาตรฐานทางจริยธรรมด้วย “วิจารณ์ญาณ” ก่อนที่จะยึดถือเป็นหลักการที่จะปฏิบัติตาม การตัดสินใจว่าอะไร “ถูก-ผิด” หรือ “ควร-ไม่ควร” จาก “วิจารณ์ญาณของตนเอง” ซึ่งระดับนี้แบ่งออกเป็น 2 ขั้นคือ

ขั้นที่ 5 สัญญาหรือประโยชน์ทางสังคม และสิทธิส่วนบุคคล : บุคคลให้ความสำคัญกับมาตรฐานทางจริยธรรมที่ “ทุกคน” หรือ “ส่วนใหญ่” ในสังคมยอมรับว่าเป็นสิ่งถูกต้องหรือสมควรปฏิบัติ โดยพิจารณาถึงประโยชน์และสิทธิซึ่งกันและกัน มาตรฐานที่มีในสังคมสามารถเปลี่ยนได้หากทุกคนในสังคมตกลงร่วมกันว่าจะเปลี่ยน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นด้วยเหตุผลว่า สิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดต่อประชากรจำนวนมากที่สุดของสังคม นอกจากนี้ ยังมีการยอมรับค่านิยมและความเชื่อของแต่ละบุคคล และเกี่ยวข้องกับกฎระเบียบของสังคมที่ตนอยู่ เช่น “ในสถานการณ์บางอย่าง บางครั้งอาจจะต้องขโมย (ซึ่งเป็นการละเลยกฎหมาย) ถ้าการขโมยนั้นสามารถช่วยชีวิตคนไว้ได้” นั่นเพราะ สิทธิส่วนบุคคลเป็นสิ่งที่ต้องรักษาไว้ ดังนั้นการให้เหตุผลในขั้นนี้บางครั้งอาจจะเกิดความขัดแย้งระหว่างทัศนคติส่วนบุคคลกับสังคม (กฎหมาย)

ขั้นที่ 6 หลักจริยธรรมสากล : บุคคลจะ “เลือก” ที่จะปฏิบัติตามหลักจริยธรรมด้วยตัวของตัวเอง และเมื่อเลือกแล้วก็มีความคงเส้นคงวาในการนำไปปฏิบัติเป็นหลักการเพื่อมนุษยธรรม เพื่อความเสมอภาคในสิทธิมนุษยธรรม และเพื่อความยุติธรรมของมนุษย์ทุกคน การให้เหตุผลในขั้นนี้ รศ.ดร.พรณี เจนจิต ได้เทียบกับจริยธรรมในชั้น “หิริโอตฺตปยะ” คือ การที่ผู้กระทำให้เกิดความสำนึกในการทำดี-ทำชั่วได้ด้วยตนเอง ถ้ารู้ว่าสิ่งนั้นดี แม้จะไม่มีคนเห็นก็ยังคงทำ หรือถ้ารู้ว่าสิ่งนั้นไม่ดี แม้ไม่มีคนเห็นก็จะไม่ทำ ตัวอย่างของบุคคลที่มีการพัฒนาจริยธรรมถึงขั้นนี้ เช่น ดร.มาร์ติน ลูเธอร์คิง (Dr. Martin Luther King), มหาตมะ คานธี (Mahatma Gandhi) เป็นต้น

แนวทางส่งเสริมพฤติกรรมจริยธรรมที่ดี

1. ครูเป็นตัวอย่างที่ไม่ก้าวร้าว ดังนั้น ครูจะต้องไม่ใช้ความรุนแรงในการตัดสินปัญหา ไม่ใช้วิธีการข่มขู่ก้าวร้าวเพื่อให้นักเรียนเชื่อฟัง เช่น การตวาด การแสดงอาการเกรี้ยวกราด เป็นต้น แต่ต้องเป็นตัวอย่างในการแก้ปัญหาโดยเหตุผล
2. จัดสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์การเรียนที่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน ไม่ควรให้เกิดสภาพของการแย่งชิงกัน ในขณะเดียวกันก็ส่งเสริมให้เกิดการแบ่งปัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยกิจกรรมแบบร่วมมือกัน
3. อุปกรณ์ควรมีความปลอดภัย และไม่กระตุ้นให้เกิดความก้าวร้าว เช่น ปืน มีด ระเบิด เป็นต้น แม้สิ่งเหล่านี้จะเป็นของเด็กเล่น แต่เป็นการส่งเสริมพฤติกรรมก้าวร้าวและรุนแรง
4. อย่าให้เด็กได้รับประโยชน์จากพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น หากเด็กต้องการความสนใจจากครูด้วยพฤติกรรมก้าวร้าว และครูหันไปตวาด ก็จะเป็นการส่งเสริมพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน เป็นต้น ดังนั้น ครูควรจะต้องระมัดระวัง และคำนึงถึงประเด็นนี้ด้วย
5. ให้ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสม เช่น มีการอภิปราย เหตุการณ์สมมติ หรือข่าวที่เกิดขึ้นในสังคม เพื่อสอดแทรกแนวคิด และหลักการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม
6. ให้โอกาสเด็กได้ร่วมกิจกรรมเพื่อปลูกฝังพฤติกรรมความร่วมมือ ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

สรุป จริยธรรมของคนมีหลายระดับขั้นซึ่งแตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคลและช่วงวัย แต่ถึงอย่างไรในการปลูกฝังควรปลูกฝังจริยธรรมที่ลดลงไป ดังนั้น ในการส่งเสริมจริยธรรมที่ดีในโรงเรียนนั้น ควรเริ่มที่ผู้สอนหรือบุคลากรในโรงเรียนเป็นแบบอย่างที่ดีเสียก่อน แล้วจึงค่อยปลูกฝังผู้เรียน และการจัดสภาพแวดล้อมที่ดีก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกันในการพัฒนาจริยธรรมของผู้เรียน

ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษา (Theories of Language Development)

จากการค้นคว้างานเอกสาร พบว่า ทฤษฎีพัฒนาการด้านภาษามี 6 ทฤษฎี โดย ศรียา และประภัสร นิยมธรรม (2540 : 25-30) ได้สรุปทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษา ไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (The Autism Theory หรือ Autistic Theory)
ผู้คิดตั้งทฤษฎีนี้คือ โอ โฮบาร์ท โมว์เรอร์ (O. Hobart Mowrer) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยา ชาวอเมริกันเขาให้ชื่อทฤษฎีของเขาว่า Autistic Theory หรือ Autism Theory of Speech Acquisition เขาทดลองการสอนพูดกับนก และพบว่านกจะเลียนเสียงพูดของคนเฉพาะเสียงหรือคำที่ผู้ฝึกพูดด้วยเวลาที่มันอิ่มหรือหลับไปด้วยความรักนอกจากนี้ คำเหล่านั้นยังทำให้นกเพลิดเพลิน และเป็นสุข การที่นกแก้ว นกขุนทอง สามารถทำเสียงต่างๆ ได้หลายๆ เสียงนี้เองจึงมีบางเสียงที่คล้ายคลึงกับเสียงที่ใช้ในภาษาพูดของมนุษย์ ที่แสดงออกถึงความชื่นชมยินดี ดังนั้นเมื่อนกได้ยินเสียงที่ตัวมันเองเปล่งออกมาคล้ายคลึงกับเสียงที่นำความปิติมาให้ขณะกินอาหาร หรือถูกปลุกได้ด้วยความรัก มันจึงเลียนเสียงตามไปด้วย การให้รางวัลอย่างเหมาะสมจะทำให้การเลียนเสียงของนกดีขึ้น จนสามารถพูดเป็นคำเป็นประโยคได้ เช่น “แก้วจ๋า กินข้าว” เสียงที่เปล่งออกมาจะเป็น

ลักษณะของการให้รางวัลแก่ตนเอง คำว่า Autism คือการให้รางวัลแก่ตนเองในแง่ของกระบวนการที่ทำ เขาเน้นหลักการจากทฤษฎีมาใช้ในการเรียนรู้ของเด็ก ในการหัดพูดคำแรกและเชื่อว่าใช้ได้ เช่น แม่พูดคำว่า “แม่” หรือ “ลูก” เป็นพันๆ ครั้งขณะป้อนข้าว อาบน้ำ เล่น เท่กล่อมให้ จึงพบว่า บางครั้งเด็กก็เปล่งเสียง “แม่” ขณะเล่นเสียง และยังคำพูดนี้ทำให้เด็กมีความรู้สึกปิติ ปลาบปลื้ม ก็จะยิ่งพูดซ้ำมากกว่าพยางค์หรือคำอื่นที่ไม่มีความหมายให้จดจำเป็นพิเศษ ด้วยวิธีนี้ทำให้เด็ก พัฒนาการถ้อยคำที่ใช้ในภาษามากขึ้น ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับรางวัลที่เด็กจะได้รับจากแม่ ส่วนในแง่ของ ปัญหาด้านความเข้าใจ ซึ่งมีผู้สงสัยนั้น ก็อธิบายได้ว่า ความหมายของเด็กอาจเกิดจากการโยง ความสัมพันธ์ เช่น เมื่อพูด “แม่” แม่ก็ปรากฏตัว หรือเข้าใจความหมายคำว่า “ลูก” โดยชี้ให้ดูใน กระจก

สรุป ทฤษฎีนี้ถือว่า การเรียนรู้การพูดของเด็ก เกิดจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจาก ความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น มอร์เรอร์ (Mowrer) เชื่อว่าความสามารถในการฟัง และ ความเพลิดเพลินจากการได้ยินเสียงผู้อื่นและเสียงตัวเอง เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อพัฒนาการทางภาษา

2. ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่า พัฒนาการทางการพูดนั้นเกิดขึ้นหลายทาง โดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง ผู้ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับการเลียนแบบใน การพัฒนา ภาษาอย่างละเอียด คือ เลวิส (Lewis)

การเลียนแบบของเด็กเกิดจากความพอใจ และความสนใจของตัวเด็กเอง ปกติช่วง ความสนใจของเด็กนั้นสั้นมาก เพื่อที่จะจดจำเด็กจึงต้องมีสิ่งเร้าซ้ำๆ กัน จึงทำให้เด็กมักพูดซ้ำๆ ในระยะการเล่นเสียง บางครั้งก็ใช้การเคาะโต๊ะ เคาะจิ้งหะไปด้วย เมื่อศึกษาถึงกระบวนการในการ เลียนแบบภาษาพูด ก็พบว่า จุดเริ่มต้นเกิดเมื่อพ่อแม่เลียนแบบเด็กในระยะเล่นเสียง เช่น เด็กบงเอิญ พูดย้าพยางค์ คำว่า “แม่” เมื่อเสียงที่เด็กเปล่งออกมานั้นก่อให้เกิดความสนใจ เด็กก็จะกล่าวซ้ำอีก และเป็นจิ้งหะเดียวกันกับที่แม่ปรากฏตัวเข้ามา เด็กจึงหยุดพูด แต่แม่อาจไม่สังเกตและอาจพูดกับลูก ว่า “แม่หรือคะ” “หาแม่หรือคะ” นี่เองเท่ากับได้ไปเร้าความสนใจของเด็กขึ้นมาใหม่ เด็กก็ปรารถนา จะทำต่อไป อาจเปล่งเสียงคนเดียวซ้ำๆ กันก็ได้ ในขณะที่แม่อาจกระวีกระวาดไปเล่าให้พ่อฟังว่า ลูกเรียกแม่ได้แล้ว เมื่อใดที่เด็กสามารถใช้คำเพื่อการติดต่อได้เหมาะสมเจาะกับเหตุการณ์ “แม่ มานี่” “แม่ อุ่มหนอย” จึงจะถือว่าเด็กสามารถพูดคำแรกได้แล้ว ก้าวแรกในการสอนให้เด็กพูด ควรเป็นการ เลียนแบบเสียงที่เด็กพูดในระยะการเล่นเสียง และอาจเร้าความสนใจด้วยการตบโต๊ะ เคาะจิ้งหะ เด็กจะได้หันมามอง การขัดจิ้งหะก็ควรทำก่อนเด็กจะหยุดกิจกรรม เช่น ขณะเด็กกำลังพูด ป้อป้อ ป้อซ้ำๆ พ่อแม่ก็เข้ามาขัดจิ้งหะทันทีที่เด็กพูด ป้อคำแรก ซึ่งจะทำให้เกิดภาวะที่เด็กพึงพอใจมาก ที่สุด และจะทำให้เด็กสนใจพูดต่อได้นานและดังกว่าเดิม ในระยะแรกก็ทำเพียง 2-3 เสียง แล้วทำให้ เรียนรู้ความหมายไปด้วย เช่น เมื่อเด็กพูดคำว่า “แม่” หรือ “พ่อ” แม่หรือพ่อก็ควรเข้ามาปรากฏ ตัวและเมื่ออุ้มลูกขึ้นก็ควรพูดไปด้วย หัดให้ใช้คำนั้นในสถานการณ์ต่างๆ ผลสุดท้ายเด็กจะโยงความ เข้าใจจากเสียงไปยังบุคคลและเข้าใจในความหมายได้

เด็กควรได้รับการฝึก จนกระทั่งมีคำตอบที่คงที่มีความหมายอยากพูดซ้ำๆ เมื่อพ่อแม่ มาพูดหยอกเล่นด้วย ขณะที่เล่นเสียง พ่อแม่ควรใช้ระยะเงียบมาช่วยฝึกด้วย เช่น ช่วงว่างระหว่าง การทำเสียงอ้อแอ้ เด็กจะหยุดเงียบแม่อาจเร้าความสนใจเด็กใหม่โดยเร้าให้พูด “แม่ๆ” ถ้าเด็ก ตอบสนองด้วยการเลียนแบบก็ควรให้ฝึกต่อไป ขั้นถัดไปคือ การหัดพูดเป็นคำ ในการฝึกทั้งสองขั้นนี้

พ่อแม่จำเป็นต้องเลือกเวลาที่เหมาะสมแล้วจะพบว่าเด็กใช้คำได้เหมาะสมเจาะกับเหตุการณ์ หรือท่าทาง อาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า การหัดพูดครั้งแรกของเด็กได้มาโดยวิธีการของความสม่ำเสมอ ปกติเด็กคุ้นกับเสียง และท่าทางก่อนแล้ว เช่น “สวัสดี” “ไม่” หรือ “แม่” เด็กรู้จักคำมาก่อนนานแล้วเพียงแต่คอยความสม่ำเสมอ หรือ ความคงที่ของความหมายจากผู้ใหญ่ ท่าทางเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยให้เด็กพูดคำแรกได้

สิ่งควรระลึกคือ การที่เด็กจะหัดพูดได้หรือไม่ขึ้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับการที่เด็กต้องทำตามคำสั่งหรือคำขอร้องซึ่งพ่อแม่มักชอบใช้โดยไม่รู้ตัว เช่น “พูด...สิ” “พูด...ให้ถูกสิ” โดยเฉพาะคำที่พูดไม่ชัดเจนก็แก่การพูดรู้ดีว่าภาวะที่เหมาะสมในการหัดนั้นจะช่วยให้เด็กพูดได้ชัดได้ เช่นเดียวกับพ่อแม่สามารถสอนให้ลูกพูดคำแรกได้

3. ทฤษฎีเสริมกำลัง (Reinforcement Theory)

ทฤษฎีนี้อาศัยจากหลังทฤษฎีของการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไข โรนโกลด์ (Rheingold) พบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้รางวัลหรือเสริมกำลัง

เวสเบอร์ก ทอดด์ (Weissberg Todd) ก็แสดงให้เห็นว่าการให้รางวัลทางสังคมทำให้เด็กอายุ 3 เดือน เปล่งเสียงมากขึ้น แต่พบว่าเฉพาะเสียงที่บ่งบอกความปิติยินดีไม่อาจทำให้เพิ่มการตอบสนองได้ เพราะเขาทดลองใช้เทปบันทึกเสียงแทนคน ปรากฏว่าไม่มีการตอบสนอง ตรงกันข้ามกับนกแก้วนกขุนทองที่สามารถวางเงื่อนไขด้วยจานเสียงหรือเทปก็ได้ เด็กนั้นต้องการตอบสนองจากผู้ใหญ่จริงๆ

วินิทซ์ (Winitz) ได้อธิบายถึงการที่เด็กเกิดการรับรู้ในระหว่างการเล่นเสียงตอนต้นๆ ว่าเป็นการกระทำตามธรรมชาติของมนุษย์ ในการที่จะมีจุดหมายปลายทาง ตัวอย่างเช่น เมื่อเด็กหิวก็เคลื่อนไหวปาก ซึ่งมีจุดหมายปลายทางที่การดูดและการกินอาหาร ต่อมาเมื่อโตขึ้นก็อาจใช้วิธีทำเสียงอ้อแอ้ โดยหวังว่าแม่จะเข้ามาหาและเล่นเสียงคุยตามไปด้วย ผู้ที่สังเกตเด็กอย่างใกล้ชิดจะพอมองเห็นได้ว่าเมื่อใดเด็กร้องเพราะหิว แต่ก็ยากที่จะแยกแยะให้ตายตัวลงไปว่า เด็กหวังจะได้อาหารหรือหวังจะได้อะไรจากผู้ใหญ่ วินิทซ์ ได้อธิบายขั้นที่สองของการพัฒนาการทางภาษาในด้านการให้รางวัลทางอ้อมว่ามีบทบาทต่อพฤติกรรมของเด็ก กล่าวคือ เมื่อแม่ทำเสียงนำให้ลูกพร้อมกับการเอาอาหารมาให้ โดยเกือบจะพร้อมกันนั่นเอง เด็กจะหันศีรษะไปรับอาหาร และในขณะที่แม่เปล่งเสียงนั้นเด็กอาจทำกริยาอย่างอื่นด้วย เช่น หันมามอง ยิ้ม จนบางครั้งแม่เมื่อไม่มีอาหารหากได้ยินเสียงแม่ ลูกก็จะมีพฤติกรรมเหมือนเดิม คือ หันศีรษะมาและยิ้มด้วย

การที่เสียงพูดของเด็กคล้ายคลึงกับเสียงแม่นั้น เขาอธิบายว่าเป็นเพราะการได้รับการเสริมกำลังจากเสียงของแม่ แล้วเปลี่ยนมาเป็นเสียงของเด็กเอง การเปล่งเสียงของแม่นั้นมักเกิดขึ้นก่อนและต่อเนื่องกับการเลี้ยงดูทารก ฉะนั้นเด็กจึงเลียนวิธีการออกเสียงด้วยวิธีนี้ ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเสียงแม่ปรากฏควบคู่กับการให้อาหาร ซึ่งจัดเป็นการเสริมกำลังโดยตรงอยู่แล้ว ก็เท่ากับช่วยให้เด็กพูดมากขึ้น

ดังนั้นเด็กที่มีเสียงพูดเหมือนพ่อแม่มากก็คือ เด็กที่ได้รับการเสริมกำลังมากกว่า เด็กคนอื่นนั่นเอง ยิ่งพ่อแม่ตอบสนองอย่างเต็มอกเต็มใจ และร่าเริง เมื่อเด็กพูด “แม่-แม่” มากกว่าเมื่อพูดคำที่ไร้ความหมาย แล้วพยางค์นั้นก็ยิ่งปรากฏบ่อยในการพูดของเด็ก เมื่ออายุราวๆ 1 ปี การเปล่งเสียงพยางค์ก็คล้ายคลึงกับพยางค์ที่มีความหมาย เช่น มม และสังเกตเห็นว่าแม่กระวีกระวาดเอาน้ำหรือขนมที่เด็กต้องการมาให้ ก็จะทำให้พยางค์นั้นปรากฏบ่อยยิ่งขึ้น วิธีการแบบนี้

เองที่เป็นการหัดพูด ซึ่งจะทำให้เด็กพัฒนาการทางภาษาได้คล้ายคลึงกับการพูดของผู้ใหญ่

4. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception)

ในบางครั้ง เด็กจะพูดคำที่ไม่เคยพูดหรือไม่เคยถูกสอนให้พูดมาก่อนเลย แม้แต่ใน
ระยะเล่นเสียงก็ได้เปล่งเสียงที่คล้ายคลึงกับคำนั้น จึงสงสัยว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร ทฤษฎีนี้ให้คำตอบ
ในแง่นี้ คือ

ลิเบอร์แมน (Liberman) ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับ การเปล่ง
เสียง จึงเห็นได้ว่า เด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วยทำนองเดียวกับเด็กหูตึง การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะ
เด็กฟัง พูดซ้ำด้วยตนเองหรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ

5. ทฤษฎีสภาวะติดตัวมาแต่กำเนิด (Innateness Theory)

ชอมสกี (Chomsky) นักภาษาศาสตร์อเมริกันเป็นผู้คิดทฤษฎีนี้ เขาอธิบายว่าเด็กทุก
คนเกิดมาพร้อมกันกับเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition Device) ซึ่งเรียกว่า
แอล เอ ดี (L.A.D.) เครื่องมือนี้จะเป็นฝ่ายรับข้อมูลทางภาษา ซึ่งมาจากประโยคต่างๆ เด็กก็จะเกิด
การเรียนรู้กฎต่างๆ ทางไวยากรณ์ที่มีใช้ในภาษา กฎทางไวยากรณ์ต่างๆ นี้ คือ ความรู้ในภาษา
(Competence)

ทฤษฎีนี้มีผู้วิพากษ์วิจารณ์มาก เพราะไม่ทราบว่า แอล เอ ดี อยู่ที่ไหน จึงดูไร้
เหตุผลนอกจากนี้การระบุว่า แอล เอ ดี รับเฉพาะข้อมูลทางภาษาโดยไม่พิจารณาสถานการณ์อื่นๆ
เช่น ความสัมพันธ์ของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อม ก็ดูจะผิดธรรมชาติ นอกจากนี้การเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก
นั้น เด็กจะต้องเรียนรู้ทั้งระดับเสียงและระบบเสียง (Phonetics and Phonology) ระดับ
ความหมาย (Semantics) และระดับไวยากรณ์ (Syntax) แต่ความรู้ในภาษาตามทัศนะของชอมสกี
นั้นหมายถึงกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์อย่างเดียว และละทิ้งระดับเสียง ระบบเสียงตลอดจนระดับ
ความหมายโดยสิ้นเชิง ทฤษฎีของเขาจึงไม่ได้รับการยอมรับโดยทั่วกัน

6. ทฤษฎีความสัมพันธ์ (Interaction Theory)

ได้มีนักสังคมวิทยาภาษาศาสตร์และนักจิตวิทยากลุ่มหนึ่งเสนอขึ้นโดยกล่าวว่าคนเรา
เกิดมานั้นจะต้องมีบางสิ่งบางอย่างติดตัวมาซึ่งทำให้คนคิดไปจากสัตว์อื่น แต่ไม่ใช่ แอล เอ ดี สิ่งนั้น
คือ ความสามารถในการเรียนภาษา (Language Capacity) และความรู้เกี่ยวกับโลก (Cognitive
Knowledge) พร้อมทั้งมีความสัมพันธ์ต่อกันกับคนเด็กก็จะเกิดการเรียนรู้ภาษาขึ้นมา

ทฤษฎีนี้เห็นว่า พัฒนาการทางภาษาของคนเรานั้น จะต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยง
กับพัฒนาการด้านความรู้เกี่ยวกับโลก และการเรียนรู้ดังกล่าวจะเกิดจากการที่เด็กได้มีความสัมพันธ์กับ
บุคคลในสังคมรอบๆ ตัว เด็กจะสร้างระบบการพูด ระบบภาษาของตนขึ้นมาโดยมีแม่เป็นผู้ดูแล
ช่วยเหลือระบบภาษาของเด็กจะค่อยๆ พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ เมื่อพัฒนาการทางความรู้เกี่ยวกับโลกมีมาก
ขึ้น ทฤษฎีนี้เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางเพราะสมเหตุสมผลอยู่มาก

จากการศึกษาทฤษฎีข้างต้น พบว่า ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการด้านภาษานั้นมีหลากหลาย
ทฤษฎี และแต่ละทฤษฎีก็มีแนวคิดที่แตกต่างกันไป แต่ทฤษฎีที่เหมาะสมกับการพัฒนารูปแบบการจัดการ
เรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับเริ่มต้นที่ผู้วิจัยได้เลือก คือ ทฤษฎีการรับรู้
(Motor Theory of Perception) เนื่องจากมีแนวคิดในการพัฒนาเหมาะสมกับในระดับเริ่มต้นเป็น
อย่างมาก ด้วยการสังเกตจากปากของผู้พูดเพื่อเลียนแบบการพูดให้เหมือนกับผู้พูด ก็จะสามารถออก
เสียงคำได้เหมือนกับผู้พูดนั่นเอง

ความสามารถทางการอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาหลายคนได้ให้ความหมายของการอ่านไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

ศรีวิไล พลมณี (2545 : 134) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง ความสามารถในการ
ออกเสียงและถอดรหัส (Decoding) ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง หรือที่เรียกว่า
ตัวอักษรในภาษานั้นๆ และเข้าใจความหมายของสารที่ใส่มาในรหัสอักษรได้อย่างถูกต้อง

Dechant (มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์. 2549 : 15 ; อ้างอิงมาจาก Dechant.
1982) กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้หลายประเด็น ดังต่อไปนี้

1. การอ่าน คือ กระบวนการทางประสาทสัมผัส โดยเฉพาะการใช้ประสาท
สัมผัสทางสายตา เพื่อมองดูสัญลักษณ์คำ

2. การอ่าน คือ กระบวนการรับรู้สิ่งเร้าที่เป็นสัญลักษณ์คำ และการทำความเข้าใจ
เกี่ยวกับความคิดของผู้เขียน

3. การอ่าน คือ การตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นสัญลักษณ์คำโดยการเคลื่อนสายตา
การใช้อวัยวะออกเสียง การมีปฏิริยาโต้ตอบต่อสิ่งที่อ่าน การวิจารณ์ การประเมินผล และการแสดง
อารมณ์

4. การอ่านเป็นการตอบสนองจากสิ่งที่เคยเรียนรู้มาแล้ว หมายถึง กระบวนการ
แห่งความสัมพันธ์ระหว่างภาษาพูดกับการฟัง และภาษาเขียนกับการอ่าน ซึ่งผู้อ่านเคยเรียนรู้มาแล้ว
กล่าวคือ เด็กสามารถอ่าน หรือเขียนคำที่เคยฟังหรือพูดมาก่อน จึงทำให้สามารถเข้าใจความหมาย
ของสัญลักษณ์คำที่อ่านได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้ และประสบการณ์เดิม การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ
การได้รับการกระตุ้น และการเสริมแรง

5. การอ่านเป็นงานที่มีพัฒนาการ เด็กต้องมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ก่อนจึงจะอ่าน
ได้ซึ่งขึ้นอยู่กับพัฒนาการด้านอื่นๆ เด็กแต่ละคนมีความพร้อมที่จะอ่านแตกต่างกัน เมื่อมีความพร้อม
ในการอ่าน เด็กย่อมสามารถพัฒนาการอ่านให้สูงขึ้นได้

6. การอ่านสามารถแปรเปลี่ยนเป็นความสนใจ และแรงกระตุ้น ความรู้ที่ได้จาก
การอ่านมีส่วนทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติม และเป็นแรงกระตุ้นให้กระทำการสิ่งอื่นๆ ต่อไป

7. การอ่าน คือ กระบวนการแห่งการเรียนรู้ที่ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้มีความรู้
เพิ่มเติมขึ้น และส่งผลให้ผู้อ่านเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และความคิดได้

8. การอ่าน คือ กระบวนการทางภาษาที่ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดผ่านรูป
สัญลักษณ์

พรสวรรค์ สิปโป (2550 : 179) กล่าวว่า การอ่าน คือ กระบวนการเข้าใจ
ความหมายทางภาษา การแปลความหมาย และการใช้วิจารณ์ญาณในการตัดสินประเมินค่าเกี่ยวกับ
คุณภาพ ค่านิยม ความเที่ยงตรง และความถูกต้องของเรื่องราวที่อ่าน ผู้อ่านต้องใช้ความคิด
และต้องมีความสามารถเพื่อที่จะทำความเข้าใจ และตีข้อความที่ผู้เขียนสื่อออกมาในรูปการเขียน

จากแนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปความหมายของการอ่านได้ว่า การอ่าน คือ
กระบวนการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นสัญลักษณ์โดยเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิมที่ได้เรียนรู้มา ทำให้
เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ

2. ประเภทของความสามารถทางการอ่าน

กองเทพ เคลือบพณิชกุล (2542 : 93-99) ได้กล่าวถึงประเภทของทักษะการอ่านไว้ว่ามี 2 ประเภท คือ

1. การอ่านออกเสียง (Oral Reading) หมายถึง การเปล่งเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำ และเครื่องหมายต่างๆ ที่เขียนไว้ออกมาให้ถูกต้อง ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง การอ่านออกเสียงจึงเป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียง โดยเริ่มต้นที่สายตาจะต้องจ้องมองตัวอักษรและเครื่องหมายต่างๆ ที่เขียนไว้ สมองต้องประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้นเปล่งเสียงออกมา ดังนั้นการอ่านออกเสียงจึงเป็นทักษะที่ควรฝึกฝนและให้ความสนใจ เพราะการฝึกออกเสียงสระ พยัญชนะ คำและประโยคต่างๆ ให้ถูกต้องชัดเจนตรงกับความเป็นพื้น ฐานของการอ่านในใจอย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ และสามารถนำหลักการอ่านออกเสียงคำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการฟังและพูด นอกจากนี้ยังสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำที่นักเรียนเรียนรู้จากการฟังและพูดเข้ากับรูปคำที่นักเรียนพบในสื่ออื่นๆ อีกด้วย

2. การอ่านในใจ (Silent Reading) หมายถึง การถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรงเวลาอ่านจะใช้เฉพาะสายตากวาดไปบนตัวอักษร สายตารับภาพแล้วส่งสัญญาณผ่านประสาทตาไปยังประสาทสมองให้รับรู้เพื่อจดจำและตีความต่างๆ ออกมา การอ่านในใจเป็นการอ่านที่มุ่งค้นคว้าหาความรู้ เพื่อเก็บใจความสำคัญหรือหาสาระสำคัญของเรื่องอย่างละเอียดทุกคำหรือทุกตอน เพื่อการปฏิบัติ วิเคราะห์วิจารณ์เพื่อหาเหตุผลโดยตรงโดยใช้วิจารณ์เพื่อหาข้อเท็จจริง ข้อดีข้อเสีย สำหรับเลือกแนวทางปฏิบัติและเป็นการอ่านแบบคร่าวๆ เพื่อสังเกตและจดจำสิ่งต่าง ๆ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ประมวลแนวคิดความสามารถทางการอ่านมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการออกเสียงคำศัพท์ซึ่งใช้กระบวนการจำคำศัพท์ และเข้าใจความหมายของคำในการวิจัยครั้งนี้

3. ขั้นตอนการสอนอ่านออกเสียง

สมยศ เม่นแย้ม (2543 : 68) กล่าวว่า ขั้นตอนการสอนอ่านออกเสียงมีอย่างน้อย

4 ขั้นตอน คือ

1. ผู้สอนออกเสียงให้นักเรียนฟังและเขียนสัญลักษณ์ (Symbol) บนกระดานดำหรือบัตรคำ

2. การให้นักเรียนแยกเสียงที่แตกต่างกัน (Different Sound)

3. ผู้สอนออกเสียงให้นักเรียน แล้วนักเรียนออกเสียงตาม

4. นักเรียนออกเสียง คือ อาจชี้ไปที่ตัวอักษร สัญลักษณ์

สิ่งที่ต้องคำนึงถึงซึ่งถือว่าการออกเสียงให้ถูกต้องเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด ดังนั้น ผู้สอนจะต้องฝึกอย่างน้อย 5 เรื่อง ให้นักเรียน คือ

1. Sound Symbol การจะออกเสียงอย่างไรเมื่อไม่มีผู้สอนออกเสียงเป็นตัวอย่างนักเรียนจะต้องเรียนรู้สัญลักษณ์กำกับเสียงของภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้อ่านให้ถูกต้อง (Phonetic Symbol) หากได้เรียนรู้ก็จะช่วยให้การออกเสียงภาษาอังกฤษได้ง่ายและถูกต้อง

2. เสียง (Sound) การออกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับชนชาติต่างๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษต่างมีปัญหาทุกชาติ สิ่งที่คนไทยมีปัญหา คือ การไม่ออกเสียงท้ายคำ (Final Sound) ไม่ออกเสียงต่อเนื่องกัน (Linking Sound)

3. เสียงต่อเนื่อง (Linking Sounds) การออกเสียงต่อเนื่องเป็นลักษณะสำคัญของภาษาอังกฤษ ต้องมีการฝึก ผู้สอนต้องหาตัวอย่างมาฝึกให้มาก

4. ระดับเสียงในประโยค (Intonation and Sentence Stress) ระดับเสียงคำถามแบบต่างๆ เสียงสูงเสียงต่ำ การเน้นเสียงหนักเสียงเบาต้นคำ กลางคำ ท้ายคำ เน้นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ

5. การออกเสียงเน้นคำ (Word Stress) คำในภาษาอังกฤษมีการเน้นเสียงอาจเน้นส่วนหน้า ส่วนกลางและส่วนท้าย และถือว่าสำคัญยิ่งเพราะเมื่อเน้นผิดที่จะทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจความหมายหรือความหมายผิดไป

ในขั้นตอนการสอนอ่านออกเสียงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องเป็นผู้นำในการอ่านออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง เพื่อฝึกให้ผู้เรียนแยกแยะเสียง ออกเสียงได้ถูกต้อง โดยที่การฝึกอ่านออกเสียงจะต้องคำนึงถึงสัญลักษณ์กำกับเสียง การอ่านออกเสียงที่ต่อเนื่อง และการเน้นเสียงหนักเบา สูงต่ำในประโยคต่างๆ เพื่อให้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง

4. การประเมินผลการอ่านออกเสียง

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2540 : 51-53) กล่าวว่า ในการวัดผลการอ่านออกเสียง ผู้สอนสามารถมีวิธีการต่างๆ ได้หลายวิธี ดังนี้

1. ใช้เทคนิคในห้องเรียน ผู้สอนปฏิบัติได้ด้วยการสังเกตการออกเสียง และการแสดงออกของนักเรียน การให้อ่านออกเสียงแต่ละครั้งจะมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่อ่านตก อ่านเพิ่ม อ่านซ้ำ อ่านเร็ว หรือปฏิบัติไม่ถูกต้องเกี่ยวกับวางท่าทางในการอ่าน ผู้สอนจึงควรสังเกตและหาทางปรับปรุงข้อบกพร่องในการอ่าน

2. การใช้แบบทดสอบอย่างไม่เป็นทางการ ผู้สอนกำหนดข้อความตามจุดประสงค์ที่ต้องการจะวัดแล้วให้นักเรียนอ่าน ผู้สอนติดตามการอ่านเพื่อพิจารณาว่ามีข้อบกพร่องในส่วนใดบ้าง เช่น อ่านผิด อ่านซ้ำ อ่านข้ามคำ อ่านตะกุกตะกัก

3. การใช้เครื่องมืออย่างเป็นทางการ เครื่องมือชนิดนี้มักเป็นแบบสังเกตที่ผู้สอนเป็นผู้ใช้ รวบรวมข้อมูล อันจะนำไปปรับปรุงแก้ไขปัญหาคำอ่านออกเสียงได้ดีขึ้นในการอ่านออกเสียง

จากการศึกษาเอกสารสามารถสรุปได้ว่า ในการประเมินผลการอ่านออกเสียงควรประเมินด้วยการสังเกต ดังนั้นแบบวัดความสามารถในการอ่านควรเป็นแบบวัดภาคปฏิบัติด้วย Scoring Rubrics

ความสามารถทางการเขียน

1. ความหมายของความสามารถทางการเขียน

Moffett (เชาวณี คำเลิศลักษณ์. 2542 ; อ้างอิงมาจาก Moffett. 1983) ได้ให้คำจำกัดความของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นลายมือเขียน นั่นคือ เป็นลักษณะของการลากวาดตัวอักษรการสร้างสัญลักษณ์ รวมทั้งเป็นการคัดลอก เช่น เขียนตามคำบอกการจดจำคำพูด และการเขียนเป็นการแต่งเติม คือ การทบทวนแก้ไขคำพูดออกมาสู่งานเขียนที่เป็นตัวอักษร ที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะและมีจุดมุ่งหมายที่ต้องการส่งข้อมูลนั้นไปยังผู้อ่าน มอฟเฟ็ตท์ ยังคงให้ความหมายการเขียนว่าเป็นการทบทวนแก้ไขภายในคำพูด เพื่อที่จะแสดงความคิดออกมาโดยใช้ถ้อยคำ

กองทัพ เคลือบพณิชกุล (2542 : 123) ได้ให้ความหมายของความสามารถทางการเขียนว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด จินตนาการ ประสบการณ์ต่างๆ รวมทั้ง อารมณ์และความรู้สึกกับข่าวสาร เป็นการสื่อสารหรือสื่อความหมาย โดยมีตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์แทนถ้อยคำ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามจุดประสงค์ของผู้เขียน

อัญญารัตน์ เจริญพุดินาถ (2546 : 24) ได้ให้ความหมายของความสามารถทางการเขียน โดยสรุปว่า ความสามารถในการถ่ายทอดเรื่องราว ความคิด สิ่งที่ต้องการแสดงออกโดยแสดงออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร

จากแนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปความหมายของความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการใช้ภาษาถ่ายทอดสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยการใช้ตัวอักษร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตามจุดประสงค์ของผู้เขียน

2. วิธีการสอนเขียน

ประเทิน มหาจันทร์ (2530 : 26) ได้เสนอแนะว่า การสอนสะกดคำมีวิธี 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ความหมายและการออกเสียง ครูต้องให้เด็กเข้าใจความหมายของคำ มองดูคำๆ นั้น และสามารถพูดออกมาให้เป็นประโยคโดยใช้คำนั้น
2. การมองเห็นรูปคำ ในขั้นนี้ครูต้องให้เด็กเห็นรูปคำที่สะกด ให้เด็กแยกคำนั้นออกเป็นพยางค์ๆ ออกเสียงแต่ละพยางค์แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง การมองเห็น รูปคำ จะช่วยให้การสะกดได้มาก เมื่อเด็กเห็นคำในข้อความจะเป็นพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ ควรให้เด็กเห็นทั้งหมดเสียก่อนจึงแยกเป็นส่วนย่อย
3. การรำลึกถึงคำ ให้มองดูทั้งคำ แล้วสะกดโดยไม่ต้องมองคำๆ นั้น เสร็จแล้วตรวจสอบว่าการสะกดตัวของตนถูกต้องหรือไม่ หากสะกดผิดอีกให้กลับไปทำขั้น 1-3
4. การเขียนคำ ในขั้นนี้เด็กจะฝึกหัดเขียนคำให้ถูกต้อง ตรวจสอบ การเขียน และการสะกดตัวให้ถูกต้องเรียบร้อย
5. การทบทวน ให้เด็กเขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ หากเขียนถูกต้องถึง 3 ครั้งก็แสดงว่าเด็กรู้คำนั้นแล้ว ในขั้นนี้ถ้าจะให้เด็กจดจำได้มากยิ่งขึ้น ก็ควรให้เด็กลองนำไปใช้ เช่น ใช้ในการเขียนประโยค เป็นต้น

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2534 : 135) ได้เสนอแนะการสอนเขียนไว้ว่า การเขียนต้องควบคู่ไปกับการอ่านและกระบวนการสอนสะกดคำ ควรเป็นดังนี้

1. ให้นักเรียนออกเสียงคำที่เขียนให้ชัดเจน
2. ให้นักเรียนฝึกหัดออกเสียงคำนั้นอย่างชัดเจนและถูกต้อง
3. ให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้น
4. ให้นักเรียนสะกดคำให้ได้

สรวดี เพ็งศรีโคตร (2539 : 25) ได้สรุปหลักการสอนเขียนสะกดคำไว้ว่า การสอนให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ ครูต้องตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำ และหลักการสอนเขียนสะกดคำ ซึ่งพอจะสรุปวิธีการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทยได้ดังนี้

1. ให้นักเรียนมองเห็นรูปคำว่ามีลักษณะอย่างไร ประกอบด้วย พยางค์ สระวรรณยุกต์ และตัวสะกดอะไรบ้าง

2. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำนั้นๆ ให้ชัดเจนเป็นคำๆ
 3. ฝึกให้นักเรียนสะกดปากเปล่า โดยวิธีแจกลูกสะกดคำโดยออกเสียงดังอย่างชัดเจน
 สอนให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำนั้นๆ และยกตัวอย่างใช้คำนั้นๆ ในสถานการณ์
 ต่างๆ

4. ฝึกให้ลงมือเขียนสะกดคำนั้นๆ หลายๆ ครั้ง
5. ให้นักเรียนระลึกคำที่เขียน แล้วเขียนสะกดคำโดยไม่ต้องดูแบบ
6. ตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้กลับไปดูคำนั้นใหม่
7. ใช้คำที่เขียนนั้น มาแต่งประโยค โดยอาจแต่งด้วยปากเปล่าก็ได้
8. ทบทวนการเขียนอีกครั้งหนึ่ง โดยทำแบบฝึกทักษะ

3. การประเมินผลการเขียน

การประเมินผลการเขียน ทักษะทางการเขียนสามารถดำเนินการทดสอบได้
 หลายด้าน แต่ละด้านมีวิธีการทดสอบเฉพาะอย่างไป

กรณีการ พงษ์เกษม (2535 : 53) ได้กล่าวถึงการประเมินการเขียนไว้หลายด้าน
 อาทิ

1. การประเมินผลด้านการเขียนสะกดคำ
2. ประเมินผลด้านการเขียนเรื่องหรือเรียบเรียงความ
3. การประเมินผลด้านการย่อความ
4. การประเมินผลทางการเขียนจดหมาย
5. การประเมินผลด้านหลักภาษา

ซึ่งในการประเมินผลด้านการเขียนสะกดคำนั้น เป็นการหาคำจากแบบเรียน คำที่
 มีความสำคัญในทางสังคม และเป็นคำที่ยากพอสมควร การประเมินผลการเขียนสะกดคำนี้ อาจจะ
 อ่านให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนเขียนตามหรืออาจจะให้คำที่ทั้งถูกและผิดมาทำแบบฝึกหัด แล้วให้
 นักเรียนเลือกคำดังกล่าว หรืออาจจะให้ข้อความมา และมีคำที่สะกดผิดปนอยู่ แล้วให้นักเรียนเลือก
 คำที่สะกดผิดแล้วแก้ไขให้ถูกต้อง

สรุปการประเมินการเขียนสามารถทำได้หลากหลายวิธีขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะใช้วิธีใดในการ
 ประเมิน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ประเมินการเขียนคำศัพท์ด้วยแบบทดสอบชนิดเติมคำ โดยให้เลือก
 คำศัพท์ที่ถูกมาเติมในช่องว่างที่สอดคล้องกับรูปภาพและประโยคที่กำหนดให้

ความคงทนในการเรียนรู้

1. ความหมายของความคงทนในการเรียนรู้

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของความคงทนในการเรียนรู้ไว้ดังต่อไปนี้

สุชา จันทน์อม (2544 : 201) กล่าวว่า ความคงทนในการเรียนรู้เป็นการเก็บ
 รักษาความเข้าใจหรือการสะสมประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้รับการเรียนรู้ ทั้งทางตรงและทางอ้อม
 แล้วสามารถถ่ายทอดออกมาในรูปของการระลึกหรือการจำได้

บุญสิริ สุวรรณเพ็ชร (2545 : 280) ได้ให้ความหมายว่า ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง การวัดความรู้ในแง่ของปริมาณการจำได้ หรือสิ่งที่ยังคงเหลืออยู่ที่เป็นผลลัพธ์ของ ประสบการณ์การเรียนรู้

Adam (1969 : 9) ได้ให้ความหมายว่า ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง การคงไว้ซึ่งผลของการเรียน หรือความสามารถที่จะระลึกถึงสิ่งเร้าที่เคยเรียนหรือเคยมีประสบการณ์ การรับรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทิ้งช่วงไประยะเวลาหนึ่ง

จากความหมายของความคงทนในการเรียนรู้ที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ดังนี้ คือ ความคงไว้ซึ่งความรู้หรือประสบการณ์ที่ได้รับรู้มาแล้วแล้วสามารถถ่ายทอดออกมาในรูปของการระลึก หรือการจำได้

2. ระบบความจำ

ชัยพร วิชชาวุธ (2520 : 278) ได้จำแนกระบบการจำ ออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. ระบบการจำความรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory) หมายถึง ความคงอยู่ของความรู้สึกลักษณะหลังจากสิ่งเร้าได้สิ้นสุดลง

2. ระบบความจำระยะสั้น (Short – Term Memory หรือ STM) เป็นความจำหลังจากที่รับรู้สิ่งเร้าที่ได้รับการตีความ จึงเกิดการรับรู้แล้วจะอยู่ในความจำระยะสั้น เราใช้ความจำระยะสั้นสำหรับการจำชั่วคราว เพื่อใช้ให้เป็นประโยชน์ในขณะที่ยังจำอยู่เท่านั้น

3. ระบบความจำระยะยาว (Long – Term Memory หรือ LTM) เป็นความจำที่มีความคงทนถาวร เราไม่รู้สึกในสิ่งที่จำเป็นอยู่ แต่ต้องการใช้หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาสะกิดใจก็สามารถรื้อฟื้นขึ้นมาได้ เช่น การจำเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อหลายชั่วโมง หลายวัน หรือหลายปีก่อน

3. เทคนิคในการช่วยจำ

3.1 ความหมาย

Ehrman and Oxford (1990 : 38) ได้สรุปเกี่ยวกับเทคนิคช่วยจำว่า หมายถึง เทคนิคที่ผู้เรียนต้องใช้กลไกทางสมองที่ช่วยให้ผู้เรียนเก็บข้อมูลความรู้ทางภาษาไว้ โดยเฉพาะเรื่องคำศัพท์และนำออกมาใช้เมื่อต้องการ นอกจากนี้เทคนิคดังกล่าวยังมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ

Francis (1981 : 247) กล่าวว่า เทคนิคการช่วยจำ หมายถึง กลยุทธ์ของการเรียนรู้ที่ช่วยเสริมสร้างให้การเรียนรู้และเรียกข้อมูลนั้นกลับมาได้โดยง่าย ซึ่งถือเป็นกลยุทธ์ที่จะจัดการเรียบเรียง (Organizing) หรือการเข้ารหัสข้อมูล (Encoding) โดยที่วัตถุประสงค์ที่จะให้เกิดการจัดจำข้อมูลนั้นมากขึ้น และการเรียบเรียงหรือการเข้ารหัสข้อมูลจะนำไปสู่การสร้างตัวแนะ (Cognitive cuing structures) ซึ่งเป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างสัญลักษณ์ในการเรียนรู้กับสิ่งที่ต้องการให้เกิดการจัดจำ เช่น ภาพที่จินตนาการขึ้น เพื่อโยงความหมาย (Visual image) หรือคำพูดที่เป็นข้อความที่อยู่ในรูปของโคลง กลอน (Rhymes) เป็นต้น

กิติกร มีทรัพย์ และกาญจนา คำสุวรรณ (2534 : 103) กล่าวว่า เทคนิคช่วยจำ หมายถึง เทคนิคพิเศษที่ช่วยเพิ่มความจำ เป็นระบบที่ทำให้จำได้ดีขึ้น

จากการมีผู้ให้ความหมายของเทคนิคช่วยจำข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า เทคนิคช่วยจำ หมายถึง เทคนิคช่วยเสริมสร้างให้การเรียนรู้และเรียกความจำกลับมาได้โดยง่าย เป็นระบบที่ทำให้จำได้ดีขึ้น

3.2 เทคนิคการจำ

Ehrman and Oxford (1990 : 313) กล่าวถึงเทคนิคในการช่วยจำว่าประกอบด้วย 4 วิธี ดังนี้

1. วิธีการสร้างความเชื่อมโยงในใจ (Creating mental linkages) ซึ่งประกอบด้วย
 - 1.1 การจัดกลุ่ม (Grouping)
 - 1.2 การรวมพวกและขยายรายละเอียด (Associating/ Elaborating)
 - 1.3 การเพิ่มคำใหม่ลงไปบริบทหรือสิ่งที่ต้องการจำ (Placing New Words into a Context)
2. วิธีการใช้ภาพและเสียง (Applying Images and Sound) ซึ่งประกอบด้วย
 - 2.1 การสร้างภาพ (Using Image)
 - 2.2 การสร้างแผนที่ความหมาย (Semantic Mapping)
 - 2.3 การใช้คำสำคัญ (Using keywords)
 - 2.4 การใช้เสียงเพื่อการจดจำ (Representing Sound in Memory)
3. วิธีการทบทวนบ่อยๆ (Reviewing Well) โดยเน้นการทบทวนโครงสร้างของสิ่งที่ต้องการจำ
4. วิธีการแสดงกริยาอาการ (Employing Action) ซึ่งประกอบด้วย
 - 4.1 การใช้การตอบสนองทางร่างกายหรือทางอารมณ์ (Using Physical Response or Sensation)
 - 4.2 เทคนิคทางด้านกลไก (Using Mechanical Techniques)

3.3 แผนที่ความหมาย (Semantic Mapping)

แผนที่ความหมายมีผู้นำเสนอไว้มากมาย เป็นแผนผังทางความคิด ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดหรือข้อมูลสำคัญๆ ที่เชื่อมกันอยู่ในรูปแบบต่างๆ จะทำให้เห็นโครงสร้างของความรู้หรือเนื้อหาสาระนั้นๆ มีผู้นำเสนอไว้มากมายหลากหลายรูปแบบ (สุวิทย์ มูลคำ. 2547 : 17) ดังนี้

1. Concept Map (ผังมโนทัศน์ หรือผังมโนภาพ)
2. Mind Map หรือ Mind Mapping (ผังความคิด)
3. Web Diagram หรือ Spider Map (ผังใยแมงมุม)
4. Tree Structure (ผังโครงสร้างต้นไม้)
5. Venn Diagram (แผนภูมิเวนน์)
6. Descending Ladder หรือ Time Ladder Map (ผังแบบขั้นบันได)
- 7... Cycle Map (ผังวงจร หรือผังวัฏจักร)
8. Flowchart Diagram (ผังแสดงลำดับขั้นการดำเนินงาน)
9. Matrix Diagram (ผังแสดงความสัมพันธ์)
10. Fishbone map (ผังก้างปลา)
11. Interval Graph หรือ Time line (ผังแสดงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่างๆ)
12. Order Graph, Events Chain (ผังแสดงลำดับเหตุการณ์)

13. Classification Map (ผังแสดงความสัมพันธ์แบบจำแนกประเภท)

4. ระยะเวลาที่ใช้วัดความคงทนในการเรียน

ชัยพร วิชชาวุธ (2520 : 118) ได้กล่าวว่า การศึกษาทบทวนสิ่งที่จำได้อยู่แล้วซ้ำอีก จะช่วยให้ความจำถาวรมากยิ่งขึ้น ช่วงระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาวหรือความคงทนในการจำ ในเวลาประมาณ 14 วัน หลังจากได้เรียนรู้ผ่านไปแล้ว

ชวาล แพรัตกุล (2520 : 1) กล่าวว่า ในการสอบซ้ำโดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกัน ไปลองสอบกับบุคคลกลุ่มเดียวกัน เวลาในการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่สองควรเว้นให้ห่างกัน ประมาณ 2 - 4 สัปดาห์

Nunnally (ธีรบุช นามประเทือง. 2545 : 62 ; อ้างอิงมาจาก Nunnally. 1959 : 105-108) กล่าวว่า เพื่อให้เกิดความคาดเคลื่อนต่างๆ น้อยลง ควรเว้นช่วงในการสอบซ้ำ ควรห่างกันอย่างน้อย 2 สัปดาห์ เพราะความเคยชินในการทำแบบทดสอบจะทำให้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสองครั้งสูงการทำให้ผู้เรียนเกิดความจำระยะยาวได้ดีโดยการจัดบทเรียนให้มีความหมาย นั้นเป็นการจัดบทเรียนให้มีระเบียบเป็นหมวดหมู่ พยายามเชื่อมโยงความสัมพันธ์ เพื่อให้นักเรียนจำ บทเรียนได้ง่ายและนานขึ้น ส่วนการจัดสถานการณ์ช่วยการเรียนรู้ ได้แก่ การจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียน มีโอกาสทำกิจกรรมต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ และคงไว้ซึ่งประสบการณ์หรือมีความรู้ใน ช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งเป็นความคงทนในการเรียนที่ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์ที่จำได้ไปใช้ใน สถานการณ์ใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ หลังจากจบการเรียนการสอน เพื่อวัด ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยเทคนิคในการช่วยจำที่ใช้คือ การเขียนผังความคิด (Mind map) และบัตรคำ (Word Card) มาช่วยในการจำคำศัพท์ของนักเรียน

ผังความคิด (Mind Map)

Buzan (1995 : 53-117) ได้พัฒนาผังความคิดขึ้นโดยบูรณาการการทำงานของสมอง ทั้งสองซีก คือ ด้านซ้ายจะทำหน้าที่วิเคราะห์คำ สัญลักษณ์ ตรรกวิทยา สมองด้านขวาจะทำหน้าที่ ในการสังเคราะห์รูปแบบ สี รูปร่าง แพนผังความคิดไม่ได้ใช้เพียงแต่เฉพาะคำสั้นๆ เท่านั้น แต่ยังใช้ สัญลักษณ์ของภาษาต่างๆ ด้วยการจัดระบบข้อมูลเชื่อมโยงกระบวนการเรียนรู้

1. ความหมายของผังความคิด

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของผังความคิดไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

โทนี บูซาน (2552 : 39) ได้ให้ความหมายของผังความคิด ไว้ว่า Mind Map เป็นการ สะท้อนภาพของการคิดเป็นวัฏจักร และจึงเป็นวิธีการทำงานตามธรรมชาติของสมองมนุษย์ Mind Map เป็นเทคนิคการสะท้อนภาพที่ทรงพลังยิ่งอย่างหนึ่ง ซึ่งจักเป็นกุญแจสารพัดนึกในการเปิดประตูสู่ ศักยภาพของสมองมาใช้อย่างเต็มที่

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2544 : 125) ได้กล่าวถึงผังความคิดว่า เป็นการนำทฤษฎี ทางสมองไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ แผนที่ความคิดเป็นการทำงานร่วมกันของสมองด้านซ้าย และด้านขวา สมองด้านซ้ายจะทำหน้าที่ในการวิเคราะห์ คำ สัญลักษณ์ ตรรกวิทยาสมองด้านขวา จะทำหน้าที่ในการสังเคราะห์ รูปแบบ สี รูปร่าง

ทิสนา แคมมณี (2553 : 389) ได้กล่าวว่า แผนผังความคิดเป็นแผนผังที่แสดงความสัมพันธ์ของสาระหรือความคิดต่างๆ ให้เห็นเป็นโครงสร้างในภาพรวมโดยใช้เส้นคำระยะห่างจากจุดศูนย์กลาง สีเครื่องหมาย รูปทรงเรขาคณิต และภาพ

สรุปผังความคิด หมายถึง แผนผังที่แสดงความสัมพันธ์ของความคิดต่างๆ ให้เห็นเป็นโครงสร้างในภาพรวม โดยอาศัยการทำงานร่วมกันของสมองซีกซ้ายและซีกขวา

2. อุปกรณ์ในการเขียนผังความคิด

โทนี บูซาน (2547 : 27) กล่าวว่า การเขียน Mind Map เป็นเรื่องง่ายๆ และเป็นไปตามธรรมชาติมากๆ ดังนั้น จึงใช้อุปกรณ์ที่จำเป็นเพียงแค่มือก็อย่าง คือ

1. กระดาษเปล่า ไม่มีเส้น
2. ปากกาสี และดินสอสี
3. สมองของคุณ
4. จินตนาการ

3. วิธีการเขียนผังความคิด

ธัญญา และขวัญฤดี ผลอนันต์ (2550 : 55-57) ได้กล่าวถึง 7 ขั้นตอนในการเขียน Mind Map ดังนี้

1. วางกระดาษเปล่าตามแนวนอน เริ่มจากกลางหน้า เพราะมันจะช่วยให้สมองของนักเรียนมีอิสระในการคิดแผ่ขยายแขนงกิ่งออกไปได้ทุกทิศทุกทาง และแสดงออกได้อย่างอิสระตามธรรมชาติมากขึ้น
2. ใช้รูปภาพหรือสัญลักษณ์ แทนประเด็นหลักหรือหัวเรื่องที่เป็นแกนกลางของเรื่อง ที่นักเรียนกำลังคิด เพราะภาพหนึ่งภาพนั้นมีความหมายแทนคำได้นับพัน และยังช่วยให้นักเรียนได้ใช้จินตนาการมากขึ้นด้วย ระหว่างที่วาดภาพที่ศูนย์กลางซึ่งเรียกว่า “แกนแกน” จะช่วยให้นักเรียนตั้ง “สติ” ว่าคุณกำลังคิดอะไรอยู่ และยังเพิ่มความน่าสนใจให้กับ Mind Map แผ่นนั้น นอกจากนั้น ก็ช่วยให้เกิดสมาธิด้วย

3. ใช้สีสันทันทีทั้งแผ่น เพราะสีสันทันทีช่วยเร้าอารมณ์คุณได้เช่นเดียวกับรูปภาพสีที่หลากหลายไม่เพียงจะช่วยเพิ่มชีวิตชีวาให้กับ Mind Map ของนักเรียนเท่านั้น แต่ยังช่วยเสริมเพิ่มพลังความคิดสร้างสรรค์อีกด้วย ทั้งเวลาเขียน Mind Map ด้วยสีสันทันทีก็พาให้สนุกสนานอีกด้วย

4. เชื่อมโยง “กิ่งแก้ว” ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญๆ เข้ากับ “แกนแกน” ซึ่งเป็นภาพอยู่ตรงกลางและเชื่อม “กิ่งก้อย” หรือความคิดย่อยๆ แดกแขนงต่อออกมาจาก “กิ่งแก้ว” ออกไปเป็นขั้นที่ 2 และ 3 ตามลำดับ เพราะเหตุใดจึงต้องทำเช่นนั้น เพราะสมองของเราทำงานด้วยการเชื่อมโยงความคิด เมื่อนักเรียนเชื่อมโยงกิ่งต่างๆ เข้าด้วยกัน ก็จะเข้าใจและจดจำได้ง่ายมากขึ้น

การเชื่อมโยงกิ่งแก้วที่เป็นความคิดหลักๆ ยังสร้างและกำหนดโครงสร้างพื้นฐานให้กับความคิดของนักเรียนด้วย วิธีการนี้คล้ายคลึงกับธรรมชาติของต้นไม้ ที่แตกกิ่งก้านสาขาออกไปรอบๆ ลำต้น (หรือแกนแกนของต้นไม้) ถ้าหากต้นไม้มีช่องว่างเล็กๆ ต้นไม้ต้นนั้นคงโค่นล้มลงมาแน่ๆ Mind Map ก็เช่นเดียวกัน ถ้ากิ่งต่างๆ ไม่เชื่อมต่อกัน องค์ประกอบต่างๆ ก็จะเสียขบวนไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งความจำและการเรียนรู้ ฉะนั้น กิ่งทุกกิ่งต้องเชื่อมโยงติดต่อกัน

5. วาดกิ่งที่มีลักษณะเป็นเส้นโค้ง แทนที่จะเขียนเป็นเส้นตรง เพราะสมองของนักเรียนเบื่อเส้นตรง เส้นโค้งจะช่วยให้ดูเป็นธรรมชาติ เช่นเดียวกับกิ่งไม้ ทั้งเส้นโค้งยังช่วยดึงดูดสายตาและต้องตาต้องใจมากขึ้น

6. ใช้คำมูล เพียงคำเดียวที่สะท้อนใจความหรือประเด็นสำคัญๆ เท่านั้น และหนึ่งคำมูลต่อหนึ่งกิ่งเท่านั้น ทั้งนี้เพราะคำสำคัญที่กินใจความทั้งหมดเพียงคำเดียว จะทำให้ Mind Map มีพลังและมีความยืดหยุ่นมากกว่า คำมูลที่เป็นประเด็นหลักเพียงคำเดียว จะทำหน้าที่เหมือนเป็น “ตัวคูณ” ที่แตกย่อยออกไปเกาะเกี่ยวกับสิ่งอื่นๆ อีกมากมาย ยิ่งใช้คำมูลที่สั้นมากเท่าใดยิ่งมีอิสระในการแตกแขนงกิ่งย่อยออกไปได้มากยิ่งขึ้น Mind Map ที่ใช้คำมูลหลายๆ คำบนกิ่งเดียว เช่น เขียนเป็นวลีหรือประโยค จะไม่ก่อให้เกิดผลดีที่ตามมาแบบนี้

Mind Map ใช้คำมูล เพียงคำเดียวบนแต่ละกิ่ง เปรียบเหมือนมือที่นิ้วและข้อต่อต่างๆ ทำงานได้อย่างอิสระและคล่องแคล่ว แต่ Mind Map ที่ใช้คำยาวๆ หรือใช้วลีและประโยคบนกิ่งต่างๆ จะเปรียบได้กับมือที่เข้าเฟือกเอาไว้ ขยับจับถือได้อย่างจำกัดไม่คล่องตัว

7. ใช้รูปภาพ ประกอบให้ทั่ว Mind Map ภาพทุกภาพ ก็เหมือนกับ “แก่นแกน” ที่มีความหมายเท่ากับคำพ้องคำ ดังนั้น ถ้านักเรียนใช้เพียงแค่ 10 ภาพ ใน Mind Map ของคุณ ก็เท่ากับว่านักเรียนได้บันทึกคำนับหมื่นคำลงไปเรียบร้อยแล้ว

โทนี บูซาน (2551 : 10) กล่าวว่า การเขียน Mind Map ง่ายมาก มีเพียง 5 ขั้นตอนเท่านั้น คือ

1. ใช้กระดาษเปล่า (ที่ไม่มีเส้น) และปากกาสี แล้ววางกระดาษตามแนวนอน
2. วาดภาพตรงกลางหน้า ที่จะเป็นใจความสำคัญของหัวเรื่องที่เราจะเขียนภาพ สามารถจะเป็นตัวแทนของเรื่องสำคัญนั้นๆ (พยายามอย่าล้อมภาพตรงกลางด้วยวงกลมหรือรูปเหลี่ยมโดยไม่จำเป็น เพราะถ้าเราล้อมไว้ เส้นที่แตกกิ่งออกมาจะไม่ต่อเชื่อมกับสิ่งที่เราคิด)
3. ลากเส้นที่หนาและโค้งเรียบ ต่อเส้นนั้นกับภาพที่อยู่ตรงกลาง แต่ละเส้นก็เป็นตัวแทนของหัวเรื่องสำคัญๆ แต่ละเรื่องหรือหัวข้อสำคัญของแต่ละเรื่อง
4. ลองตั้งชื่อแต่ละกิ่ง หรือถ้าจะวาดรูปเล็กๆ เข้าไปบนกิ่งต่างๆ นี้ได้ก็จะเป็นการใช้สมอง 2 ซีก ตัวหนังสือจะถูกขีดเส้นใต้ไว้ตรงคำที่เป็นกุญแจหรือคำสำคัญ ซึ่งในการจดงานปกติก็จะใช้วิธีนี้อยู่แล้ว
5. แต่ละไอเดีย แต่ละความคิดหลักๆ ที่ได้ออกมาจากกิ่งแก้ว ก็สามารถจะแตกกิ่งออกไปได้อีก ให้กิ่งนี้แตกออกไปเหมือนกับกิ่งก้านของต้นไม้ แต่ละความคิดก็สามารถแตกกิ่งไปได้ กิ่งพวกนี้ก็คือรายละเอียดต่างๆ นั่นเอง

4. กฎของผังความคิด

ธัญญา และขวัญฤดี ผลอนันต์ (2550 : 204) ได้กล่าวถึงกฎของผังความคิด ดังนี้

อุปกรณ์

1. กระดาษขาว ไม่มีเส้น ขนาด A4 หรือ A3 วางตามแนวนอน
2. ปากกา / ดินสอ 6-12 สี ปากกา เน้นสี 3-6 สี

แก่นแกน

1. เริ่มแก่นแกนจากกิ่งกลางหน้า
2. แก่นแกน ควรเป็นภาพหรือสัญลักษณ์ และมืออย่างน้อย 3 สี

3. แก่นแกน ควรมีขนาดพอเหมาะ (กระดาษ A4 ให้เขียนแก่นแกนขนาดประมาณเหรียญ 10 บาท / A3 ขนาดธนบัตรพับครึ่ง)
4. ไม่ควรล้อมกรอบ ปล่อยให้แก่นแกนลอยอยู่กลางหน้ากิ่งแก้ว
5. ประเด็นสำคัญ คำคุณศัพท์หรือใจความ ให้แตกเป็นกิ่งแก้วออกมารอบและติดกับแก่นแกน
6. กระจายออกรอบทิศทาง พยายามใช้ภาพและสัญลักษณ์แทนคำ
7. เส้นของกิ่งแก้ววาดให้โค้งเรียวยาว ดูเหมือนสิ่งมีชีวิต เช่น กิ่งไม้ รากไม้
8. เส้นของกิ่งแก้วต้องโยงเชื่อมติดกับแก่นแกน ให้ดูเหมือนแตกหน่อออกจากแก่นแกน

กิ่งก้อย

1. ประเด็นรอง รายละเอียด หัวข้อย่อย โยงเชื่อมติดกับกิ่งแก้ว
2. ใช้สีเดียวกับกิ่งแก้ว เขียนให้เส้นโค้งไหลเลื่อน เป็นธรรมชาติ อย่าเขียนเป็นเส้นตรง

คำ

1. ให้ใช้คำมูลสั้นๆ เขียนตัวบรรจง ขนาดอ่านได้ชัดเจน
2. ภาษาอังกฤษ ให้ใช้ตัวนำหรือCAPITAL
3. ภาพ/คำ/สัญลักษณ์ ต้องมีเส้นรองรับข้างใต้เสมอ และโยงเชื่อมติดกับเส้น
4. คำที่อยู่ห่างแก่นแกนออกไปเขียนเล็กลง ลดหลั่นกันไปได้

เส้น

1. เส้นให้ยาวกว่าภาพ/คำ/สัญลักษณ์ เล็กน้อย
2. เส้นบนกิ่งแก้วเดียวกัน ต้องเชื่อมต่อกันอย่าให้ขาด
3. เส้นบนกิ่งแก้วเดียวกันควรใช้สีเดียวกัน
4. เขียนให้เส้นโค้งไหลเลื่อนเป็นธรรมชาติ อย่าเขียนเป็นเส้นตรง

เน้น

ข้อมูลหรือความคิดที่สำคัญ และที่ผุดขึ้นหลายแห่งอาจล้อมกรอบ ใส่กล่อง ล้อมวงกลม หรือป้ายสีให้ดูเด่น เห็นง่ายขึ้น แต่อย่าทำพร่ำเพรื่อไปทั่วทั้งแผ่น

เชื่อมโยง

1. ข้อมูลหรือความคิดที่มีความสัมพันธ์กัน แต่อยู่ห่างกันหรืออยู่คนละกิ่ง ก็ให้ใช้ลูกศรเชื่อมโยงได้แต่แต่งแต้ม (หลังจากบันทึกทุกอย่างแล้วเท่านั้น)
2. ลองใช้เวลาแต่งแต้มต่อเติม Mind Map ให้สวยงาม แทรกอารมณ์ขัน
3. ล้อมสาขาที่แตกออกจากกิ่งแก้วเดียวกัน แต่ละกิ่งให้เป็นพรมแดนต่างสีกัน

เพื่อให้ดูง่ายขึ้น

5. การนำผังความคิดมาใช้ในการเรียนการสอน

Hampl (1996 : 201-211) ได้กล่าวว่า ผังความคิดสามารถนำมาใช้ได้อย่างหลากหลายในการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเป็นช่วงก่อนเรียน ระหว่างเรียน หรือใช้ในการสรุปบทเรียน หลังจากสอนเสร็จ โดยการนำผังความคิดมาใช้ในช่วงก่อนเรียนนั้น จะช่วยให้ครูประเมินความรู้

ทัศนคติ และประสบการณ์ของผู้เรียนที่มีเกี่ยวกับบทเรียนนั้นๆ นอกจากนั้น ผังความคิดยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบกระบวนการคิดของตนเองด้วย

ชลวิภา เฟื่องกาญจน์ (2547 : 55-58) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผังความคิดสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยตรงทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยสามารถใช้ในการวางแผนการสอนแต่ละขั้น คือ ขั้นนำ (Presentation) ขั้นฝึก (Practice) ขั้นนำไปใช้ (Production) ซึ่งทักษะการฟังและการอ่านสามารถปรากฏอยู่ในขั้นนำหรือขั้นฝึกได้ ส่วนทักษะการพูดและการเขียนนั้นสามารถปรากฏอยู่ในขั้นนำไปใช้

ธัญญา และขวัญฤดี ผลอนันต์ (2550 : 63-64) กล่าวว่า นอกเหนือไปจากการสั่งสอนให้เด็กรู้จักทฤษฎี ฝึกฝนให้เขียน Mind Map เป็นแล้ว ครูยังอาจใช้ Mind Map ช่วยให้การเรียนการสอนง่ายและสนุกสนานขึ้น การสอน ครูอาจจะใช้กระดานดำ กระดานขาว กระดาษแผ่นใหญ่ หรือแผ่นใส วาด Mind Map ไปในระหว่างการสอน เป็นการช่วยให้นักเรียนเห็นโครงสร้างของเนื้อหา จำง่าย และเข้าใจความสัมพันธ์ของเรื่องราวทั้งหมด ครูบางคนอาจทำสำเนาโครงสร้างของ Mind Map วิชาที่สอนแล้วให้นักเรียนแต่งเติมตามระหว่างที่ครูสอน หรืออาจถ่ายเอกสารแบบขาวดำ แล้วให้นักเรียนกลับไปบรรยายสื่อต่อเติมเสริมภาพด้วยตัวเองเป็นการบ้าน

สรุป ผังความคิดสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นช่วงก่อนเรียน ระหว่างเรียน หรือใช้ในการสรุปบทเรียน และยังสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยตรงทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งครูใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินความรู้ ทัศนคติ และประสบการณ์ของผู้เรียนที่มีเกี่ยวกับบทเรียนนั้นๆ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ผังความคิดเพื่อช่วยส่งเสริมความจำและความสามารถทางการเขียนของผู้เรียน ซึ่งจะอยู่ในขั้นนำไปใช้ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และจดจำได้ง่ายมากขึ้น

การจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมภาษา

1. ความหมายของเกมภาษา

เกมภาษา ได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายดังนี้

Wright, Betteridge and Buckby (2006 : 2) ให้ความหมายว่าเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาในบรรยากาศที่สนุกสนาน ผ่อนคลาย ไม่เครียดและทำให้การฝึกภาษา มีความหมาย

เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์ (2542 : 1) ให้ความหมายของเกมภาษาว่า หมายถึง กิจกรรมทางภาษาที่มุ่งให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการคิดและแสดงออกทางภาษาในช่วงเวลาที่ไม่นานนัก จัดขึ้นเพื่อจะทดสอบความรู้เดิมของนักเรียนว่ามีความรู้ความสามารถในการคิด การแก้ปัญหา และการแสดงออกมากน้อยเพียงไร จะเป็นการแข่งขันความสามารถของตนเองในฐานะผู้กระทำ กิจกรรม และให้ความร่วมมือกับสมาชิก และเพิ่มสมรรถภาพในการเรียนภาษาของผู้เรียน เน้นหนักไปในทางผ่อนคลาย และเกิดความสุขสนุกสนานและเกิดการเรียนรู้ทั้งภายในบุคคลและสมาชิกในกลุ่ม ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดเกมนั้นๆ

กรมวิชาการ (2542 : 157) ให้ความหมายของเกมภาษาว่า เกมเป็นสื่อประเภทวิชาการช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาอย่างหลากหลาย เกิดความสนุกสนาน รู้จักทำงานร่วมกันยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและสร้างบรรยากาศการเรียนรู้

กอดอน และกุนเธอร์ (2545 : 15) ให้ความหมายเกมภาษา คือ กิจกรรมที่สร้างความสนุกสนาน และให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ (Task Based) โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการนำไปสู่เป้าหมาย ซึ่งมีกฎกติกาที่ชัดเจนเป็นตัวนำการทำกิจกรรมร่วมกันของเด็ก และมีกลยุทธ์ที่ทำให้เด็กต้องใช้ทักษะทางภาษาได้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด

สรุปได้ว่า เกมภาษา หมายถึง กิจกรรมที่ช่วยฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งมีกฎเกณฑ์ มีกติกา อีกทั้งยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินอีกด้วย

2. ประเภทของเกมภาษา

เกมภาษามีหลายประเภท ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้แบ่งประเภทเกมภาษาแตกต่างกันไป ดังนี้

เรอัสคัลดี อัมไพพันธ์ (2542 : 11) ได้จัดประเภทของเกมภาษาออกเป็น 7 กลุ่ม คือ

1. Number Games เป็นเกมที่เสริมความรู้ ฝึกความจำ ตลอดจนปฏิกิริยาและความเร็วในการคิดเกี่ยวกับตัวเลข ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับของผู้เล่น

2. Vocabulary Games เป็นเกมที่มุ่งทดสอบความจำและความรู้เดิมที่ผู้เล่นเคยมีประสบการณ์ทางด้านภาษามาทั้งในด้านการออกเสียง การสะกดคำ ความหมาย และ Part of Speech นอกจากนั้นยังเป็นการเรียนรู้ศัพท์ใหม่เพิ่มเติมอีกด้วย

3. Structure Games โดยปกติการเรียนการสอนเกี่ยวกับเนื้อหาและโครงสร้างของภาษาเป็นเรื่องที่หนัก น่าเบื่อ มีการฝึกซ้ำบ่อยๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียดขึ้นได้ การจัดเกมเกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษาจะต้องเป็นเกมที่ลดอาการดังกล่าวของผู้เรียนได้

4. Spelling Games เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้การเขียนคำศัพท์ได้ถูกต้อง เพราะคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นมีเป็นจำนวนมาก เกมนี้จะช่วยเสริมความสามารถในการจำคำศัพท์ได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

5. Conversation Games เกมนี้มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกทางด้าน Information and Communication โดยเน้นในด้านการสรุปเนื้อหาที่เข้าใจชัดเจนระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

6. Writing Games เกมในกลุ่มนี้จะรวมเอาเกมในกิจกรรมอื่นๆ มาช่วยเสริมทักษะทางการเขียน เพื่อช่วยเสริมการเรียนรู้ของผู้เล่นเกมให้ง่ายขึ้น

7. Miscellaneous Games เป็นกิจกรรมที่จัดสำหรับผู้เล่นเพื่อความสนุกสนาน และเสริมสมรรถภาพการเรียนรู้ภาษา ผู้สอนสามารถประยุกต์เข้ากับกิจกรรมพิเศษนอกห้องเรียน เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การโต้วาที เป็นต้น

สุภาภรณ์ ทองใบ (2538 : 7) ได้แบ่งประเภทของเกมในการฝึกภาษา ดังนี้

1. เกมฝึกทักษะการออกเสียงและพูด

2. เกมฝึกสะกดคำ

3. เกมฝึกทักษะการอ่านและการเขียน

คณะนักวิชาการนามมีบุ๊คส์ (2538 : 15) ได้แบ่งประเภทเกมภาษาที่ใช้ในระดับประถมศึกษา ดังนี้

1. เกมฝึกตัวอักษร (Alphabet Game)
2. เกมฝึกการออกเสียง (Pronunciation Game)
3. เกมฝึกการฟังและการพูด (Listening and Speaking Game)
4. เกมฝึกคำศัพท์ (Vocabulary Game)
5. เกมฝึกการสะกดคำ (Spelling Game)
6. เกมฝึกไวยากรณ์ (Structure Practice Game)
7. เกมฝึกการอ่าน (Reading Game)

พรสวรรค์ สิปโป (2550 : 237) ได้จำแนกเกมภาษาไว้ ดังนี้

1. เกมแยกประเภทสิ่งของ เช่น ผู้เรียนมีบัตรภาพ เกี่ยวกับสินค้าต่าง และให้จับกลุ่มบัตรภาพเหล่านั้น โดยจำแนกว่าสินค้าใดเราจะพบในห้างสรรพสินค้า สินค้าใดพบในร้านขายของชำ

2. เกมติดข้อมูลที่หายไป (Information Gap) เกมนี้อาจเป็นการสื่อสารด้านเดียว เช่น ผู้เรียนคนหนึ่งมีรูปภาพ และบอกให้เพื่อนอีกคนวาดภาพตามที่ตนเองมี หรือเป็นการสื่อสารสองด้านก็ได้ เช่น ผู้เล่นเกมทั้งสองคนมีภาพที่เหมือนกัน แต่มีความแตกต่างกันในบางจุด และให้แต่ละฝ่ายหาความแตกต่าง

3. เกมการเดา เกมที่รู้จักกันดี คือ เกม 20 คำถาม
4. เกมหาของ เช่น เกม Find Someone Who
5. เกมจับคู่ ผู้เล่นเกมต้องจับคู่คำ ภาพ และประโยค เป็นต้น
6. เกมแลกเปลี่ยน ในการเล่นเกมนี้ ผู้เล่นเกมจะต้องแลกเปลี่ยนสิ่งของกัน
7. Board game เช่น สแครบเบิ้ล
8. เกมบทบาทสมมติ เป็นเกมที่ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้อื่น
9. เกมการจำแนกประเภท
10. เกมต่อข้อมูล

จากประเภทของเกมภาษาที่กล่าวมา สรุปได้ว่า เกมภาษาสามารถแบ่งได้หลายประเภท ซึ่งแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการพัฒนา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสนุกสนาน

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เกมคำศัพท์ เพื่อพัฒนาการอ่าน สะกดคำ และการเขียนของผู้เรียน โดยจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเกมภาษาในการจัดการเรียนการสอนไปเรื่อยๆ

3. หลักในการนำเกมภาษามาใช้ในการเรียนการสอน

สมใจ ทิพย์ชัยเมธา และละออ ชูติกร (2525 : 226-232) กล่าวถึง หลักการนำเกมมาใช้ มีเกณฑ์ในการเลือกดังนี้

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์
2. มีความเหมาะสมกับวัยของเด็ก
3. เหมาะสมกับเวลา
4. มีความปลอดภัยในการเล่น

ประพนธ์ เจียรกุล (2535 : 15) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการนำเกมไปใช้ดังนี้

1. ครูต้องเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ให้ครบถ้วน และพร้อมที่จะใช้ได้ทันทีเมื่อเล่นเกมสิ้นสุดแล้วต้องเก็บอุปกรณ์ต่างๆ กลับเข้าที่ให้เป็นระบบเพื่อสะดวกในการใช้ครั้งต่อไป
2. ต้องยึดมั่นในวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนเป็นหลัก ไม่มุ่งแพ้ ชนะ หรือสนุกสนานอย่างเดียว
3. คำถามหรือปัญหาที่เตรียมไว้สำหรับการเล่นเกม ควรมีทั้งปัญหาที่ยาก ปานกลาง และง่าย
4. ควรส่งเสริมการแข่งขันเป็นทีมมากกว่าการแข่งขันเป็นรายบุคคล
5. ควรใช้เวลาในการเล่นเกมนอกระบบ คือ ระหว่าง 10-30 นาที ลักษณะของเกมควรมีระดับความยากไม่ให้เสียงดังรบกวนไปห้องอื่น

Weed (สุวิมล ต้นปิติ. 2536 : 18-19 ; อ้างอิงมาจาก Weed. 1975 : 304-305) กล่าวถึง การนำเกมมาใช้ในการเรียนการสอน ควรยึดหลักดังนี้

1. พิจารณาจุดประสงค์ในการใช้เกมนั้นๆ เป็นอันดับแรกว่าจะใช้สอนอะไร
2. พิจารณาว่าเกมนั้นเป็นการแข่งขันรายบุคคลหรือแข่งขันระหว่างกลุ่ม
3. พิจารณาถึงสถานที่ในการเล่นเกมนั้นว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด
4. พิจารณาอายุและวัยของผู้เรียนว่าเหมาะสมกับเกมหรือไม่
5. พิจารณาว่าควรให้รางวัลหรือไม่ในการเล่นเกมนั้น

คณะนักวิชาการนานมีบุ๊คส์ (2538 : 14) ได้ระบุข้อควรปฏิบัติในการเล่นเกมนั้นไว้ดังนี้

1. ไม่ควรใช้เวลานานเกิน 15 นาที
2. ให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสร่วมกิจกรรม
3. ครูควรวางใจเป็นกลาง ตัดสินด้วยความเที่ยงธรรมและเด็ดขาด
4. ควบคุมระเบียบวินัยและเสียงไม่ให้รบกวนห้องอื่น
5. ควรให้ข้อคิดแก่นักเรียนว่าไม่ควรมุ่งเอาชนะ จนเป็นเหตุบาดหมางกัน แต่เป็น

การเล่นเพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษา

6. ภายหลังการเล่นเกมนั้น ครูควรให้คำชมเชยและกำลังใจแก่ทุกฝ่าย

กอดอน และกุนเธอร์ (2545 : 16-29) ได้กล่าวถึงการนำเกมมาใช้ในการเรียนการสอน ดังนี้

1. ครูควรอ่านแบบเรียน หรือประมวลการสอนอย่างละเอียด แล้วพิจารณาว่ามีส่วนใดบ้างที่เป็นจุดอ่อน ทั้งนี้อาจเป็นด้านตัวภาษา (ส่วนใหญ่มักจะเป็นเรื่องหัวข้อทางภาษาหรือ functions) ซึ่งไม่ครอบคลุมตามที่กำหนดในหลักสูตร เกมจึงสามารถนำมาใช้เพื่อเติมให้เต็มได้
2. ครูต้องมีความชัดเจนว่าจะให้เด็กทำอะไร จุดเน้นของภาษาแต่เพียงอย่างเดียว ไม่เพียงพอที่จะใช้เป็นเหตุผลในการตัดสินใจเลือกเกมใดเกมหนึ่ง ครูควรต้องพิจารณาความรู้ทางภาษาของเด็กว่ามีมากน้อยเพียงใด ประกอบด้วย เช่น ต้องใช้การตอบที่เป็นประโยคเต็ม หรือเพียงคำๆ เดียว บริบทมีความจำกัดเพียงใด เด็กๆ มีโอกาสเลือกที่จะตอบได้หลากหลาย หรือคำตอบมีจำกัด เกมนั้นๆ ต้องการให้เด็กใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วว่องไว หรือเพียงแค่เข้าใจก็พอแล้ว

3. ครูควรคำนึงถึงความปลอดภัย ตลอดจนพิจารณาเรื่องสถานที่ว่ามีพื้นที่ว่างเพียงพอสำหรับเกมที่ต้องมีการเคลื่อนไหวอย่างสนุกสนาน มีชีวิตชีวาหรือไม่ เป็นไปได้หรือไม่ที่เด็กจะหกล้มและได้รับบาดเจ็บ หรือพื้นที่ห้องสปรกและไม่เหมาะสมที่จะนั่งลงหรือไม่

4. เกมต้องให้มากกว่าความสนุกเพียงอย่างเดียว เกมทุกเกมแน่นอนที่สุดควรจะทำให้ความสนุกสนาน แต่ครูจะต้องคำนึงถึงด้านภาษาเป็นสิ่งสำคัญประการแรกสุดของการวางแผนบทเรียน แม้จะตระหนักเรื่องนี้กันดี แต่ก็ง่ายมากที่บทเรียนจะหลุดไปยึดติดกับ ‘เรื่องเด่น’ จนทำให้ขาดความเชื่อมโยงและไม่เอื้อให้เด็กเกิดการพัฒนา ครูควรมีจุดประสงค์ที่ชัดเจนเป็นหลักแทนที่จะกระโดดจากเนื้อหาสาระ (theme) หนึ่งไปยังเนื้อหาสาระอื่น ด้วยมุ่งนำเสนอเกมที่เป็นที่ชื่นชอบแต่เพียงอย่างเดียว

5. เล่นเกมที่แตกต่างกันในแต่ละบทเรียน ควรเปลี่ยนแปลงเกมที่ใช้ในห้องเรียนอยู่เสมอ เด็กๆ มักจะขอให้เล่นเกมเก่าๆ ที่ตนชอบ แต่ครูไม่ควรยอมทำตามที่เด็กขอ เด็กๆ จะเรียกร้องเกมที่ตนรู้จักเพราะมีความคุ้นเคย แม้จะเป็นเกมที่ดีแต่ถ้าใช้บ่อยเกินไปก็มักเป็นผล ดังนั้นอย่าใช้เกมใดเกมหนึ่งมากเกินไป หากนำเกมใดมาใช้กับเด็กระดับใดระดับหนึ่งมากเกินไปจะทำให้ยากที่จะกระตุ้นให้เด็กลองใช้มันในลักษณะอื่น

6. เปลี่ยนแปลงลำดับของการเล่นเกม แม้ว่าการปฏิบัติการสอนในลักษณะที่ทำการกิจวัตรประจำวันจะเป็นประโยชน์อยู่บ้าง เพราะเด็กๆ ชอบที่จะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป แต่การสอนที่เด็กได้มากเกินไปจะเป็นการสกัดกั้นผู้เรียนได้มากเท่าๆ กับการเล่นเกมเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก ควรหลีกเลี่ยงการติดอยู่กับการเรียงลำดับบทเรียนอย่างซ้ำซาก เช่น เพลง-ฝึก (Drill)-เกม-งานประดิษฐ์ แล้วก็เพลง-ฝึก (Drill)-เกม-งานประดิษฐ์อีก ควรผสมผสานกิจกรรมเหล่านี้โดยสลับลำดับกันบ้างเพื่อให้เด็กแปลกใจเป็นครั้งคราว การวางแผนบทเรียนคร่าวๆ ในรูปผังความคิด (Mind Map) แทนการวางแผนในลักษณะแนวนตรงจะช่วยให้ครูเลี่ยงการวางแผนบทเรียนในแบบเดิม ขณะที่ยังคงจุดเน้นของบทเรียนไว้ได้ วิธีนี้จะทำให้ครูสามารถแทรกเกมในขณะที่พลังและความเข้าใจของเด็กอยู่ในสภาพพร้อมที่สุด

7. การจบกิจกรรมในขณะที่ความสับสนยังคงอยู่ในระดับสูงสุดเสมอ การไม่เล่นเกมนานเกินไปเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเด็กๆ จะเริ่มหมดความสนใจและไกลออกนอกเรื่องและความสับสนวุ่นวายก็จะตามมา การหาจังหวะที่เหมาะสมในการเปลี่ยนกิจกรรมไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะเด็กแต่ละคนจะมีช่วงระยะความสนใจต่างกัน ดังนั้นจึงนับเป็นเรื่องสำคัญที่ครูจะต้องมีวัสดุอุปกรณ์เสริมสำหรับเด็กๆ ที่ทำกิจกรรมเสร็จเร็ว หรือผู้ที่ดูเหมือนจะไม่สนใจเล่นต่อไป หางานอื่นให้เด็กๆ เหล่านี้ทำ เช่น ให้สับบัตรหรือให้เป็นคนบอกคำในเกม ถ้าเด็กคนใดยังคงต้องการออกจากเกมก็ควรอนุญาต หากเด็กเกรงไม่ยอมเชื่อฟังและรบกวนกลุ่มคนที่เหลือ ครูก็อาจจะใช้วิธีให้ไปนั่งเก้าอี้นอกกลุ่มด้านข้างเพื่อให้สงบลง โดยยังคงเห็นกิจกรรมกลุ่มอยู่ ควรระวังการแยกเด็กวิธีนี้ด้วย เพราะบางครั้งอาจจะเป็นเหตุให้เด็กเรียกร้องความสนใจได้ ทำให้เกมเสียมากขึ้น ดังนั้นจึงต้องตัดสินใจเป็นกรณีไป

8. คิดล่วงหน้า เกมที่ออกแบบมาอย่างดีที่สุด จะได้ผลในทางตรงข้ามถ้าครูไม่มีความมั่นใจอย่างเต็มที่เกี่ยวกับกิจกรรมในทุกแง่มุม เด็กๆ เป็นนักวิจารณ์ที่พูดจากใจจริงอย่างตรงไปตรงมา มีความคาดหวังในตัวครู และคิดว่าครูคือผู้ที่รู้ดีในทุกๆ เรื่อง ดังนั้นหากครูทำให้เด็กๆ สับสนกับกติกา

ของเกม หรือถ้าครูเองรู้สึกสับสนแล้ว เด็กๆ จะก่อความวุ่นวายและไม่ยอมเชื่อฟังครู จนครูควบคุมชั้นไม่ได้ ในกรณีที่เด็กยังเล็ก ครูจะไม่มีเวลาหยุดพัก คิดทบทวน และจัดระเบียบในชั้นใหม่ เหมือนกับที่ครูอาจจะทำได้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มวัยรุ่น หรือค่อนข้างจะเป็นผู้ใหญ่ เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาดังกล่าว ครูควรจะทดลองเล่นเกมด้วยตนเอง หรือลองใช้กับเพื่อนๆ ก่อนนำเกมใดๆ มาใช้ในห้องเรียน จากนั้นตรวจสอบซ้ำอีกครั้งว่าเตรียมทุกอย่างที่ต้องใช้พร้อมหรือไม่ เขียนบันทึกหัวข้อ ‘วัสดุอุปกรณ์’ สำหรับเกมทุกๆ เกม ถ้าครูให้เด็กนำวัสดุอุปกรณ์มาเอง ต้องมั่นใจว่าครูเองต้องเตรียมสิ่งเหล่านี้เพื่อไว้ด้วย เพราะเด็กมักจะลืม พยายามไปถึงชั้นเรียนก่อนเด็กๆ เลือกโต๊ะหนึ่งตัวตั้งไว้ด้านข้าง แล้วก็จัดวางอุปกรณ์ทุกอย่างที่ต้องใช้ก่อนเริ่มสอน การล้าช้าของจากคุณจะเป็นการเสียเวลา ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้เด็กๆ ไม่อยู่ในระเบียบ ทั้งนี้เพราะสายตาและความสนใจของครูจะไม่ได้อยู่ที่เด็ก ประการสุดท้ายก็คือ ต้องดูว่าห้องเรียนมีที่ว่างพอสำหรับเกมที่เล่นหรือไม่ ห้องเรียนแน่นไปด้วยเก้าอี้และโต๊ะหรือไม่ ถ้าเป็นเช่นนั้นต้องดูว่าสามารถเคลื่อนย้ายโต๊ะเก้าอี้เหล่านี้ได้หรือไม่ ที่ว่างนั้นกว้างขวางพอที่จะวางอุปกรณ์ต่างๆ รอบๆ ห้อง หรือพอสำหรับทีมสองทีมที่จะวิ่งภายในห้องหรือไม่ ถ้าครูสามารถจัดห้องเรียนได้ตามใจชอบ ก็ควรจัดแบ่งห้องเรียนให้เป็นบริเวณสำหรับเด็กๆ นั่งส่วนหนึ่งและอีกส่วนหนึ่งเป็นบริเวณที่ว่าง โดยอาจปูพรมให้หนึ่งได้ วิธีที่กล่าวมานี้จะช่วยให้สะดวกในการเปลี่ยนจากกิจกรรมหนึ่งไปสู่อีกกิจกรรมหนึ่งโดยไม่เสียจังหวะความต่อเนื่องของบทเรียน

9. การสร้างเกมให้เป็นส่วนหนึ่งของประมวลการสอน วิธีที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งในการทำให้เด็กๆ สนใจเกมก็คือ การให้เด็กๆ มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการสร้างเกม การได้ผลิตเกมทำให้เด็กๆ รู้สึกว่าตนเองบรรลุผลสำเร็จ ขณะที่ครูก็สามารถบูรณาการเกมกับด้านอื่นๆ ของการเรียนรู้ภาษาและวิชาสามัญของเด็กได้ การสร้างสรรค์เกมอาศัยทักษะต่างๆ มากมาย และเด็กๆ จะต้องรู้จักตัดสินใจอย่างแข็งขันจริงจังด้วย เกมเป็นสนามฝึกภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานที่มีคุณค่ายิ่ง ตัวอย่างเช่น ในการตัดสินใจกำหนดกฎเกณฑ์สำหรับการเล่นเกม ครูอาจนำคำพูดต่างๆ เข้ามาใช้ เช่น How many ... (Players, Cards, Turns) What happens when ... (You land on a red space, roll a six, have no more cards) Can you ... (roll twice with doubles, jump over another player) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถทางภาษาของเด็กๆ ครูอาจให้ใช้ประโยคตอบแบบเต็มในบริบทที่ควบคุมอย่างหลวมๆ หรือมุ่งเน้นเพียงแค่ความเข้าใจและตอบคำถามด้วยคำว่า yes/no หรือด้วยคำๆ เดียว ส่วนในระดับที่ไม่ต้องใช้คำพูดนั้น กติกาการเล่นเกมน่าจะง่ายหรือยากตามแต่พัฒนาการและจินตนาการของเด็กๆ

10. ระดับภาษา การตัดสินใจระดับภาษาของผู้เรียนอยู่ ณ จุดใดนั้นไม่อาจมีหลักเกณฑ์ตายตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้เรียนเป็นเด็ก คำที่ใช้กันโดยทั่วไป เช่น ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง เป็นการแสดงความก้าวหน้าของผู้เรียนซึ่งไม่อาจใช้ได้กับกลุ่มเด็กอายุระหว่าง 4-12 ปี เพราะเป็นเรื่องยากที่จะแยกเฉพาะส่วนของภาษาออกมาจากพัฒนาการโดยทั่วไปของเด็ก เด็กๆ ก่อนวัยเรียนและช่วงเริ่มเรียนระดับประถมศึกษาเพิ่งได้พบเห็นภาษาอังกฤษเป็นครั้งแรก เด็กส่วนใหญ่อาจจะไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง เด็กบางคนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่อ่อนนุบาล ขณะที่บางคนอาจเพิ่งเริ่มเรียนเมื่ออายุ 10 ขวบ หากจะมีการแบ่งระดับเด็กให้เหมาะสม คำที่ใช้อาจเป็นดังนี้ ‘ระดับต้นก่อนวัยเรียน ระดับต้นช่วงเริ่มเรียนประถมศึกษา ระดับกลางของประถมศึกษา’ เป็นต้น ซึ่งยิ่งจะเป็นเรื่องยุ่งยากมากขึ้นสำหรับครูในการมองหาเกมที่เหมาะสมกับเด็ก ครูไม่ควรระบุระดับภาษาในรายละเอียดของแต่ละเกม เพราะความพยายามในการจำแนกเกมใน

ลักษณะนี้จะเป็นการบิดเบือนความจริง ระดับภาษาไม่อาจสะท้อนเนื้อแท้ที่ท้าทายของเกมได้ ครูจะพบสิ่งนี้จากตัวกิจกรรมมากกว่าจากองค์ประกอบทางภาษา รวมทั้งเกมส่วนใหญ่จะมีกิจกรรมเสนอแนะให้ใช้ภาษาได้หลากหลายตามกลุ่มอายุ การระบุระดับภาษาจึงอาจส่งผลให้ผู้อ่านมองข้ามตัวกิจกรรมซึ่งแท้จริงคือสิ่งที่เด็กต้องการได้

ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงไม่ควรใส่ระดับภาษา แต่ควรเรียงตามลำดับอายุของเด็ก จากอายุน้อยที่สุดไปยังอายุมากที่สุด

11. ขนาดชั้นเรียน การควบคุมชั้นเรียนขนาดใหญ่ (เด็ก 25 คนขึ้นไป) นับเป็นหนึ่งในภาระงานที่ยากที่สุดสำหรับครู แม้จะเป็นครูที่มีประสบการณ์มากก็ตาม เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า กลุ่มเด็กที่มีขนาดใหญ่ ก็ยิ่งยากต่อการจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมการใช้ภาษาอย่างจริงจัง และได้ผล ครูอาจใช้เกมบางชนิดกับชั้นเรียนขนาดใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกมประเภทตอบสนองด้วยท่าทาง แต่ก็มักได้การตอบสนองอย่างเฉื่อยชา การให้เด็กแสดงบทบาทแทนครูอาจแก้ปัญหานี้ไปได้บ้าง แต่จุดอ่อนของห้องเรียนขนาดใหญ่มักอยู่ ดังนั้นแทนที่จะเสียเวลาค้นหากิจกรรม ซึ่งจะทำให้เด็กๆ จำนวน 25 คน หรือมากกว่านั้นเข้ามามีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา วิธีการที่ดีที่สุด คือการแบ่งเด็กๆ ในชั้นเป็นกลุ่มเล็กที่สามารถควบคุมได้ง่ายและเล่นเกมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงขอเสนอแนวคิดที่ปฏิบัติได้ผลมาแล้วดังต่อไปนี้

11.1 เล่นเป็นทีม

ถ้ามีเกมซึ่งเหมาะสำหรับผู้เล่น 8 คน ครูสามารถขยายจำนวนผู้เล่นเป็น 24 คน แต่ให้เล่นเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 3 คน พยายามส่งเสริมให้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทักษะระหว่างสมาชิกในทีม (อาจเป็นเรื่องยาก) และต้องย้ำว่าผู้เล่นหนึ่งคนจากแต่ละทีม (เปลี่ยนคนในแต่ละครั้ง) ต้องใช้ภาษาที่เป็นเป้าหมาย ครูอาจจะให้ทีมแต่ละทีมตอบพร้อมๆ กัน ถ้าเกมนั้นสามารถทำได้

11.2 จัดตั้ง “ฐานเกม” ในห้องเรียน

“ฐานเกม” สามารถทำให้กลุ่มเด็กๆ เล่นเกมที่แตกต่างกันได้ในเวลาเดียวกัน จัดเตรียมทุกสิ่งที่เป็นจำเป็นสำหรับการเล่นเกมแต่ละเกมที่บริเวณต่างๆ ของห้อง ฐานเกมควรจะมีเครื่องหมายให้เห็นชัดเจนด้วยป้ายสีสดใส ซึ่งอาจให้เด็กๆ ช่วยกันทำ แบ่งเด็กๆ เป็น 4 กลุ่ม (ตัวอย่างเช่น แบ่งเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน) และมอบหมายให้เด็กแต่ละกลุ่มไปประจำแต่ละฐานที่ตนจะเล่นเกม ตรวจสอบเพื่อให้มั่นใจว่าเกมที่เล่นไม่เป็นการรบกวนซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานที่ที่จะอำนวย เกมที่สนุกสนานและเสียงดังอาจจะรบกวนเด็กๆ กลุ่มอื่นที่ต้องทำงานเงียบๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด ครูจะต้องแน่ใจว่า

1. เกมนั้นๆ เป็นที่คุ้นเคยของเด็กๆ ในด้านวิธีการเล่น ครูอาจจะเปลี่ยนเฉพาะภาษาที่ใช้ในเกม

2. เด็กๆ จะย้ายจากฐานหนึ่งไปยังอีกฐานหนึ่งอย่างว่องไว โดยใช้เวลาที่แต่ละฐานไม่เกิน 10-15 นาที สำหรับเด็กที่เล็กมากซึ่งอาจต้องการคำแนะนำเพิ่มเติมจะใช้นานน้อยกว่านั้น

แต่ละฐานไม่จำเป็นต้องมีแต่เพียงเกมเท่านั้น ครูอาจจะจัดตั้งฐานหนังสือ ซึ่งมีหนังสือภาพมากมายให้เด็กดูหรืออ่าน ฐานการฟังประกอบด้วยเครื่องเล่นเทปเพื่อให้เด็กฟังเพลง

หรือนิทาน ฐานคอมพิวเตอร์ถ้าจัดหาได้ และฐานเกม ครูอาจจะสร้าง ‘ฐานครู’ ให้เป็นที่ซึ่งเด็กๆ สามารถเข้ามาพูดคุยกับครูได้

ครูและเด็กสองสามคนควรจะสาธิตเกมให้เด็กทั้งชั้นดู ซึ่งหลังจากนั้นเด็กทั้งชั้นจะแยกไปเล่นเป็นกลุ่ม ครูจะหมุนเวียนไปดูเด็กที่ละกลุ่มเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อย คอยตอบข้อสงสัยหรือให้ความช่วยเหลือหากเด็กๆ ต้องการ

ข้อดีของการจัดเป็น ‘ฐาน’ ก็คือ เมื่อได้มีการอธิบายและฝึกฝนไปแล้ว ก็ย่อมง่ายต่อการนำไปปรับเพื่อใช้กับหัวข้อใดๆ ก็ได้ เด็กๆ จะรู้ว่าทำอะไร การจัดชั้นเรียนก็จะง่ายขึ้น

12. การจัดการกับเด็กๆ ซึ่งต้อง ‘ออก’ จากเกม เกมจำนวนมากจะต้องมีผู้ชนะและผู้แพ้ และส่วนใหญ่คนที่แพ้จะต้อง ‘ออก (out)’ จากการเล่นเกม นอกจากนี้แม้เกมประเภทที่ไม่มีการแข่งขัน แต่เด็กบางคนก็อาจเสร็จเร็วกว่าเด็กอื่นๆ เด็กๆ เหล่านี้จำเป็นต้องไม่ให้ยุ่งๆ เพราะจะเดินออกจากโต๊ะของตนและรบกวนเด็กคนอื่นๆ ที่ยังคงเล่นอยู่ วิธีการที่ช่วยแก้ปัญหานี้สามารถทำได้ 2 ประการคือ

12.1 รอบ ‘ป्लอยใจ’

แบ่งเด็กในชั้นเป็นกลุ่มย่อยๆ เพื่อเล่นเกม แทนที่จะให้เด็กที่แพ้ต้องออกจากการเล่น ควรนำคนที่แพ้จากกลุ่มต่างๆ มาแข่งขันกัน โดยอาจจะเริ่มเล่นรอบใหม่ของเกมเดิมหรือเปลี่ยนไปเล่นเกมอื่น และจัดให้เล่นควบคู่กันไปกับพวกที่ยังเล่นเกมอยู่ตั้งแต่แรก วิธีนี้จะทำให้ผู้แพ้ไม่รู้สึกอับอายขายหน้า ขณะเดียวกันจะทำให้พวกเขายังคงความสนใจในเกมแม้ต้องถูก “ออก” จากเกมแล้ว (เพราะอยากรู้ว่า เขาจะได้เล่นอะไรและเล่นกับใครต่อไป) หลักการเดียวกันนี้สามารถนำมาใช้ในทางกลับกัน กล่าวคือ ผู้ชนะสามารถจะไปเล่นกับผู้ชนะคนอื่นๆ หรือผู้ชนะของเกม A ไปเล่นกับผู้แพ้ของเกม B วิธีนี้จะไม่มีใครต้อง “ออก” ไปจากการเล่น-แต่ละทีมหรือผู้เล่นแต่ละคนจะได้รับโอกาสใหม่อีกครั้ง

12.2 กระดานเกมกลาง

สร้างกระดานเกมที่มีสีสันสดใสบนแผ่นกระดาษแข็งขนาดใหญ่ เด็กๆ ที่ต้อง ‘ออก’ จากเกมมาทอดลูกเต๋า และเดินไปตามเส้นทางของกระดานเกมตามที่ถูกเต๋าระบุ หยุดที่ช่องต่างๆ ของกระดานเกม แต่ละช่องจะบอกกิจกรรมหรือเกมที่เด็กๆ จะต้องเล่น ในบางช่องจะบอกให้เด็กๆ ไปหยิบบัตรซึ่งมีคำสั่งเขียนไว้ เด็กๆ ต้องอ่านและปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับ เด็กๆ จะออกไปเล่นตามที่กำหนด เมื่อเด็กเล่นเสร็จก็กลับไปกระดานเกม ทอดลูกเต๋าและเล่นเกมต่อเพื่อพบกับสิ่งใหม่ๆ ต่อไป

13. การใช้ภาษาแม่ เกมที่เล่นไม่จำเป็นต้องอธิบายด้วยภาษาแม่ถ้าหากครูนำเสนอเกมอย่างมีระบบ โดยให้เริ่มเล่นเกมง่ายๆ ก่อน แล้วจึงให้เล่นเกมที่ซับซ้อนมากขึ้น ทั้งนี้จะช่วยเสริมความเข้าใจของเด็กได้ง่ายขึ้น เรื่องนี้เป็นสิ่งสำคัญถ้าเด็กในชั้นเรียนนั้นมีภาษาที่แม่ต่างกัน อย่างไรก็ตาม บางครั้งการใช้ภาษาแม่ในการอธิบายก็อาจจะเป็นประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าครูต้องการใช้เกมที่มีความซับซ้อนมากๆ กับเด็กเล็กๆ หรือใช้เกมซึ่งมีความคิดหรือวิธีดำเนินการที่เด็กๆ ยังไม่เคยเรียนมา ถ้าหากครูเริ่มอธิบายเกมเป็นภาษาอังกฤษ และตระหนักว่าเด็กในชั้นไม่เข้าใจว่าครูหมายความว่าอะไร การเปลี่ยนไปใช้ภาษาแม่จะทำให้ครูผ่านปัญหานี้และดำเนินเกมต่อไปได้ การใช้ภาษาอังกฤษอย่างเหนียวแน่นโดยไม่คำนึงถึงสถานการณ์จะกลายเป็นการทดสอบความอดทนของเด็กๆ

และก่อให้เกิดความยุ่งยากตามมาในการจัดการชั้นเรียน ควรบันทึกสิ่งที่เด็กๆ ไม่เข้าใจไว้ และพยายามนำเสนอเกมด้วยวิธีที่แตกต่างจากเดิมในครั้งต่อไป ส่วนการที่เด็กๆ จะพูดโดยใช้ภาษาแม่ ในขณะที่เรียนนั้นเป็นสิ่งที่ไม้อาจหลีกเลี่ยงได้และมีเหตุผลสมควร เพราะเด็กก่อนวัยเรียนและเด็ก ระดับประถม น้อยคนจะมีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะสื่อสารอย่างเป็นอิสระกับเพื่อนร่วมชั้นได้ และทำไมเด็กๆ จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในเมื่อเพื่อนๆ ก็พูดภาษาเดียวกับเขา ครูจะต้องตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาเป้าหมายที่ครูต้องการให้ใช้ในบทเรียนและการพูดคุย ด้วยภาษาแม่ที่เกิดขึ้นโดยไม่เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียน ถึงแม้ครูควรจะสนับสนุนให้เด็กๆ ใช้ภาษา ในการพูดคุยกัน แต่ก็ไม่ควรเป็นการบังคับ เมื่อเด็กๆ ได้เรียนรู้มากขึ้น การใช้ภาษาที่เป็นเป้าหมาย ก็จะขยายขอบเขตที่กว้างขวางมากขึ้นเอง สิ่งสำคัญคือ ครูจะต้องใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะ เป็นไปได้ ถ้าเด็กพูดถามครูโดยใช้ภาษาแม่ก็ไม่ใช่ไร ครูควรรับคำถามของเด็ก แต่ต้องตอบ เป็นภาษาอังกฤษ ครูอาจจะลองแหย่ให้เด็กพูดภาษาอังกฤษโดยตอบคำถามที่เด็กถามเป็นภาษาแม่ว่า Sorry? Could you say that in English? I don't speak ... เป็นต้น และใช้กิริยาท่าทาง ประกอบ

14. คำพูดที่ใช้ในการเล่นเกมน คำพูดต่อไปนี้จำเป็นในการเล่นเกมน เมื่อเริ่มใช้เกมน ในชั้นเรียนเป็นครั้งแรก ต้องแน่ใจว่าขณะที่พูดข้อความดังกล่าวครูสามารถแสดงความหมายของมันได้ อย่างชัดเจน ก่อนการเล่นเกมนให้เด็กแต่ละคนได้มีโอกาสใช้คำพูดนี้ เด็กๆ จะรับได้อย่างรวดเร็ว ครูอาจจะต้องมีการทบทวนในบทเรียนถัดมา แต่เด็กๆ จะนึกคำพูดเหล่านี้ได้ทันทีหลังจากมีการอุ่น เครื่องเพียงสั้นๆ

It's my/your/her turn	ถึงตา (คราว) ของฉัน/ของเธอ/ของ เขา (ผู้หญิง)
Whose turn is it?	ตานี้เป็นตา/คราว ของใคร
You're out	เธอออก (จากการเล่น)
Roll the dice	ทอดลูกเต๋า
Shuffle the cards	สับบัตร
Take...	หยิบ/เอา...มา
Give...	ให้...
Wait...	คอย...
Don't peek (look)	อย่า (แอบ) มอง
No cheating	อย่าโกง
Move spaces forward/backwards	เดินไปข้างหน้า/ข้างหลัง ...ช่อง
Make a circle	นั่ง/ยืน เป็นวงกลม
Line up	ยืนเข้าแถว
Turn around	หมุนไปรอบๆ
Shut your eyes	ปิด (หลับ) ตา
Pass the (ball, cup, etc.)	ส่งต่อ (ลูกบอล ถ้วย ฯลฯ)
Spin the ...	หมุน ...
Discard (throw away)	ทิ้งไป (โยนทิ้งไป)
Deal the cards	แจกบัตร

ทศนา เขมมณี (2553 : 366-368) ได้กล่าวถึงการคัดเลือกเกมไว้ใช้สอน ซึ่งสรุปได้ว่าการคัดเลือกเกมเพื่อนำมาใช้สอนนั้นทำได้หลายวิธี ผู้สอนอาจเป็นผู้สร้างเกมขึ้นให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการสอนของตนก็ได้ หรืออาจนำเกมที่มีผู้สร้างขึ้นแล้วมาปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ตรงกับความต้องการของตน หากผู้สอนต้องการสร้างเกมขึ้นใช้เอง ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้เข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสร้าง และจะต้องทดลองใช้เกมที่สร้างขึ้นหลายๆ ครั้ง จนกระทั่งแน่ใจว่าสามารถใช้ได้ผลดีตามวัตถุประสงค์ การดัดแปลง ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาเกมนี้ให้เข้าใจก่อน แล้วดัดแปลงและทดลองใช้ก่อนเช่นกัน เพื่อจะได้เห็นประเด็นและข้อขัดข้องต่างๆ อันจะช่วยให้ผู้สอนมีการเตรียมการป้องกันหรือแก้ไขไว้ล่วงหน้า ช่วยให้การเรียนจริงของผู้เรียนเป็นไปได้อย่างราบรื่น และในกรณีที่ผู้สอนต้องการเลือกเกมที่มีผู้จัดทำและเผยแพร่แล้ว (Published game) มาใช้ผู้สอนจำเป็นต้องแสวงหาแหล่งข้อมูลว่า มีใครทำอะไรไว้บ้างแล้ว

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า หลักในการนำเกมภาษามาใช้ในการประกอบการเรียนการสอน ผู้สอนควรต้องจัดเตรียมและดำเนินการให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์อันเหมาะสมอย่างครบถ้วน เช่น จัดเกมให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ วัยของเด็ก เวลา และมีความปลอดภัย เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้และความสนุกสนาน พร้อมทั้งเกิดผลตรงตามจุดหมายที่วางไว้

4. ขั้นตอนในการใช้เกมภาษาประกอบการสอน

สุจิต เพียรชอบ (2531 : 216-217) ได้เสนอขั้นตอนในการใช้เกมภาษาประกอบการสอนไว้ดังนี้

1. ขั้นเลือก ในขั้นนี้ ครูต้องใช้เกมที่เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียน เหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน นอกจากนี้การเลือกเกมควรคำนึงเวลาที่จะต้องใช้และสถานที่ที่จะเล่นด้วย
2. ขั้นกำหนดตัวผู้เล่น เกมบางชนิดต้องการผู้เล่นจำนวนมาก เกมบางชนิดก็ใช้ผู้เล่นจำนวนน้อย การกำหนดตัวผู้เล่นควรให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ พยายามเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
3. ขั้นเล่น ครูควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ กฎ กติกาของการเล่น อาจมีการสาธิตให้ชมก่อนลงมือเล่น และขณะเล่นครูควรดูแลให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด
4. ขั้นวิเคราะห์ หลังจากการเล่นเกม ครูกับนักเรียนควรร่วมกันวิเคราะห์ด้วยการอภิปรายประโยชน์ที่ได้รับจากการเล่น
5. ขั้นสรุป ครูกับนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาที่ได้จากการเล่นเกม

คณะนักวิชาการนานมีบุ๊คส์ (2538 : 15) ได้เสนอขั้นตอนในการใช้เกมภาษาประกอบการสอนไว้ดังนี้

1. เตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่นให้พร้อม
2. อธิบายวิธีและกติกาในการเล่น
3. สาธิตการเล่นเป็นตัวอย่างก่อนการเล่นจริง

ปราณี ทองคำ (2542 : 7-8) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการใช้เกมภาษาประกอบการสอนดังนี้

1. ขั้นเลือก เลือกเกมที่เหมาะสมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การใช้ความสามารถของผู้เรียนและขนาดของชั้นเรียน

2. ขั้นเตรียมการ มีการเตรียมการใช้เกมก่อนล่วงหน้าเป็นอย่างดีโดยเฉพาะอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่น เกม ส่วนเกมที่ไม่วัสดุประกอบอาจต้องเตรียมสถานที่ มีการฝึกใช้เกมก่อนล่วงหน้าเป็นอย่างดี

3. ขั้นการใช้เกม อธิบายวัตถุประสงค์ของการเล่นเกมและแนะนำวิธีการเล่น และกติกาอย่างชัดเจน โดยใช้ภาษาอย่างง่ายๆ ที่สามารถเข้าใจได้ในเวลาอันสั้น มีการสาธิตการเล่น จากนั้นลงมือเล่นเกมโดยแบ่งกลุ่มตามความเหมาะสม

4. ขั้นประเมินผล ในการใช้เกมทุกครั้งย่อมมีจุดมุ่งหมาย ผู้สอนจึงต้องมีการวัดและประเมินผลว่าผู้เล่นเกิดการเรียนรู้ เกิดทักษะตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ ถ้าการเล่นเป็นแบบลักษณะการแข่งขัน ควรให้คะแนนสำหรับกลุ่มที่ได้ถูกต้อง โดยการเขียนคะแนนบนกระดานดำ กลุ่มใดทำผิดพลาดในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น ทำผิดเกี่ยวกับโครงสร้างของไวยากรณ์ อาจใช้การลดคะแนน และการให้คะแนนพิเศษสำหรับกลุ่มที่ได้ดีมาก โดยเฉพาะในด้านความคิดสร้างสรรค์

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ขั้นตอนในการนำเกมภาษามาใช้ในการสอน ประกอบด้วย 4 ขั้น ดังนี้ 1) ขั้นเลือก 2) ขั้นเตรียมการ 3) ขั้นการใช้เกม และ 4) ขั้นสรุป

5. ประโยชน์ของเกมภาษา

ศิริยา คณิรานนท์ (2541 : 18) ได้สรุปประโยชน์ของเกมไว้ดังนี้

1. ช่วยส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
2. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษา
3. ช่วยส่งเสริมการทำงานร่วมกัน
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถทางภาษา
5. ช่วยลดความวิตกกังวลในการใช้ภาษา
6. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน

จรุพร แสงจันทร์ (2543 : 21) กล่าวว่า เกมภาษาช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกภาษาได้ทั้ง 4 ด้าน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เกมภาษามีประโยชน์มากมายทั้งช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน เกิดความสนุกสนาน ได้ทำงานร่วมกัน และยังเป็นกิจกรรมสร้างความสนใจให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อีกด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้เกมภาษาเพื่อช่วยส่งเสริมความสามารถทางด้านภาษา ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เกมภาษาเป็นกิจกรรมขั้นสรุปบทเรียนและสลับเปลี่ยนกันไปทุกชั่วโมง โดยเป็นการกระตุ้นหรือสร้างความสนใจของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้

การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์

1. ความหมายของการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์

นักการศึกษาและหน่วยงานทางการศึกษาได้ให้คำจำกัดความของวิธีโฟนิกส์ ดังนี้

จිරินทร์ เมฆวงษ์ (2547 : 13 ; อ้างอิงจาก Morrison. 1968) กล่าวว่า โฟนิกส์เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้วิธีต่างๆ เพื่อฝึกฝนให้นักเรียนได้วิเคราะห์เสียง และรู้จักตัวอักษร

ซึ่งจะสอนก่อนที่จะมีการสอนอ่านอย่างจริงจัง วิธีสอนเน้นการสรุปกฎเกณฑ์หลังจากการที่ได้พบคำหลายๆ คำ ที่มีรูปแบบการสะกดคำคล้ายกันเพื่อนำไปใช้ในการอ่านคำ วิธีนี้จึงเหมาะสำหรับเด็กในระดับชั้นประถมศึกษา

Slavin (2003 : 42-56) กล่าวว่า วิธีโฟนิกส์มักหมายถึง วิธีการหนึ่งหรือโปรแกรมหนึ่งในการสอนการอ่าน แต่แท้จริงแล้ววิธีโฟนิกส์คือชุดในการสอนเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร อย่างไรก็ตาม การสอนใดๆ ที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรอาการเรียกว่า วิธีโฟนิกส์ (Phonics Method)

Ashby and Rayner (2004 : 392) กล่าวว่า การเรียนการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ (Phonics Instruction) คือ รูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านออกเสียงและการสะกดคำ โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา

สรุปได้ว่า การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์เป็นเรื่องของการสอนถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและหน่วยเสียง ซึ่งเป็นการถอดรหัสคำของตัวอักษรไปสู่เสียงที่เป็นภาษาพูด ทำให้เข้าใจหน่วยเสียงของภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะ ซึ่งหน่วยเสียงเหล่านี้จะประกอบขึ้นเป็นคำ

2. หลักการของการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์

การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ซึ่งใช้ในการสอนอ่านเขียน มีหลักการในการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ของนักเรียน โดยเริ่มต้นด้วยการสอนให้นักเรียนรู้จักแยกแยะหน่วยเสียงหรือถอดรหัสเสียงซึ่งมีทั้งหมด 42 หน่วยเสียง (Phonemic Awareness/Decoding) ทักษะนี้ถือเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องพัฒนาก่อนที่จะอ่านเป็นคำ และเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร (Letter Sound Correspondence หรือ Phonics) นักเรียนก็สามารถที่จะอ่านเป็นคำได้ง่ายดาย และขัดถ้อยคำ (อินทรา ศรีประสิทธิ์. 2553 : 10) ผลสรุปนี้ได้รับการยืนยันจากงานวิจัยทางการเรียนรู้ด้านสมองของ Shaywitz (1996 : 98-104) ที่ได้จากการทำการสแกนสมองของผู้เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์ และวิธีการเดิม ซึ่งงานวิจัยนี้ได้สรุปว่า การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ในรูปแบบดังกล่าวช่วยกระตุ้นเซลล์สมองทำให้สมองมีการสร้างเส้นใยสมองใหม่ และใยสมองเดิมแตกตัวมีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านภาษาอังกฤษสูง เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนด้วยวิธีอื่น

กล่าวโดยสรุป การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์แยกแยะหน่วยเสียงหรือถอดรหัสเสียงและเชื่อมโยงกับตัวอักษรให้อ่านได้ และเมื่อผู้เรียนพบคำใหม่ก็ใช้หลักแยกแยะหน่วยเสียงอ่านได้ (Reading) ซึ่งเมื่อผู้เรียนอ่านได้ก็จะสามารถเขียนคำตามที่ได้อ่านได้ (Writing)

3. การเรียนการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์

ในอดีตที่ผ่านมาการเรียนการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์เป็นวิธีการฝึกฝนซ้ำๆ ครูจะแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษรกับเสียง ด้วยการให้เด็กเห็นรูปตัวอักษรและฟังเสียง เพื่อให้เด็กเข้าใจและรู้จักกฎของความสัมพันธ์ระหว่างรูปกับเสียง กฎของการออกเสียงที่ถูกต้อง

(Pronunciation Rules) และนำกฎความสัมพันธ์ดังกล่าวไปใช้ในการอ่านออกเสียง ตัวอย่างเช่น การสอนภาษาอังกฤษ ครูจะสอนให้เด็กรู้และเข้าใจเรื่องสระเสียงสั้นที่ประสมกับพยัญชนะ ครูให้นักเรียนทั้งห้องออกเสียงที่ประสมกันระหว่างสระเสียงสั้นกับพยัญชนะ b ดังนี้ /ab/ /eb/ /ib/ /ob/ และ /ub/ หลังจากนั้นครูเพิ่มการประสมด้วยการใส่พยัญชนะต้น ดังนี้ /bab/ /beb/ /bib/

/bob/ และ /bub/ ครูถามนักเรียนว่ากฎคืออะไร นักเรียนตอบพร้อมกันว่า คำพยางค์เดียว ซึ่งประกอบด้วยสระเสียงสั้น และตามด้วยพยัญชนะในแต่ละวันเด็กต้องฝึกกิจกรรมลักษณะดังกล่าวซ้ำไปซ้ำมา (Beck and Juel. 1992 : 109-110)

Polloway, Patton and Serna (2005 : 249) กล่าวว่า แม้การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิิกส์จะเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมที่สุดสำหรับชั้นประถมศึกษา แต่ครูผู้สอนสามารถนำวิธีโฟนิิกส์ไปสอนนักเรียนในทุกระดับชั้น โดยใช้เป็นวิธีการเบื้องต้นของการเรียนการสอนอ่านสำหรับเด็กเล็กที่เริ่มเรียนอ่าน หรือสามารถนำไปใช้เป็นวิธีการสอนซ่อมเสริมสำหรับเด็กที่คุ้นเคยคำศัพท์ที่เป็นคำคุ้นตา แต่ไม่สามารถอ่านคำศัพท์ที่ไม่รู้จักได้

ส่วน Beck and Juel (1992 : 116-121) เสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิิกส์ว่า การสอนให้เด็กรู้จักเสียงที่มีตัวอักษรเป็นตัวแทนเสียง ไม่จำเป็นต้องสอนแยกเสียงทีละเสียงอย่างชัดเจน ครูสามารถสอนโดยเริ่มจากคำที่เด็กรู้จัก และคุ้นเคยจากภาษาพูดมาก่อน เพื่อให้เด็กแยกเสียงของคำ หลังจากนั้นจึงให้เด็กเชื่อมโยงเสียงกับรูปตัวอักษรที่ปรากฏในคำที่เห็น ตัวอย่างเช่น การสอนเสียงของตัวอักษร d ครูควรสร้างความสนใจให้แก่เด็กโดยใช้คำที่เด็กรู้จัก คือ duck ซึ่งอาจจะเป็นคำที่เด็กเคยรู้จักมาจากนิทานที่ครูเคยสอน หรือการใช้คำที่มีเสียงพ้องกัน diddle, dumpling หลังจากนั้นครูควรอธิบายให้เด็กรู้ว่า พยัญชนะต้นของคำเหล่านั้น ชื่อว่า d ใช้แทนเสียง /d/

การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิิกส์ไม่ใช่การสอนให้เด็กรู้จักเสียงเดียวทีละเสียงเท่านั้น แต่เป็นการสอนให้เด็กสามารถนำเสียงเดียวนั้นมาประสมเป็นคำ การสอนประสมคำมีตัวอย่าง 2 วิธี คือ

1. การที่ครูสาธิตการอ่านคำใหม่ โดยเริ่มจากการออกเสียงแรก และผสมเสียงทีละเสียงจนประสมรวมเป็นคำ เช่น ครูสอนคำว่า met ครูเขียนคำบนกระดาน และสาธิตการออกเสียงให้เด็กฟังก่อน หลังจากนั้น จึงอธิบายว่าพยัญชนะต้น คือ m เป็นตัวสัญลักษณ์แทนเสียง /m/ เหมือนเสียงที่ปรากฏในคำว่า “mittens” หลังจากนั้นครูออกเสียง /m/ และเพิ่มเสียงสระ /e/ เสียงสั้น เสียงที่ทอดเสียงเป็น /meee/ ผสมเสียงเป็น /me/ หลังจากนั้นครูเพิ่มเสียงตัวสะกด /t/ และออกเสียงเป็น /met/

ลักษณะสำคัญในการสอนประสมคำ จะต้องสอนโดยประสมเสียงแต่ละเสียงที่ต่อเนื่องกันผสมกันก่อน (Successive Blending) คือ /m/, /me/, /met/ แต่ไม่ควรสอนการออกเสียงแบบเรียงลำดับแบบแยกเสียงเดียวโดยไม่มีการผสมเสียง คือ /m/, /e/, /t/, /met/

2. การสอนโดยใช้การเทียบเสียง (Letter Substitution) เช่น ครูวางตัวสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง (Phonograms) คือ an บนกระดานและนำตัวพยัญชนะวางไว้ข้างหน้า หลังจากนั้นเปลี่ยนพยัญชนะเป็นตัวอื่นๆ และให้เด็กอ่านคำที่เห็น เช่น can, man เป็นต้น หรือครูอาจจะใช้ตัวอักษร 3 ตัว ได้แก่ s, a, t บนกระดาน และให้อ่านคำ sat ครูเปลี่ยนสระ a เป็น i เด็กจะอ่านคำว่า sit ครูเปลี่ยนสระอีกเป็น e set จากการเปลี่ยน หรือการเทียบเสียงจะทำให้เด็กได้ฝึกการประสมคำได้คำใหม่ๆ เช่น คำว่า sat, sit, hit, hot, hop, mop, map นอกจากการเปลี่ยนตัวอักษร ครูอาจใช้วิธีการเพิ่ม ลด หรือสลับสับเปลี่ยนลำดับตัวอักษรในคำ เพื่อเพิ่มความซับซ้อน เช่น จากคำว่า black, back, tack, trick เป็นต้น

ปัจจุบันมียุทธวิธีการสอนหลากหลายในการนำวิธีโฟนิิกส์ที่มาประยุกต์ใช้สอนให้สอดคล้องตามความต้องการของนักเรียน ตามตัวอย่างดังนี้

Grossen and Carnine (Polloway, Patton and Serna. 2005 : 249-251 ; cited from Grossen and Carnine. 1993 : 2-24) วางเค้าโครงการสอนไว้ 4 ขั้นตอน คือ

1. การสอนการแทนกันของตัวอักษรกับเสียงทีละตัว ซึ่งการสอนควรเป็นการสอนให้นักเรียนรู้และเข้าใจโดยตรงไม่ใช่ให้นักเรียนสรุปความคิดเอง ตัวอย่างเช่น สอนตัวอักษร S ซึ่งออกเสียง /s/ แทนที่จะสอนโดยยกตัวอย่างเป็นคำ “sun” หรือ “soap” ครูสอนโดยเขียนตัวอักษร S แยกให้นักเรียนเห็นชัดเจน พร้อมทั้งออกเสียงให้นักเรียนฟัง sss ผู้สอนหลายคนเห็นว่า เมื่อสอนแยกตัวอักษรและเสียงเช่นนี้แล้ว ครูควรเชื่อมโยงตัวอักษร และเสียงที่ปรากฏในคำให้นักเรียนเห็นทันทีจะเป็นประโยชน์มากขึ้น

2. การสอนประสมเสียงเพื่ออ่านคำ หลังจากทีนักเรียนเรียนได้ 2 เสียงที่สามารถนำมาประสมเป็นคำได้แล้ว เช่น a กับ m ครูจะให้นักเรียนประสมเสียงและออกเสียงเป็นคำ

3. การให้ข้อมูลย้อนกลับ เมื่อเกิดข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียง การอ่านออกเสียงช่วยให้ครูทราบเมื่อนักเรียนอ่านผิด และครูสามารถแก้ไข หรือให้คำแนะนำแก่นักเรียนได้ทันที

4. การฝึกฝนสม่ำเสมอ ครูให้นักเรียนฝึกทบทวนเสียงใหม่ที่เรียนไปแล้ว โดยแยกฝึกทุกๆ วัน หลังจากนั้นจึงนำเสียงนั้นเข้ามาใช้ในกิจกรรมการอ่าน เช่น อ่านคำที่มีเสียงนั้นประสมอยู่ด้วย

การสอนอีกยุทธวิธีหนึ่งของ Kaluger and Kolson (Polloway Patton and Serna. 2005 : 249-251 ; cited from Kaluger and Kolson. 1969) แบ่งการสอน 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้นำ

1.1 ครูเขียนตัวอักษร t

1.2 หลังจากนั้นครูอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนเสียงของพยัญชนะตัวนี้

1.3 ครูเขียนคำ 3 - 4 คำ ที่ขึ้นต้นด้วย t ซึ่งเป็นคำที่นักเรียนเคยเห็นมาก่อนแล้ว เช่น take, tent, toe เป็นต้น

1.4 ครูอ่านคำออกเสียงโดยเน้นที่เสียง /t/

1.5 ครูให้นักเรียนหาคำที่ขึ้นต้นด้วย t มาเพิ่มเติม

1.6 หลังจากนั้นครูเขียนคำที่นักเรียนเพิ่มเติมลงในรายการคำ และขีดเส้นใต้ตัว t

2. ชี้สังเกตและรู้จักคำ (Identify)

2.1 ครูให้นักเรียนมองดูคำทั้งหมด และให้นักเรียนสังเกตว่าคำเหล่านั้นมีอะไรที่เหมือนกัน

2.2 ครูให้นักเรียนออกเสียงตัวอักษร t ที่นักเรียนได้ยินเสียงจากคำว่า “tent”

2.3 ครูอ่านคำในรายการอีกครั้ง พร้อมทั้งชี้ที่ตัว t ในคำแต่ละคำ โดยออกเสียงของตัว t และอ่านคำ

3. การชี้แนะทางสายตา (Visually Cue)

3.1 ครูแจกบัตรสี่เหลี่ยมขนาด 3 นิ้ว ให้นักเรียนคนละ 1 ใบ

3.2 ครูให้นักเรียนวาดรูปเด่นชัด และเขียนตัวอักษร t ลงบนบัตร

4. ขั้นสังเคราะห์ (Synthesize) ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมที่ให้นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ความรู้ที่เรียนไปแล้ว

5. ขั้นเสริมเน้นย้ำให้นักเรียนได้ฝึกฝนจนคล่องแคล่ว (Reinforce)

5.1 ครูให้นักเรียนฝึกฝนโดยครูควรให้คำแนะนำ

5.2 ครูให้นักเรียนเขียนคำ และพยางค์ตามที่ครูบอก ซึ่งมีตัวอักษรตัวใหม่ที่เรียนไปแล้วประสมอยู่ด้วย

6. ขั้นทบทวน (Review)

6.1 ครูทบทวนตัวอักษร และเสียงว่าตัวอักษร t มีเสียง /t/ ในคำว่า tent

6.2 ครูให้นักเรียนยกตัวอย่างคำที่ขึ้นต้นด้วย t เพิ่มเติม

Orton (Polloway Patton and Serna. 2005 : 249 ; cited from Orton. 1964) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับลำดับขั้นของการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ โดยเรียงตามลำดับตามทักษะพื้นฐานไว้ดังนี้

1. เริ่มสอน b s f m t ทั้งที่ปรากฏในตำแหน่งต้นและท้ายพยางค์
2. สอนสระเสียงสั้น a
3. สอนตัวพยัญชนะทุกตัวที่เหลือ
4. สระเสียงสั้น o และ i
5. ตัวอักษรผสม 2 ตัว ที่ทำให้เกิดเพียงเสียงเดียว (Digraph) ได้แก่ sh ch

th wh

6. พยัญชนะต้นที่เป็นตัวควบกล้ำ ได้แก่ bl br st
7. สระเสียงสั้น u
8. พยัญชนะตัวสะกด ได้แก่ -nd -nk
9. สระเสียงสั้น e
10. สระเสียงยาว (พยางค์ที่ลงท้ายด้วย e และรูปสระซ้ำ 2 ตัว)
11. รูปแบบของพยางค์ (Syllabication)
12. อิทธิพลของตัว r ที่ควบคุมการออกเสียงของสระ (er ir ur ar)
13. ตัวปัจจัย (Suffixes) ส่วนที่เติมท้ายคำ (-s -ing -ed)
14. กลุ่มสระ 2 ตัวที่มีเสียงเดียว (ai ea ow ea)
15. สระประสม (oy au)
16. ตัวอุปสรรค (Prefixes) ส่วนที่เติมหน้าคำ (re- pre- un-)

National Institute for Literacy (USA) (อินทรีรา ศรีประสิทธิ์. 2553 : 11-15 ; อ้างอิงมาจาก National Institute for Literacy (USA). 2001) ได้กล่าวว่า ในปี ค.ศ. 2001 คณะกรรมการการอ่านแห่งชาติ (National Reading Panel) และสถาบันการอ่านออกเขียนได้ แห่งชาติสหรัฐอเมริกา (National Institute for Literacy) ได้สรุปในรายงานเรื่อง การอ่าน ต้องมาก่อน : วิธีการสอนเด็กให้อ่านเก่ง (Put Reading First: How to Teach Children to Read) ซึ่งมีกระบวนการสอนที่เป็นระบบตามขั้นตอนซึ่งรวมองค์ประกอบที่สำคัญของการสอนอ่าน ที่ได้ผล (Essential Components of Effective Reading Instruction) 5 ขั้นตอนที่ต้องทำจากล่างไปบน (Bottom-Up) มีดังนี้

1. Phonemic Awareness - องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการสอนให้ได้ยิน รับรู้ และรู้จักจัดการกับทุกหน่วยเสียง (Phonemes) ของภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นส่วนประกอบของคำ (Words) และพยางค์ (Syllables)

2. Phonics - องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการเชื่อมโยงตัวอักษรกับหน่วยเสียง (Letters - Sound Correspondence) ซึ่งมีความสัมพันธ์แบบที่ทำนายได้ (Predictable Relationships) ทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ด้วยการถอดรหัส (Decode) ตัวอักษร (Graphemes) ของภาษาเขียนให้เป็นหน่วยเสียง (Phonemes)

3. Reading Fluency - ความสามารถในการอ่านอย่างถูกต้องและชัดถ้อยชัดคำ (Accuracy) ด้วยความคล่องแคล่ว (Fluency) และความรู้สึก (Vocal Expression) เนื่องจากความสามารถในการอ่านอย่างถูกต้อง และคล่องแคล่วเปรียบเสมือนสะพานที่เชื่อมระหว่างการรับรู้คำ (Word Recognition) กับความเข้าใจ (Comprehension) ผู้ใดที่อ่านคล่อง (Fluent Readers) จะรู้จัก (Recognize) คำและเข้าใจ (Understand) ความหมายพร้อมๆ กัน คนที่อ่านแบบตะกุกตะกักมักไม่รู้จักคำ จำสิ่งที่อ่านไปแล้วไม่ค่อยได้ และมักไม่เข้าใจความหมายของบทอ่าน ด้วยการเชื่อมโยงความหมายกับประสบการณ์ของตัวเอง ความคล่องแคล่ว (Fluency) และถูกต้องและชัดเจนในการอ่านออกเสียง (Accuracy) จึงเป็นสะพานเชื่อมระหว่างการอ่านด้วยวิธีถอดรหัสกับความเข้าใจ

4. Vocabulary Development - การพัฒนาคำศัพท์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความเข้าใจในบทอ่าน เมื่อผู้อ่านพบคำใหม่ นอกจากจะอ่านได้อย่างถูกต้องอย่างคล่องแคล่วแล้ว จำเป็นที่จะต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ถ้าไม่เช่นนั้น เขาต้องใช้กลยุทธ์อื่น เช่น ศาสตร์แห่งการเดา (Guesswork) จากบริบทของประโยค (Contextual Clues) เพื่อที่จะเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น

5. Reading Comprehension - ความเข้าใจในบทอ่านเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สลับซับซ้อน ผู้อ่านจะเข้าใจบทอ่านได้ จำเป็นต้องพึงทักษะในการรับรู้คำและคำศัพท์ การอ่านอย่างคล่องแคล่วไม่ตะกุกตะกัก และการติดตามบทอ่านเพื่อที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านนั้นอย่างถ่องแท้

อินทิรา ศรีประสิทธิ์ (2553 : 15-16) ได้นำเสนอ 7 ขั้นตอนในการที่จะเก่งภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย (7 Steps towards English Proficiency for Thai English Language Learners) ในกรอบของทฤษฎีใหม่ที่มีรากฐานมาจากงานวิจัยของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ดังนี้

1. Phonemic Awareness - การสอนให้ได้ยิน รับรู้ และใช้หน่วยเสียงภาษาอังกฤษ 42 เสียง (การฟัง)

2. Phonics - การเชื่อมโยงตัวอักษรกับหน่วยเสียง (การอ่านด้วยระบบถอดรหัสตัวอักษรเป็นเสียง)

3. Vocabulary Development - การพัฒนาคำศัพท์

4. Fluency Instruction (Reading and speaking) - การเพิ่มความคล่องในการออกเสียงคำศัพท์และการพูด

5. Reading (Text) Comprehension - การอ่านบทอ่าน

6. Writing - การเขียน

7. Full Literacy (integrated skills)

4. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์

วันเพ็ญ เดียวสมคิด (2551 : 22-23 ; อ้างอิงจาก Fitzgerald and Fitzgerald. 1967 : 75-76) ได้ให้คำแนะนำเฉพาะในการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ ดังต่อไปนี้

1. การเรียนการสอนภาษาด้วยโฟนิกส์ควรเป็นไปตามความต้องการของเด็กหรือกลุ่มเด็กที่ต้องการ
2. การเห็นคำศัพท์ พัฒนาจากคำที่มีความหมาย คำที่มีประโยชน์ที่สุดและการเริ่มการอ่าน เป็นส่วนสำคัญพื้นฐานสำหรับการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์
3. การฝึกการฟัง ควรได้รับการสอนและฝึกฝนในระยะแรก เพื่อช่วยการจำ เช่น man และ me และการแยกความแตกต่างของเสียง เช่น mine, fine, line เป็นต้น
4. ทิศทางของกระบวนการสอนในการวิเคราะห์คำ ต้องมาจากซ้ายไปขวา และความสนใจต้องเริ่มจากเสียงต้น กลาง และเสียงท้าย
5. นักเรียน อาจใช้บริบท ตำแหน่ง และตัวช่วยอื่นๆขณะเริ่มฝึกการออกเสียง
6. การสอนนักเรียนในการจดจำหลักการพื้นฐานเพื่อความคุ้นเคยในคำที่จำเป็น การแปลเสียงและการสะกดคำ
7. การแทนที่ตัวอักษรของเสียงต้นในคำ เป็นกิจกรรมที่ให้ผลดี เช่น คำว่า can นักเรียน อาจค้นพบคำอื่นๆเช่น man, pan, fan
8. การจับคู่เสียงและสัญลักษณ์ อาจได้รับการฝึก ครูอาจออกเสียงคำ เช่น cap และนักเรียน อาจบอกคำที่เป็นตัวเขียนในระหว่างกลุ่มคำว่า map, nap, tap, cap
9. นักเรียน ควรได้แยกแยะ Phonogram เช่น -and ในคำว่า hand และ land หรืออาจประสมคำควบกล้ำและรูปของเสียงเพื่อสร้างคำ br- ในคำว่า brow หรือ -ing ในคำว่า ring และ bring
10. นักเรียนมีความกระตือรือร้นเมื่อเขาพบว่าเขาสามารถปลดรหัสคำใหม่ๆได้ด้วยความรู้ด้านโฟนิกส์

วันเพ็ญ เดียวสมคิด (2551 : 21-22) ได้ให้คำแนะนำวิธีการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ ไว้ว่า

1. เสียงที่มีมากในการพูดคือเสียงพยัญชนะ ดังนั้นจึงเป็นส่วนที่นำเสนอ ก่อนเป็นอันดับแรกตามหลักการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ ดังนี้
 - 1.1 เริ่มต้นด้วยพยัญชนะที่มีลักษณะการเขียนและเสียงที่คล้ายกัน
 - 1.2 ไม่ควรสอนพยัญชนะที่คล้ายกันพร้อมกันในครั้งเดียว เพราะจะทำให้เกิดความสับสน
 - 1.3 ควรสอนพยัญชนะที่มีเสียงไม่ชัดเจนในตอนท้าย
 - 1.4 เริ่มต้นด้วยการสอนพยัญชนะต้น สอนเสียงเดี่ยวก่อนเสียงพยัญชนะคู่ และพยัญชนะคู่ พยัญชนะประสม
2. การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ควรเริ่มจากกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะในการฟังนักเรียนได้ฝึกการฟังและการแยกแยะความแตกต่างของเสียงต่างๆ

3. การฝึกลักษณะนี้ควรทำโดยอาศัยบริบท นักเรียนจะไม่ได้รับประโยชน์เลยถ้าได้รับการฝึกจากเสียงที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นจึงควรฝึกด้วยการใช้บริบทเป็นคำนั่นเอง

จากการศึกษาการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์นั้น สรุปได้ว่า การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ คือ รูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษร สระและเสียงของสระซึ่งมีหน่วยเสียงที่มีความสัมพันธ์กัน เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านออกเสียงและการสะกดคำ โดยเน้นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกเรื่อง สระเสียงสั้น (Short Vowels) ในการสอนระดับเบื้องต้นนี้

การหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (E_1 / E_2)

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)

เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้สามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ ภายใต้สถานการณ์และกิจกรรมที่กำหนดให้ โดยมีการเก็บข้อมูลของผลการเรียนรู้ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความงอกงามของผู้เรียนได้ โดยทั่วไปมักจะคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อย หรือคะแนนจากพฤติกรรมการเรียนหรือคะแนนจากกิจกรรมการเข้ากลุ่ม เป็นต้น (ไม่ใช่คะแนนการทำแบบฝึกหัดหรือแบบฝึกทักษะ) ในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งคำนวณได้จากสูตร (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 113-114)

$$E_1 = \frac{\sum x}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนนักเรียนที่ได้จากการวัดระหว่างเรียน
 A แทน คะแนนเต็มของแบบวัด
 N แทน จำนวนผู้เรียน

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้สามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่ บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้น้อยเพียงใด ซึ่งคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ทดสอบหลังเรียน) ของทุกคน ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$E_2 = \frac{\sum Y}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	ΣY	แทน	ผลรวมของผลลัพธ์หลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบวัดหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

หมายเหตุ

สูตรการหาค่า E_1 และ E_2 เป็นการหาประสิทธิภาพของสื่อ (หรือประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้) ไม่ใช่การหาค่าสถิติ

จากที่กล่าวมาสามารถคำนวณได้ค่าตัวเลขที่บอกถึงประสิทธิภาพของสื่อหรือแผนการจัดการเรียนรู้ แต่การที่จะสรุปว่าสื่อหรือแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพหรือไม่จะต้องมีการกำหนดเกณฑ์เพื่อใช้ในการพิจารณา โดยเกณฑ์ดังกล่าวนิยมใช้หลักการเรียนรู้แบบรอบรู้ (Mastering Learning) คือ ตั้งเกณฑ์ไว้ที่ ร้อยละ 80 และยอมรับความผิดพลาดได้ไม่เกินร้อยละ 2.5 ดังนั้นต้องมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่า $80 - 2.5 = 77.5$ ส่วนการกำหนดเกณฑ์ความผิดพลาดที่ยอมรับได้ คือ ไม่ควรเกินร้อยละ 5

หมายเหตุ การเลือกเกณฑ์เพื่อกำหนดค่าประสิทธิภาพของสื่อการสอนหรือนวัตกรรมควรพิจารณาจากหลายปัจจัย เช่น ประเภทของสื่อ นวัตกรรม สถิติปัญญาของกลุ่มผู้เรียน วุฒิภาวะของผู้เรียน และวัตถุประสงค์ของการเรียน เป็นต้น โดยทั่วไปนวัตกรรมหรือสื่อการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะมักจะกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพต่ำกว่าการพัฒนาความรู้ ทั้งนี้เนื่องจากการพัฒนาทักษะต้องใช้เวลามากกว่า โดยในงานวิจัยนี้ได้กำหนดเกณฑ์ไว้ที่ 80/80

การหาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ E.I.

นอกจากผู้วิจัยจะคำนวณหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แล้วควรจะหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วย จะเป็นค่าที่แสดงอัตราการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าขึ้นจากพื้นฐานความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว หลังจากที่ได้เรียนได้เรียนจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ซึ่งคำนวณได้หลายสูตร แต่นิยมใช้เป็นวิธีการหาค่า E.I. ด้วยวิธีของกู๊ดแมน (Goodman) เฟรตเชอร์ (Fletchers) และชไนเดอร์ (Schneider) ดังนี้

$$E.I. = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน})(\text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

หมายเหตุ

การหาค่า E.I. ต้องมีการสอบก่อนและหลังเรียน เช่นเดียวกับการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียน โดยการทดสอบสมมติฐานด้วย t-test (Dependent Samples) ดังนั้น จึงหาค่า E.I. หรือ t-test อย่างใดอย่างหนึ่งก็เพียงพอ (ไม่ควรทำทั้งสองอย่าง) (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 117-118)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีโฟนิกส์ (Phonics)

จารุวรรณ สายสิงห์ (2546 : 1-88) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยการผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนภาษาโดยรวม โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนวัดสวนดอก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 15 คน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำของผู้เรียนด้วยการผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนภาษาโดยรวมสูงขึ้น

อาจารย์ ศิริรัตนศักดิ์ (2552 : 1-61) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความสามารถในการอ่านไม่ผ่านเกณฑ์การอ่านของโปรแกรมภาษาอังกฤษของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 4 คน โดยใช้ชุดการสอนจอลี่ โฟนิคส์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถในการอ่านออกเสียงเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 29-57 เพิ่มขึ้นเป็น 64-79 และการอ่านเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 16-50 เพิ่มขึ้นเป็น 83-100

น้ำทิพย์ ขจรบุญ (2553 : 1-62) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ โดยกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 15 คน ผลการวิจัยสรุปว่า นักเรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องและมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์

ชลารินทร์ สุรินจักร (2554 : 1-85) ได้ศึกษาการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 15 คน ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบกับการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 75.94/76.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ 75/75 และผู้เรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำผ่านเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 60

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับผังความคิด (Mind Map)

นภาไล ตาสาโรจน์ (2553 : 1-61) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างวิธีสอนโดยใช้ผังกราฟิกกับวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนของนักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และคะแนนเฉลี่ยร้อยละของความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนกลุ่มทดลองมีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

รุจิเรข จันบดี (2553 : 1-76) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 53 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังความคิด โดยการศึกษาใช้รูปแบบการวิจัยที่ยังไม่เข้าขั้นการทดลอง (Pre- experimental Design) เป็นการทดลองหนึ่งครั้ง (One - Shot Case Study) ผลการศึกษาพบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังความคิดสามารถพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 92.45

รพีญาภรณ์ คำพิชิต (2552 : 1-55) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้ผังความคิด (Mind Mapping) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 23 คน ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้ผังความคิดมีนักเรียนจำนวน 20 คนจากจำนวนนักเรียน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 86.95 มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ จำนวนนักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับเกมภาษา (Games)

พิศมัย รุ่งโรจน์นิมิตชัย (2548 : 1-49) ได้ศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเกมคำศัพท์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 13 คน ซึ่งได้มาโดยเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยปรากฏว่า ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเกมคำศัพท์ เป็น 70 เปอร์เซนต์ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

อัมพา นกอ้อม (2550 : 1-79) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เกมทางภาษา โดยกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 คน ซึ่งได้มาโดยเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยปรากฏว่าเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมทางภาษา มีความสามารถในการอ่านคำพื้นฐาน อยู่ในระดับดีมาก และสูงกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นริสา กัลยา (2552 : 1-74) ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษและศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เกม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ของโรงเรียนที่กำหนดไว้คิดเป็นร้อยละ 73.33 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 73.18 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 70

2. งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีโฟนิกส์ (Phonics)

Smith (ผดุง อารยะวิญญู. 2545 : 26 ; อ้างอิงมาจาก Smith. 1998) ได้ศึกษาทดลองสอนอ่านเด็กที่อยู่ในเขตเมืองชั้นใน โดยใช้วิธีองค์รวมทางภาษาและวิธีโฟนิกส์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับอนุบาล จำนวน 114 คน จากโรงเรียน 4 แห่ง เป็นนักเรียนชาย 57 คน และนักเรียนหญิง 57 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกได้รับการสอนด้วยวิธีองค์รวมทางภาษา ส่วนกลุ่มที่สองได้รับการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ ผลการทดลองพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่ม

มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ เด็กที่ได้รับการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านดีกว่าเด็กที่ได้รับการสอนด้วยวิธีองค์รวมทางภาษา

Hill (1999 : 1-95) ศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์การตระหนักรู้หน่วยเสียง และความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 50 คน ในชนบททางตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งกลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับวิธีโฟนิกส์รวมทั้งการตระหนักรู้หน่วยเสียง และความสามารถในการสะกดคำได้ดีขึ้น

Slaney (2005 : 2-3) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนนานาชาติ ประเทศเกาหลี ได้ได้นำวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เข้ามาประยุกต์ใช้กับการสอนนักเรียนชั้นอนุบาลในปี พ.ศ.2546 จากการเฝ้าสังเกต จอห์นพบว่า นอกจากนักเรียนจะได้รับความรู้ทางด้านการผสมเสียงเพื่อการอ่าน แล้วนักเรียนยังมีพัฒนาการที่ดีทางด้านความมั่นใจในการพูดมากขึ้น เนื่องจาก จอห์นมักจะตั้งคำถามจากเรื่องราวที่ใช้เป็นบทเกริ่นนำในการสอนเสียงแต่ละเสียง ซึ่งนักเรียนจะมีความกระตือรือร้นในการตอบคำถามดังกล่าวเป็นอย่างมาก และยังพบอีกว่า นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่าน และเขียนที่เร็วขึ้น

Grant (2008 : 606-613) นักจิตวิทยาการศึกษาชาวอังกฤษ ได้นำการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์เข้ามาสอนการอ่านให้กับเด็กที่มีปัญหาในการอ่าน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนสามารถเรียนรู้เสียงของตัวอักษรได้อย่างรวดเร็วและคงทน มีความมั่นใจและทัศนคติที่ดีในการอ่านมากขึ้น อย่างไรก็ตามนักเรียนกลุ่มดังกล่าวยังคงต้องการการฝึกฝนการผสมเสียงและวิเคราะห์เสียง เพื่อให้สามารถเรียนรู้และพัฒนาการอ่านต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง

Lucia Y. Lu (2010 : 17-26) ได้นำการสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์เข้ามาประยุกต์ใช้กับการสอนในเด็กที่มีภาวะเสียงขึ้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 คน นั่นคือ ได้นำเรื่องของหน่วยเสียงและตัวอักษรมาสอนอ่าน โดยการนำบทบาทสมมติเข้ามาช่วย ผลปรากฏว่า นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นและมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับผังความคิด (Mind Map)

Williams (1998 : 65) ได้ศึกษาผลของการใช้ผังความคิด (Mind Map) ในการฝึกอบรมเรื่องสิ่งแวดล้อมแก่ผู้ใหญ่ โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างการฝึกโดยการเขียนผังความคิดกับการฝึกโดยวิธีปกติ ผลปรากฏว่า ผู้ฝึกอบรมที่ใช้ผังความคิดมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าผู้ฝึกที่ใช้วิธีปกติ นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้ผังความคิดสามารถนำมาใช้กับผู้เรียนได้โดยไม่มีขอบเขต คือ ทุกคนสามารถเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ได้เหมือนกันโดยไม่จำกัดว่าจะอยู่ระดับใด

Xin (2003 : 4276-A) ได้เปรียบเทียบ 2 วิธี โดยใช้ผังความคิดและแบบปกติ ในการแก้ปัญหาและความคงทนในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 22 คน จากผลการศึกษาพบว่า ในด้านความคงทน กลุ่มที่สอนโดยผังความคิดปฏิบัติได้ดีกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนในด้านการแก้ปัญหา กลุ่มที่สอนโดยผังความคิดปฏิบัติได้ดีกว่ากลุ่มที่สอนแบบปกติเช่นกัน

2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับเกมภาษา (Games)

Dickerson (1976 : 6456-A) ได้ทดลองเปรียบเทียบการจำคำศัพท์ของนักเรียนระดับหนึ่ง โดยใช้เกมเคลื่อนไหว (Active Games) เกมเฉื่อย (Passive Games) และกิจกรรม

ปกติ (Traditional Activities) เป็นสื่อในการเรียนการสอน ศึกษาแก่นักเรียนชาย 146 คน และนักเรียนหญิง 128 คน ในการสอนโดยให้นักเรียนจำคำศัพท์ใหม่วันละ 2 คำ แล้วเล่นเกมเกี่ยวกับคำนั้นจนครบ 40 คำ สำหรับเกมการเคลื่อนไหวนั้น ผู้เรียนจะมีการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกาย เกมเฉื่อยผู้เรียนจะเล่นโดยใช้บัตรคำและกระดานดำ ส่วนกิจกรรมปกติจะใช้สมุดทำแบบฝึกหัด พบว่า กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยเกมการเคลื่อนไหวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนจากการใช้เกมเฉื่อย ส่วนนักเรียนที่เรียนโดยกิจกรรมปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำสุด ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย

Pinter (1977 : 710) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสะกดคำที่สอนโดยใช้เกมการศึกษาและสอนโดยใช้ตำรา ทดลองกับนักเรียนเกรด 3 ในรัฐเพนซิลวาเนีย จำนวน 94 คน 4 ชั้นเรียน เพื่อศึกษาความรู้สึกเกี่ยวกับมโนภาพและความสามารถในการสะกดคำ โดยการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ภายหลังการทดลอง 3 สัปดาห์ จึงทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการสะกดคำพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการทดลองการสะกดคำของกลุ่มที่ใช้เกมการศึกษา มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามตำรา

Ojeda (2005 : 2969-A) ได้ศึกษาวิธีการสอน แรงจูงใจ และผลการปฏิบัติงานของการใช้เกมต่อคำในการเรียนการสอนภาษาที่สอง โดยใช้กลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่ม 1 ใช้เกมเพื่อจัดการเรียนการสอน กลุ่ม 2 ใช้การจัดการเรียนการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนชอบวิธีการสอนโดยใช้เกมมากกว่าการสอนแบบปกติ ดังนั้น การสอนโดยใช้เกมต่อคำน่าจะเป็นวิธีการที่ช่วยเพิ่มแรงจูงใจและมีประสิทธิภาพ ช่วยส่งเสริมบรรยากาศในเชิงวิชาการให้สนุกสนาน มีการแข่งขันกัน สามารถเชื่อมประสานกับเนื้อหาบทเรียนที่กำลังศึกษาได้อย่างราบรื่น และเหมาะสมกับระยะเวลา ถึงแม้จะพบว่า ยังมีผู้เรียนที่ไม่เห็นด้วยกับการใช้เกมในการจัดการเรียนการสอนอยู่บ้างก็ตาม

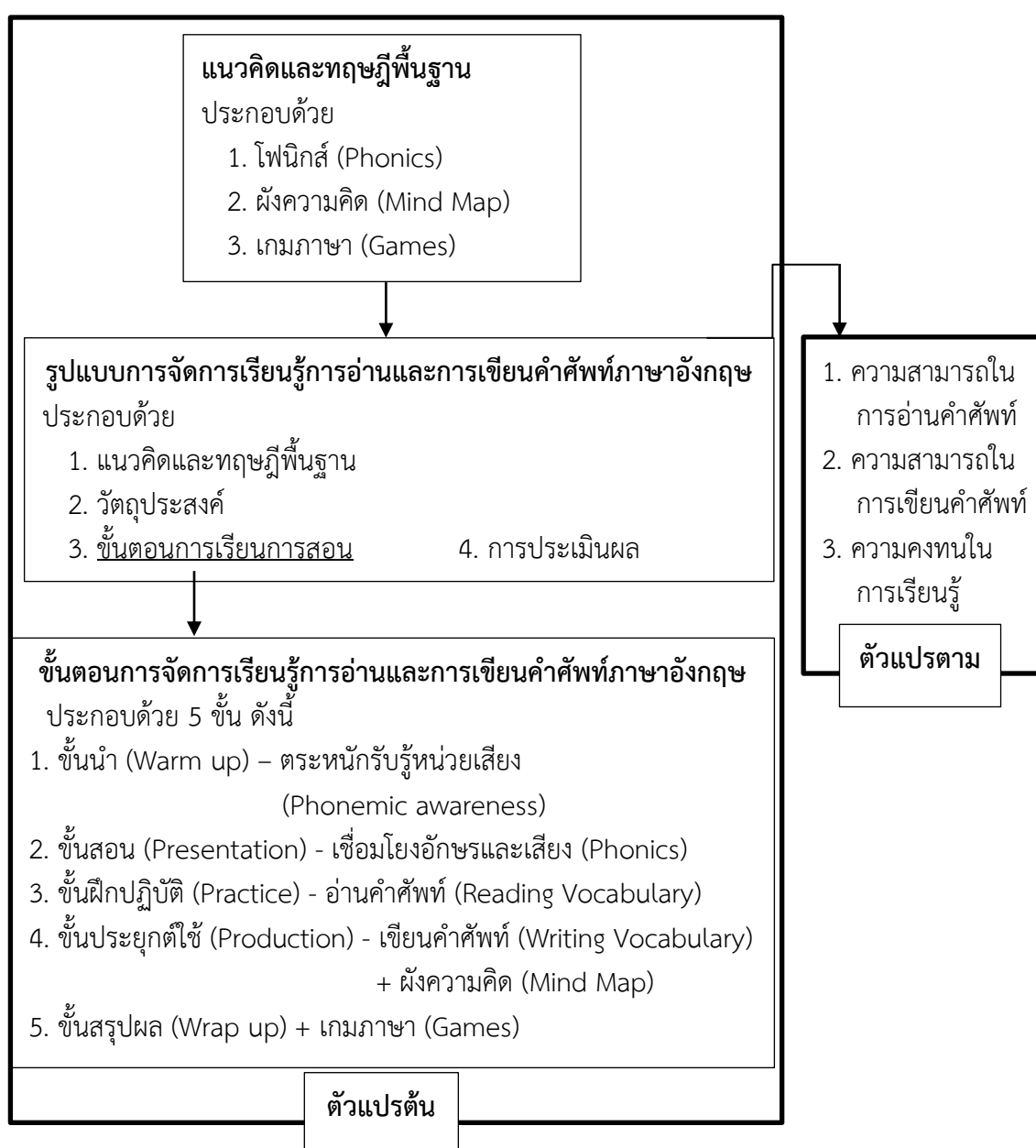
จากงานวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังความคิด เกมภาษา และวีดิทัศน์ มีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่าน และเขียนคำศัพท์ รวมทั้งความคงทนในการเรียนรู้ และเนื่องจากการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทั้งสามเทคนิคนี้ยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องนี้โดยใช้รูปแบบดังกล่าว มาทดลองใช้จัดการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในวิชาภาษาอังกฤษ ชั่วโมงซ่อมเสริม เรื่องสระเสียงสั้น เนื่องจากในเนื้อหานี้มีลักษณะสอดคล้องกับปัจจัยต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้ในรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กล่าวคือ เนื้อหาแต่ละเรื่องที่จะสอนในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันนั่นเอง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นต่างๆเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ดังนี้

กรอบแนวคิดของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

องค์ประกอบร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยนำกรอบแนวคิดที่ได้มากำหนดองค์ประกอบต่างของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ดังตาราง 1

ตาราง 1 องค์ประกอบร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

องค์ประกอบของรูปแบบการสอน	สาระสำคัญ
1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน	1. ผังความคิด (Mind Map) 2. เกมภาษา (Games) 3. วิธีโฟนิกส์ (Phonics)
2. วัตถุประสงค์	1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ 2. นักเรียนสามารถจำเรื่องที่เรียนจบไปแล้วได้ หลังจากเรียนจบไปแล้ว 2 อาทิตย์
3. ขั้นตอนการเรียนการสอน	1. ชื่นนำ (Warm up) - ตระหนักรับรู้หน่วยเสียง (Phonemic Awareness) 2. ชื่นสอน (Presentation) - เชื่อมโยงอักษรและเสียง (Phonics) 3. ชื่นฝึกปฏิบัติ (Practice) - อ่านคำศัพท์ (Reading Vocabulary) 4. ชื่นประยุกต์ใช้ (Production) - เขียนคำศัพท์ (Writing Vocabulary) + ผังความคิด (Mind Map) 5. ชื่นสรุปผล (Wrap up) - เกมภาษา (Games)
4. การประเมินผล	การประเมินตามสภาพจริง 1. แบบทดสอบย่อย (การอ่านและการเขียน) 2. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 3. แบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน

และเพื่อให้เห็นภาพของการใช้เทคนิคต่างๆ ว่าอยู่ในขั้นตอนใด ผู้วิจัยจึงได้อธิบายขั้นตอนการเรียนการสอนเพิ่มเติมดังตาราง 2

ตาราง 2 ขั้นตอนการเรียนการสอน

ขั้นตอนการเรียนการสอน	กิจกรรม
1. ขั้นนำ (Warm Up) - ตระหนักรู้หน่วยเสียง (Phonemic Awareness)	ผู้สอนให้ผู้เรียนรู้จักการแยกหน่วยเสียงของตัวอักษร A-Z โดยให้ผู้เรียนร้องเพลง ABC Phonics Chant พร้อมกับอาสาสมัคร 2 คน ออกมาชูบัตรอักษร และบัตรภาพประกอบเพลง ซึ่งจะสลับกันไปต้นทุกชั่วโมง ทำให้ผู้เรียนได้ซึมซับเสียงของตัวอักษรได้อย่างแม่นยำและสนุกสนาน อีกทั้งยังมีการทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้ว
2. ขั้นสอน (Presentation) - เชื่อมโยงอักษรและเสียง (Phonics)	ผู้สอนชูบัตรอักษร และบัตรภาพ ที่ผู้เรียนต้องเจอในการเรียนคำศัพท์ในครั้งนั้น พร้อมออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง และออกเสียงตามทีละตัว จากนั้น ผู้สอนจะสอนผู้เรียนประสมคำ โดยชูบัตรอักษร เช่น a และ t แล้วออกเสียงทีละตัว จากนั้นนำตัวอักษรมาติดกัน แล้วออกเสียง “at” ให้ผู้เรียนฟัง และออกเสียงตาม จากนั้นครูนำบัตรอักษรตัวอื่นๆ มาผสมให้เป็นคำศัพท์ bat, cat, mat, fat, rat, hat ดังนี้ ผู้เรียนออกเสียงประสมคำตามผู้สอน
3. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) - อ่านคำศัพท์ (Reading Vocabulary)	ผู้สอนขออาสาสมัครออกมาหยิบบัตรคำศัพท์ที่ตรงกับภาพแล้วนำไปติดที่กระดาน ผู้เรียนฝึกล้อเสียง สะกดคำ ประสมคำ ดังนี้ buh + at = bat ; bat bat bat เป็นจังหวะ ครูปรบมือให้จังหวะเป็นตัวอย่าง แล้วชี้โยงบัตรอักษรให้เป็นคำบนกระดานให้นักเรียนฝึกอ่านจนคล่อง ทำเช่นนี้จนครบทุกคำ จนนักเรียนจำได้ พูดได้คล่องแคล่วด้วยตนเอง
4. ขั้นประยุกต์ใช้ (Production) - เขียนคำศัพท์ (Writing Vocabulary)	ผู้เรียนแต่ละคน เขียนผังความคิด (Mind Map) ของคำศัพท์สระเสียงสั้นจากที่เรียนมา เพื่อย้ำความจำ คำศัพท์ที่เรียนไปให้แม่นยำยิ่งขึ้น และให้ผู้เรียนเขียนประโยคโดยนำคำศัพท์ที่เรียนแต่งประโยคตามใจชอบ ผู้สอนเดินดูตรวจความถูกต้อง และแนะนำ ชมเชย ไปรอบๆ ห้อง
5. ขั้นสรุปผล (Wrap Up) - เกมภาษา (Game)	สรุปความรู้ทั้งหมดที่ได้เรียนไปแล้วโดยใช้เกมภาษา (Game) เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน และผู้สอนกับผู้เรียนสรุปความรู้ร่วมกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบแผนการจัดการเรียนรู้การอ่าน และการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเป็น 3 ระยะดังนี้

1. การวิจัยระยะที่ 1 ทบทวนวรรณกรรม จัดทำร่างแบบแผนการจัดการเรียนรู้ และเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. การวิจัยระยะที่ 2 ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การวิจัยระยะที่ 3 ดำเนินการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น เก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยระยะที่ 1 ทบทวนวรรณกรรม จัดทำร่างแบบแผนการจัดการเรียนรู้ และเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยระยะนี้เป็นการวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์สภาพปัญหาและกำหนดสาระสำคัญเบื้องต้นในการสร้างแบบแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลพื้นฐานด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งข้อมูลที่เป็นเอกสารตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การวิจัยประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้

1. ทบทวนวรรณกรรม และจัดทำร่างแบบแผนการจัดการเรียนรู้

1.1 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา จากเอกสารตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อทราบถึงปัญหาการเรียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

- 1.1.1 ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษต่ำ
- 1.1.2 ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ไม่ได้
- 1.1.3 ผู้เรียนรู้คำศัพท์น้อย
- 1.1.4 ออกเสียงไม่ถูกต้อง

ปัญหาที่เกิดขึ้นมาจากสาเหตุดังนี้คือ ปัญหาในการอ่านออกเสียงและเขียนสะกด คำรวมถึงการขาดความรู้ด้านการถอดรหัสเสียงและความสัมพันธ์ของหน่วยเสียงกับตัวอักษร เมื่อนักเรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ จึงจำคำศัพท์ไม่ได้ และประสบปัญหาเมื่อต้องทำแบบทดสอบที่ต้องอาศัยทักษะการอ่านและเขียนเป็นสำคัญ

1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดในการออกแบบและพัฒนาแบบแผนการสอน พัฒนาการเด็ก ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา ความสามารถทางการอ่าน ความสามารถทางการเขียน ความคงทนในการเรียนรู้ เทคนิคการจำด้วยการใช้ผังความคิด เกมภาษา และวีดิทัศน์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.3 สักระยะที่ร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.4 นำร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 คน เพื่อประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยรายชื่อผู้เชี่ยวชาญมีดังนี้

1.4.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐ เรือนนระการ Ph.D. in Statistics (หลักสูตรภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

1.4.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุจारी ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

1.4.3 อาจารย์เอี่ยมเดือน บุญหวังช่วย การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านหนองบัวโนนเมือง

1.4.4 อาจารย์ศรีอำพร วรวัตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนชุมชนหนองคะเน

1.4.5 ศึกษานิเทศก์ รุ่งทิพย์ พรหมหลวงศรี ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 5

แบบประเมินความเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์ดังนี้

การตรวจให้คะแนน

ระดับความเหมาะสมมากที่สุด ตรวจให้ 5 คะแนน

ระดับความเหมาะสมมาก ตรวจให้ 4 คะแนน

ระดับความเหมาะสมปานกลาง ตรวจให้ 3 คะแนน

ระดับความเหมาะสมน้อย ตรวจให้ 2 คะแนน

ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด ตรวจให้ 1 คะแนน

การแปลความหมายจากค่าเฉลี่ยของกลุ่มดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายความว่า มีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายความว่า มีความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายความว่า มีความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายความว่า มีความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายความว่า มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ผลปรากฏว่า ร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีระดับความเหมาะสมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.51. และมีความเห็นและข้อเสนอแนะดังนี้ คือ ในร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ นั้น ขั้นตอนการเรียนการสอนควรระบุได้นำแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานมาใช้ในขั้นตอนใดบ้างของการเรียนการสอน

1.5 ปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นให้ถูกต้อง

2. การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้

ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

2.1.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเรื่อง Short Vowels โดยแบ่งเป็นชื่อเรื่องย่อย ดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเรื่อง ความคิดรวบยอด และจุดประสงค์การเรียนรู้
เรื่อง Short Vowels

ชื่อเรื่อง	ความคิดรวบยอด	จุดประสงค์การเรียนรู้
Short Vowels: “at”	การเรียนรู้เสียงของ ตัวอักษรและคำเป็นการ เรียนเริ่มแรกที่จะนำไปสู่ การอ่านคำศัพท์ที่ถูกต้อง ตามหลักการออกเสียงซึ่ง เป็นการนำไปสู่โครงสร้าง ประโยคที่จะใช้ในการ สื่อสารต่อไป ในบทเรียน นี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับเสียง ตัวอักษร เสียงสระ การ ประสมคำ ที่จะนำไปสู่ การฝึกคำศัพท์และ โครงสร้างประโยค	1. นักเรียนสามารถ ระบุตัวอักษรและ เสียงตัวอักษรได้ 2. นักเรียนสามารถ จำแนกความแตกต่าง ของเสียงคำศัพท์ได้ ถูกต้อง 3. นักเรียนสะกด และอ่านออกเสียง คำศัพท์ได้ถูกต้อง 4. นักเรียนสามารถ เลือกภาพตรงตาม ความหมายของ คำศัพท์ได้ 5. นักเรียนสามารถ นำคำศัพท์ไปแต่ง ประโยคได้ถูกต้อง 6. นักเรียนสามารถ จัดหมวดหมู่ของ คำศัพท์ได้
Short Vowels: “ap”		
Short Vowels: “an”		
Short Vowels: “ag” and “am”		
Short Vowels: “ad”		
Short Vowels: “et”		
Short Vowels: “eg” and “en”		
Short Vowels: “ell” and “ed”		
Short Vowels: “ig” and “in”		
Short Vowels: “it”, “ix” and “ip”		
Short Vowels: “id”, “ib” and “ish”		
Short Vowels: “ot”, “og” and “od”		
Short Vowels: “op”, “ob” and “ox”		
Short Vowels: “un” and “ub”		
Short Vowels: “ug” and “ut”		
Short Vowels: “up”, “um” and “ud”		

2.1.2. เขียนแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
จำนวน 16 แผน ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

2.1.3. นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน
เพื่อประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยรายชื่อผู้เชี่ยวชาญมีดังนี้

2.1.3.1 อาจารย์ ดร.มยุรีสินทร์ ศิริวรรณ ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาภาษาอังกฤษศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2.1.3.2 อาจารย์ ดร.วรชัย เพียทา Ph.D. in Linguistics ครูชำนาญการ
โรงเรียนบ้านหนองแดง

2.1.3.3 อาจารย์พรพิมล ทองดีบุตร ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา
ภาษาอังกฤษ ครุชำนาญการพิเศษ โรงเรียนชุมชนหนองคะเน

2.1.3.4 อาจารย์นิรมล คุ่มตะบุตร ศีษศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา
ภาษาอังกฤษ ครุชำนาญการพิเศษ โรงเรียนชุมชนชุมแพ

2.1.3.5 อาจารย์กรองพร เสนไชย ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
ครุชำนาญการพิเศษ โรงเรียนชุมชนหนองคะเน

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ มีลักษณะเป็นแบบ
มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์เช่นเดียวกับแบบประเมินร่าง
รูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผลปรากฏว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีระดับความเหมาะสมมาก
(ค่าเฉลี่ย 4.41)

2.1.4 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ให้ถูก

2.2 แบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน

ดำเนินการสร้างแบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน ดังนี้

2.2.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบประเมินผลการทำงานของ
ของนักเรียน

2.2.2 กำหนดรายการประเมิน 3 ประเด็น และเกณฑ์การให้คะแนน 3 ระดับ
ในแต่ละรายการประเมิน จากแบบประเมินผลการทำงานของนักเรียนที่สร้างขึ้นดังตาราง 4

ตาราง 4 แบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน

หน่วยการเรียนรู้ที่.....เรื่อง.....สัปดาห์ที่.....วันที่.....										
เลขที่	ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน								
		ความรับผิดชอบ			การตรงต่อเวลา			ความเรียบร้อย		
		2	1	0	2	1	0	2	1	0

ตาราง 5 เกณฑ์การประเมินผลการทำงานของนักเรียน

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ		
	2	1	0
ความรับผิดชอบ	ส่งงานครบทุกชิ้น	ส่งงานขาดตั้งแต่ 1 ชิ้นขึ้นไป	ไม่ส่งงาน
การตรงต่อเวลา	ส่งงานตรงตามกำหนดทุกครั้ง	ส่งงานช้ากว่ากำหนด 1-2 ครั้ง	ส่งงานช้ากว่ากำหนด ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป
ความเรียบร้อย	งานสะอาด ไม่มีรอยสกปรก	งานมีรอยสกปรก 1-2 ตำแหน่ง	งานมีรอยสกปรกตั้งแต่ 3 ตำแหน่งขึ้นไป

2.2.3 นำแบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน และเกณฑ์การประเมินผลการทำงานของนักเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ พิจารณาโดยให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนแก้ไขข้อความ แล้วผู้วิจัยนำข้อมูลเหล่านั้นมาปรับปรุงแก้ไข จากการตรวจสอบความเหมาะสมของแบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน ผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะและให้ปรับแก้ไขข้อความ คือ เกณฑ์การประเมินความเรียบร้อยในการทำงานของนักเรียน ให้เปลี่ยนจากคำว่าแห่งเป็นคำว่าตำแหน่งจะเหมาะสมกว่า

2.2.4 ปรับปรุงแบบประเมินผลการทำงานของนักเรียนตามข้อแนะนำที่ได้รับมา

2.3 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ดำเนินการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ดังนี้

2.3.1 ศึกษาวิธีการประเมินการปฏิบัติงานจากหนังสือการประเมินการเรียนรู้ของขวลิต ชูกำแพง (2553 : 131-147)

2.3.2 วิเคราะห์เนื้อหาและเลือกคำศัพท์ที่จะสร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.3.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อเรื่อง ความคิดรวบยอด และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 ดังตาราง 3

2.3.4 กำหนดจำนวนข้อสอบภาคปฏิบัติ ที่เขียนทั้งหมดและต้องการใช้จริง จำนวน 2 ชุด (แบบทดสอบคู่ขนาน) แล้วทำการเขียนข้อสอบให้สอดคล้องกับข้อเรื่อง และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 ดังตาราง 6

ตาราง 6 แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels
ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบแต่ละชุด	
		ทั้งหมด	ต้องการ
Short Vowels: “at”	3. นักเรียนสะกด และอ่านออกเสียง คำศัพท์ได้ถูกต้อง	8	5
Short Vowels: “ap”			
Short Vowels: “an”			
Short Vowels: “ag” and “am”			
Short Vowels: “ad”			
Short Vowels: “et”			
Short Vowels: “eg” and “en”			
Short Vowels: “ell” and “ed”			
Short Vowels: “ig” and “in”			
Short Vowels: “it”, “ix” and “ip”			
Short Vowels: “id”, “ib” and “ish”			
Short Vowels: “ot”, “og” and “od”			
Short Vowels: “op”, “ob” and “ox”			
Short Vowels: “un” and “ub”			
Short Vowels: “ug” and “ut”			
Short Vowels: “up”, “um” and “ud”			
รวม		8	5

2.3.5. กำหนดเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยจะ
ประเมินการสะกดคำ และการอ่านออกเสียง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน 3 ระดับ ดังตาราง 7

ตาราง 7 เกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ		
	2	1	0
การสะกดคำ	ออกเสียงตัวอักษรได้ ถูกต้องทุกตัว	ออกเสียงตัวอักษร ผิด 1 ตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 2-3 ตัว หรือไม่อ่านเลย
การอ่านออกเสียง	อ่านถูกต้องและมีเสียง ท้ายคำ	อ่านถูกต้อง แต่ไม่มี เสียงท้ายคำ	อ่านไม่ถูกต้อง หรือไม่อ่านเลย

2.3.6. นำข้อสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 ดังตาราง 6 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ พิจารณาคัดสินว่าข้อสอบแต่ละข้อสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 หรือไม่ ซึ่งแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์ เช่นเดียวกับแบบประเมินร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และนำเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ดังตาราง 7 ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแก้ไขข้อความ แล้วผู้วิจัยนำข้อมูล เหล่านั้นมาปรับปรุงแก้ไข

ผลปรากฏว่า แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทั้ง 2 ชุด มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 อยู่ในระดับความเหมาะสมมาก ค่าเฉลี่ย 4.20 และเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนใช้ค่าได้เหมาะสมถูกต้อง

2.3.7. ปรับปรุงแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่สร้างขึ้นให้ถูกต้อง

2.4 แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ดำเนินการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ดังนี้

2.4.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเรื่อง Short Vowels โดยแบ่งเป็นชื่อเรื่องย่อย ดังตัวอย่างตาราง 3 ของการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

2.4.2 ศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบชนิดเติมคำจากหนังสือการประเมินการเรียนรู้ ของ ชวลิต ชูกำแหง (2553 : 96-97.

2.4.3 กำหนดจำนวนข้อสอบชนิดเติมคำ ที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการใช้จริง จำนวน 2 ชุด (แบบทดสอบคู่ขนาน) แล้วทำการเขียนข้อสอบให้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง และจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อ ดังตาราง 8

ตาราง 8 แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

เนื้อหา	จุดประสงค์	จำนวนข้อสอบแต่ละชุด	
		ทั้งหมด	ต้องการ
Short Vowels: “at”	1. นักเรียนสามารถระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรได้	6	4
Short Vowels: “ap”			
Short Vowels: “an”			
Short Vowels: “ag” and “am”	2. นักเรียนสามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงคำศัพท์ได้	6	4
Short Vowels: “ad”			
Short Vowels: “et”			
Short Vowels: “eg” and “en”	3. นักเรียนสามารถเลือกภาพตรงตามความหมายของคำศัพท์ได้	6	4
Short Vowels: “ell” and “ed”			
Short Vowels: “ig” and “in”			
Short Vowels: “it”, “ix” and “ip”	4. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ไปแต่งประโยคได้ถูกต้อง	6	4
Short Vowels: “id”, “ib” and “ish”			
Short Vowels: “ot”, “og” and “od”			
Short Vowels: “op”, “ob” and “ox”	5. นักเรียนสามารถจัดหมวดหมู่ของคำศัพท์ได้	6	4
Short Vowels: “un” and “ub”			
Short Vowels: “ug” and “ut”			
Short Vowels: “up”, “um” and “ud”			
รวม		30	20

2.4.4 นำข้อสอบที่สร้างขึ้นตามตาราง 8 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ พิจารณาตัดสินว่าหัวข้อเรื่องเหล่านี้สัมพันธ์กันหรือไม่ และข้อสอบแต่ละข้อสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ดังกล่าวหรือไม่ ซึ่งแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์เช่นเดียวกับแบบประเมินร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผลปรากฏว่า แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทั้ง 2 ชุด มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับความเหมาะสมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.52)

2.4.5 ปรับปรุงแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้นให้ถูกต้อง

2.5 แบบทดสอบย่อย (การอ่าน)

ดำเนินการสร้างแบบทดสอบย่อย ดังนี้

ชั้นที่ 1-3 มีหลักการเขียนเช่นเดียวกับขั้นตอนที่ 1-3 ของแบบทดสอบ
ความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.5.1 กำหนดจำนวนข้อสอบภาคปฏิบัติ ที่เขียนทั้งหมดและต้องการใช้จริง
จำนวน 2 ชุด (แบบทดสอบคู่ขนาน) แล้วทำการเขียนข้อสอบให้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง
และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 ดังตาราง 9 และ 10

ตาราง 9 แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels
ของแบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ชุดที่ 1

ชื่อเรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบชุดที่ 1	
		ทั้งหมด	ต้องการ
Short Vowels: “at”	3. นักเรียนสะกด และอ่านออกเสียง คำศัพท์ได้ถูกต้อง	5	3
Short Vowels: “ap”			
Short Vowels: “an”			
Short Vowels: “ag” and “am”			
Short Vowels: “ad”			
Short Vowels: “et”			
Short Vowels: “eg” and “en”			
Short Vowels: “ell” and “ed”			
Short Vowels: “ig” and “in”			
Short Vowels: “it”, “ix” and “ip”			
Short Vowels: “id”, “ib” and “ish”			
รวม		5	3

ตาราง 10 แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels
ของแบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ชุดที่ 2

ชื่อเรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบชุดที่ 2	
		ทั้งหมด	ต้องการ
Short Vowels: “ot”, “og” and “od”	3. นักเรียนสะกดและอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง	5	3
Short Vowels: “op”, “ob” and “ox”			
Short Vowels: “un” and “ub”			
Short Vowels: “ug” and “ut”			
Short Vowels: “up”, “um” and “ud”			
รวม		5	3

2.5.2 นำข้อสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 ดังตาราง 9 และ 10 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ พิจารณาคัดสินว่าข้อสอบแต่ละข้อสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 หรือไม่ ซึ่งแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์เช่นเดียวกับแบบประเมินร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผลปรากฏว่า แบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ทั้ง 2 ชุด มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 อยู่ในระดับความเหมาะสมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.20).

2.5.3 ปรับปรุงแบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ที่สร้างขึ้นให้ถูกต้อง

2.6 แบบทดสอบย่อย (การเขียน)

ดำเนินการสร้างแบบทดสอบย่อย ดังนี้

ขั้นที่ 1-2 มีหลักการเขียนเช่นเดียวกับขั้นตอนที่ 1-2 ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.6.1 กำหนดจำนวนข้อสอบชนิดเติมคำ ที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการใช้จริงจำนวน 2 ชุด (แบบทดสอบคู่ขนาน) แล้วทำการเขียนข้อสอบให้สอดคล้องกับชื่อเรื่องและจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อ ดังตาราง 11 และ 12

ตาราง 11 แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels
ของแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 1

ชื่อเรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบชุดที่ 1	
		ทั้งหมด	ต้องการ
Short Vowels: “at”	1. นักเรียนสามารถระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรได้	2	1
Short Vowels: “ap”			
Short Vowels: “an”			
Short Vowels: “ag” and “am”	2. นักเรียนสามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง	5	3
Short Vowels: “ad”			
Short Vowels: “et”			
Short Vowels: “eg” and “en”	4. นักเรียนสามารถเลือกภาพตรงตามความหมายของคำศัพท์ได้	5	3
Short Vowels: “ell” and “ed”			
Short Vowels: “ig” and “in”			
Short Vowels: “it”, “ix” and “ip”	5. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ไปแต่งประโยคได้ถูกต้อง	5	3
Short Vowels: “id”, “ib” and “ish”			
	6. นักเรียนสามารถจัดหมวดหมู่ของคำศัพท์ได้	3	2
รวม		20	12

ตาราง 12 แสดงจำนวนข้อสอบที่เขียนทั้งหมดและที่ต้องการ เรื่อง Short Vowels ของแบบ
ทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 2

ชื่อเรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบชุดที่ 2	
		ทั้งหมด	ต้องการ
Short Vowels: “ot”, “og” and “od”	1. นักเรียนสามารถระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรได้	2	1
Short Vowels: “op”, “ob” and “ox”			
Short Vowels: “un” and “ub”			
Short Vowels: “ug” and “ut”	2. นักเรียนสามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง	5	3
	4. นักเรียนสามารถเลือกภาพตรงตามความหมายของคำศัพท์ได้		

ตาราง 12 (ต่อ)

ชื่อเรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบชุดที่ 2	
		ทั้งหมด	ต้องการ
Short Vowels: “up”, “um” and “ud”	5. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ไปแต่งประโยคได้ถูกต้อง	5	3
	6. นักเรียนสามารถจัดหมวดหมู่ของคำศัพท์ได้	3	2
รวม		20	12

2.6.2 นำข้อสอบที่สร้างขึ้นตามตาราง 11 และ 12 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ พิจารณาตัดสินว่าหัวข้อเรื่องเหล่านี้สัมพันธ์กันหรือไม่ และข้อสอบแต่ละข้อสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ดังกล่าวหรือไม่ ซึ่งแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์เช่นเดียวกับแบบประเมินร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผลปรากฏว่า แบบทดสอบย่อย (การเขียน) ทั้ง 2 ชุด มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับความเหมาะสมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.52).

2.6.3 ปรับปรุงแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ที่สร้างขึ้นให้ถูกต้อง

การวิจัยระยะที่ 2 ดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในระยะนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนั้นเป็นเช่นไร มีคุณภาพหรือไม่ โดยดำเนินการทดลองดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนเทศบาลบูรพาพิทยาคาร จำนวน 32 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ตัวแปรที่ทำการวิจัย ประกอบด้วย

ตัวแปรต้น คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1. ความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2. ความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. ความคงทนในการเรียนรู้

2. ดำเนินการทดลองใช้ (Try Out) รูปแบบการจัดการเรียนรู้

ในการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นในครั้งนี้ ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างเดียว วัตถุประสงค์หลังการทดลอง (One-Group Posttest Only Design)

3. ดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยดำเนินการ ดังนี้

ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 2 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง ผลการทดลองพบว่า การจัดการเรียนรู้ในแต่ละขั้นใช้เวลาได้เหมาะสม ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และปฏิบัติงานได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้จึงเหมาะสมเพื่อนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.2 แบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน โดยดำเนินการ ดังนี้

3.2.1 ผู้วิจัยนำแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียนไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งมีผู้สังเกตให้คะแนนจำนวน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และผู้ช่วยผู้วิจัย ซึ่งได้ซักซ้อมทำความเข้าใจในแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียนมาแล้ว

3.2.2 นำคะแนนที่ได้จากการสังเกตของผู้สังเกต 2 คน มาหาคุณภาพโดยหาความเชื่อมั่นจากการใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลปรากฏว่ามีค่าความเชื่อมั่น 0.93

3.2.3 จัดพิมพ์แบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียนเพื่อนำไปเก็บข้อมูลต่อไป

3.3 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยดำเนินการ ดังนี้

3.3.1 นำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีความเหมาะสมมากทุกข้อ มาคัดเลือก จำนวน 5 ข้อ จากทั้งหมด 8 ข้อ พิมพ์เป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และนำไปทดลองสอบกับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อนำผลการทดสอบมาหาคุณภาพของเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ของผู้เรียน โดยมีผู้ประเมินให้คะแนนจำนวน 2 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และผู้ช่วยผู้วิจัย ซึ่งได้ซักซ้อมทำความเข้าใจในเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์มาแล้ว

3.3.2 นำคะแนนที่ได้จากการประเมินของทั้ง 2 คน มาหาคุณภาพโดยหาความเชื่อมั่นจากการใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลปรากฏว่าเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ของผู้เรียนมีค่าความเชื่อมั่น 0.96

3.3.3 จัดพิมพ์แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปเก็บข้อมูลต่อไป

3.4 แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยดำเนินการ ดังนี้

3.4.1 นำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาพิมพ์ และนำไปทดลองสอบกับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อนำผลการทดลองมาหาคุณภาพของข้อสอบ

3.4.2 หาคุณภาพของข้อสอบ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ (B-Index) ของ Brennan เป็นรายข้อแบบอิงเกณฑ์ โดยมีเกณฑ์ตัดสินว่าผ่านหรือรอบรู้ คือ 80% นั่นคือ 24 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ถ้าได้ค่าตั้งแต่ 0.20 ถึง 1.00 จะคัดเลือกไว้ใช้ซึ่งข้อที่ผ่านเกณฑ์มีดังนี้

3.4.2.1 แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1 มีจำนวนข้อที่ผ่านเกณฑ์ 24 ข้อ จากทั้งหมด 30 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.73

3.4.2.2 แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 2 มีจำนวนข้อที่ผ่านเกณฑ์ 27 ข้อ จากทั้งหมด 30 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.82

3.4.2.3 นำข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์ที่คัดเลือกไว้ จำนวน 20 ข้อ ในแต่ละชุด มาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบอิงเกณฑ์ของคาร์เวอร์ (Carver Method) โดยการเปรียบเทียบจำนวนผู้เรียนที่สามารถทำแบบทดสอบผ่านทั้ง 2 ชุด และผู้เรียนที่ไม่สามารถทำแบบทดสอบผ่านทั้ง 2 ชุด โดยมีเกณฑ์ตัดสินว่าผ่านในแต่ละชุด คือ 80% นั่นคือ 16 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน พบว่า ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ มีค่า 0.97

3.4.2.4 พิมพ์แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3.5 แบบทดสอบย่อย (การอ่าน) โดยดำเนินการ ดังนี้

3.5.1 นำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งมีความเหมาะสมมาก ทุกข้อ มาคัดเลือก จำนวน 3 ข้อ จากทั้งหมด 5 ข้อ พิมพ์เป็นแบบทดสอบย่อย (การอ่าน) และเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ของผู้เรียนใช้เกณฑ์เดียวกับแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96

3.5.2 จัดพิมพ์แบบทดสอบย่อย (การอ่าน) เพื่อนำไปเก็บข้อมูลต่อไป

3.6 แบบทดสอบย่อย (การเขียน) โดยดำเนินการ ดังนี้

3.6.1 นำข้อสอบที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาพิมพ์เป็นแบบทดสอบ และนำไปทดลองสอบกับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อนำผลการทดลองมาหาคุณภาพของข้อสอบ

3.6.2 หาคุณภาพของข้อสอบ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ (B-Index) ของ Brennan เป็นรายข้อแบบอิงเกณฑ์ โดยมีเกณฑ์ตัดสินว่าผ่านหรือรอบรู้ คือ 80% นั่นคือ 16 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ถ้าได้ค่าตั้งแต่ 0.20 ถึง 1.00 จะคัดเลือกไว้ใช้ ซึ่งข้อที่ผ่านเกณฑ์มีดังนี้

3.6.2.1 แบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 1 มีจำนวนข้อที่ผ่านเกณฑ์ 16 ข้อ จากทั้งหมด 20 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.22 ถึง 0.55

3.6.2.2 แบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 2 มีจำนวนข้อที่ผ่านเกณฑ์ 15 ข้อ จากทั้งหมด 20 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.22 ถึง 0.54

3.6.3 นำข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์ที่คัดเลือกไว้ จำนวน 12 ข้อ ในแต่ละชุด มาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบอิงเกณฑ์ของคาร์เวอร์ (Carver Method) โดยการเปรียบเทียบจำนวนผู้เรียนที่สามารถทำแบบทดสอบผ่านทั้ง 2 ชุด และผู้เรียนที่ไม่สามารถทำแบบทดสอบผ่านทั้ง 2 ชุด โดยมีเกณฑ์ตัดสินว่าผ่านในแต่ละชุด คือ 80% นั่นคือ 10 คะแนน จากคะแนนเต็ม 12 คะแนน พบว่า ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ มีค่า 0.91

3.6.4 พิมพ์แบบทดสอบย่อย (การเขียน)

การวิจัยระยะที่ 3 ดำเนินการใช้และประเมินผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดเทศบาลเมืองมหาสารคาม จำนวน 9 ห้อง 7 โรงเรียน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา จังหวัดมหาสารคาม ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 20 คน

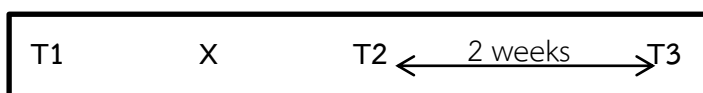
ตัวแปรที่ทำการวิจัย ประกอบด้วย

ตัวแปรต้น คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

- ตัวแปรตาม ได้แก่
1. ความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 2. ความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 3. ความคงทนในการเรียนรู้

2. วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้างนี้ ผู้วิจัยใช้การวิจัยเชิงทดลอง มีการทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยการศึกษากลุ่มเดียว (The Single Group, Pretest-Posttest Design) ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 20 คน

เมื่อ X คือ การจัดการกระทำ

T1 คือ การวัดผลก่อนเรียน

T2 คือ การวัดผลหลังเรียน

T3 คือ การวัดผลหลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์

วิธีการ

1. ทำการสุ่มแบบกลุ่มได้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 20 คน โดยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

2. ทำการทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1 จำนวน 5 ข้อ 20 คะแนน และแบบทดสอบความสามารถในการ เขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1 จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน

3. ดำเนินการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2555 จำนวน 16 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง ระยะเวลาในการสอน 16 ชั่วโมง (ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน) ในการสอนการอ่านและการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ

4. ทำการทดสอบระหว่างเรียน 2 ครั้ง คือ ทดสอบครั้งที่ 1 เมื่อเรียนจบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 นั่นคือ จบสระ “/a/, /e/, และ/i/” ด้วยแบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ชุดที่ 1 จำนวน 3 ข้อ คะแนนเต็ม 12 คะแนน และแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 1 จำนวน 12 ข้อ คะแนนเต็ม 12 คะแนน และทดสอบครั้งที่ 2 เมื่อเรียนจบแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 16 นั่นคือ จบสระ “/o/ และ/u/” ด้วยแบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ชุดที่ 2 จำนวน 3 ข้อ คะแนนเต็ม 12 คะแนน และแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 2 จำนวน 12 ข้อ คะแนนเต็ม 12 คะแนน และประเมินผลการทำงานของนักเรียน 2 ครั้ง เช่นเดียวกับแบบทดสอบย่อย

5. ดำเนินการทดสอบหลังสิ้นสุดการเรียนการสอน ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการ อ่านและการเขียนคำศัพท์ชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

6. วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างเรียนและหลังเรียน ด้วยการหา ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

7. วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบข้อมูลก่อนและหลังเรียน ด้วยการหาดัชนีประสิทธิผล ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

8. ดำเนินการทดสอบหลังสิ้นสุดการเรียนการสอนไปแล้ว 2 สัปดาห์ เพื่อศึกษาความ คงทนในการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 2 จำนวน 5 ข้อ 20 คะแนน และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 2 จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน

9. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ โดยเปรียบเทียบข้อมูลหลังเรียนและสิ้นสุด หลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ ใช้ The Wilcoxon Matched Pair Signed - Ranks Test

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว ประกอบด้วย 16 แผน จำนวน 16 ชั่วโมง โดยสาระที่ใช้ในการ สอนเป็นเรื่องหน่วยเสียงตัวอักษร และคำศัพท์สระเสียงสั้น (Short Vowels) ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการ เก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

3.1.1 แบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน จะประเมิน 3 ประเด็นคือ ความรับผิดชอบ การตรงต่อเวลา และความเรียบร้อย โดยความรับผิดชอบ แบ่งระดับคุณภาพเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ส่งงานครบทุกชิ้น (2 คะแนน) ส่งงานขาดตั้งแต่ 1 ชิ้นขึ้นไป (1 คะแนน) ไม่ส่งงาน (0 คะแนน) ส่วนการตรงต่อเวลา ได้แก่ ส่งงานตรงตามกำหนดทุกครั้ง (2 คะแนน)

ส่งงานช้ากว่ากำหนด 1-2 ครั้ง (1 คะแนน) ส่งงานช้ากว่ากำหนดตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป (0 คะแนน) และความเรียบร้อย ได้แก่ งานสะอาด ไม่มีรอยสกปรก (2 คะแนน) งานมีรอยสกปรก 1-2 ตำแหน่ง (1 คะแนน) งานมีรอยสกปรกตั้งแต่ 3 ตำแหน่งขึ้นไป (0 คะแนน)

3.1.2 แบบทดสอบย่อย (การอ่าน) เป็นแบบวัดภาคปฏิบัติ จำนวน 2 ชุด (แบบทดสอบคู่ขนาน) ชุดละ 3 ข้อ คะแนนเต็ม 12 คะแนน โดยกำหนดให้ผู้เรียนสะกดคำและอ่านออกเสียงคำศัพท์สั้นๆ 1 พยางค์ ที่มีรูปแบบของคำเหมือนกับคำที่ผู้เรียนได้เรียนจากเนื้อหาในแต่ละแผน ซึ่งชุดที่ 1 คือเรื่องคำศัพท์สระเสียงสั้น “/a/, /e/” และ /i/” ส่วนชุดที่ 2 คือเรื่องคำศัพท์สระเสียงสั้น “/o/ และ /u/” ซึ่งจะประเมินตามเกณฑ์การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยจะประเมินการสะกดคำ และอ่านออกเสียง โดยการสะกดคำ แบ่งระดับคุณภาพเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ออกเสียงตัวอักษรได้ถูกต้องทุกตัว (2 คะแนน) ออกเสียงตัวอักษรผิด 1-2 ตัว (1 คะแนน) ออกเสียงตัวอักษรผิดทุกตัว หรือไม่อ่านเลย (0 คะแนน) ส่วนการอ่านออกเสียง ได้แก่ อ่านถูกต้องและมีเสียงท้ายคำ (2 คะแนน) และอ่านถูกต้องแต่ไม่มีเสียงท้ายคำ (1 คะแนน) และอ่านไม่ถูกต้องหรือไม่อ่าน (0 คะแนน)

3.1.3 แบบทดสอบย่อย (การเขียน) เป็นแบบทดสอบชนิดเติมคำ จำนวน 2 ชุด (แบบทดสอบคู่ขนาน) ชุดละ 12 ข้อ คะแนนเต็ม 12 คะแนน โดยกำหนดให้ผู้เรียนเติมคำศัพท์สั้นๆ 1 พยางค์ ที่มีรูปแบบของคำเหมือนกับคำที่ผู้เรียนได้เรียนจากเนื้อหาในแต่ละแผน ซึ่งชุดที่ 1 คือเรื่องคำศัพท์สระเสียงสั้น “/a/”, “/e/” และ “/i/” ส่วนชุดที่ 2 คือเรื่องคำศัพท์สระเสียงสั้น “/o/” และ “/u/”

3.2 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดภาคปฏิบัติ จำนวน 2 ชุด (แบบทดสอบคู่ขนาน) ชุดละ 5 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยจะประเมินการสะกดคำ และอ่านออกเสียง โดยการสะกดคำ แบ่งระดับคุณภาพเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ออกเสียงตัวอักษรได้ถูกต้องทุกตัว (2 คะแนน) ออกเสียงตัวอักษรผิด 1-2 ตัว (1 คะแนน) ออกเสียงตัวอักษรผิดทุกตัว หรือไม่อ่านเลย (0 คะแนน) ส่วนการอ่านออกเสียง ได้แก่ อ่านถูกต้องและมีเสียงท้ายคำ (2 คะแนน) และอ่านถูกต้องแต่ไม่มีเสียงท้ายคำ (1 คะแนน) และอ่านไม่ถูกต้องหรือไม่อ่าน (0 คะแนน)

3.3 แบบทดสอบความสามารถในการการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบชนิดเติมคำ จำนวน 2 ชุด (แบบทดสอบคู่ขนาน) ชุดละ 20 ข้อ ซึ่งมีการกำหนดคะแนนในแต่ละข้ออย่างชัดเจน คะแนนเต็มในแต่ละชุดคือ 20 คะแนน โดยผู้วิจัยได้สรุปเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังตาราง 13 ดังนี้

ตาราง 13 เครื่องมือ และระยะที่ใช้เครื่องมือในการวิจัย

ก่อนเรียน	ระหว่างเรียน	หลังเรียน	หลังเรียน 2 สัปดาห์
- แบบทดสอบ ความสามารถในการ อ่านและเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ (ชุดที่ 1)	- แผนการจัดการ เรียนรู้ การอ่านและการเขียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษ - แบบประเมินผลการ ทำงานของผู้เรียน - แบบทดสอบย่อย	- แบบทดสอบ ความสามารถในการ อ่านและเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ (ชุดที่ 1)	- แบบทดสอบ ความสามารถในการ อ่านและเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ (ชุดที่ 2)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 หาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ตามเกณฑ์ 80/80 ด้วยสูตรหาประสิทธิภาพ (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 113-114. ดังนี้

การหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ได้จากร้อยละค่าเฉลี่ยของคะแนนผู้เรียนทุกคนระหว่างเรียนที่ได้จากแบบทดสอบย่อย และแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน ซึ่งต้องได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 คำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน สื่อประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกส่วน

N แทน จำนวนผู้เรียน

A แทน คะแนนเต็มของทั้งหมด

การหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ได้จากร้อยละค่าเฉลี่ยของคะแนนผู้เรียนทุกคนที่ทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 คำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$E_2 = \frac{\frac{\sum Y}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

N แทน จำนวนผู้เรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

4.2 หาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นด้วยสูตรการหาดัชนีประสิทธิผล (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 117-118) ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลคูณของคะแนนเต็มกับจำนวนคน} - \text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียน}}{\text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนรวมจากแบบทดสอบก่อนเรียน}}$$

4.3 ศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ด้วย The Wilcoxon Matched Pair Signed - Ranks Test

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบ โดยใช้สูตร (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 125)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกตัว

N แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การหาค่าอำนาจจำแนกข้อสอบ (B) จากผลการสอบหลังสอน ของ Brennan โดยใช้สูตร (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 89-91)

$$B = \frac{U}{N_1} - \frac{L}{N_2}$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

N_1 แทน จำนวนคนรอบรู้ (หรือสอบผ่านเกณฑ์)

N_2 แทน จำนวนคนไม่รอบรู้ (หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์)

U แทน จำนวนรอบรู้ (หรือสอบผ่านเกณฑ์) ตอบถูก

L แทน จำนวนไม่รอบรู้ (หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์) ตอบถูก

1.3 การหาความเชื่อมั่นของแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน โดยใช้สูตร สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 80)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร X และ Y

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของ X

$\sum Y$ แทน ผลรวมทั้งหมดของ Y

$\sum X^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของกำลังสองของ X

$\sum Y^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของกำลังสองของ Y

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณของ X และ Y แต่ละคู่

N แทน จำนวนคนที่ทำแบบทดสอบ

1.4 การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับแบบอิงเกณฑ์ โดยใช้สูตรของ คาร์เวอร์ (Carver Method) (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 95-96)

$$r_{cc} = \frac{a + c}{N}$$

เมื่อ r_{cc} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์

a แทน จำนวนนักเรียนที่สอบผ่านทั้ง 2 ฉบับ

c แทน จำนวนนักเรียนที่สอบไม่ผ่านทั้ง 2 ฉบับ

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. การหาค่าสถิติพื้นฐานเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) โดยใช้สูตร (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 125)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกตัว

N แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง

2.2 การหาค่าร้อยละ โดยใช้สูตร (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 125)

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ p แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่หรือจำนวนข้อมูลคุณลักษณะที่สนใจศึกษาหาร้อยละ

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.3 การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้สูตร (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 127)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน ข้อมูลแต่ละตัว

X^2 แทน ข้อมูลแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นหลังเรียน และหลังเรียนจบไปแล้ว
2 สัปดาห์ใช้สูตร The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2553 : 144-147)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยในบทนี้ ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
 $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยคะแนน
S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
E.I. แทน ดัชนีประสิทธิผล
Z แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ The Wilcoxon Matched Pair Signed - Ranks Test
p แทน ค่าความน่าจะเป็นในการยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐาน โดยไม่ต้องอาศัยตารางสถิติสมมติฐาน

ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 2 ผลการประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

1. หาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ตามเกณฑ์ 80/80
2. หาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
3. ศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ผู้วิจัยได้นำร่างรูปแบบที่พัฒนาขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ซึ่งพบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นต่อร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับความเหมาะสมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.51) และแยกตาม 4 องค์ประกอบ ระดับความเหมาะสมจะได้ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน มีระดับความเหมาะสมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.53)
2. วัตถุประสงค์ มีระดับความเหมาะสมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.50)
3. ขั้นตอนการเรียนการสอน มีระดับความเหมาะสมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.52)
4. การประเมินผล มีระดับความเหมาะสมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.47)

อีกทั้งยังมีความเห็นและข้อเสนอแนะดังนี้ คือ ในขั้นตอนการเรียนการสอนควรระบุว่าได้นำแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานมาใช้ในขั้นตอนใดบ้างของการเรียนการสอน ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยเพิ่มแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานในขั้นตอนการเรียนการสอน ดังนี้

รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน

1.1 ผังความคิด (Mind Map)

แผนผังที่แสดงความสัมพันธ์ของความคิดต่างๆ ให้เห็นเป็นโครงสร้างในภาพรวม โดยอาศัยการทำงานร่วมกันของสมองซีกซ้ายและซีกขวา ซึ่งในการวิจัยได้ใช้ผังความคิดเพื่อช่วยส่งเสริมความจำและความสามารถในการเขียนของผู้เรียน ซึ่งจะอยู่ในขั้นนำไปใช้ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และจดจำได้ง่ายมากขึ้น

1.2 เกมภาษา (Games)

กิจกรรมที่ช่วยฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งมีกฎเกณฑ์ มีกติกา อีกทั้งยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินอีกด้วย ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เกมคำศัพท์ เพื่อพัฒนาการอ่าน สะกดคำ และการเขียนของผู้เรียน โดยจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเกมภาษาในชั้นสรุปบทเรียนไปเรื่อยๆ เป็นการกระตุ้นหรือสร้างความสนใจของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้

1.3 วิธีโฟนิกส์ (Phonics)

การสอนถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและหน่วยเสียง ซึ่งเป็นการถอดรหัสคำของตัวอักษรไปสู่เสียงที่เป็นภาษาพูด ทำให้เข้าใจหน่วยเสียงของภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะ ซึ่งหน่วยเสียงเหล่านี้จะประกอบขึ้นเป็นคำ และเมื่อผู้เรียนแยกแยะหน่วยเสียงหรือถอดรหัสเสียงและเชื่อมโยงกับตัวอักษรทำให้อ่านได้ (reading) ซึ่งเมื่อผู้เรียนอ่านได้ก็จะสามารถเขียนคำตามที่ทำให้อ่านได้ (Writing)

2. วัตถุประสงค์

2.1 นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้

2.2 นักเรียนสามารถจำเรื่องที่เรียนจบไปแล้วได้หลังจากเรียนจบไปแล้ว 2 สัปดาห์

3. ขั้นตอนการเรียนการสอน

3.1 ขั้นนำ (Warm up) ตระหนักรู้หน่วยเสียง (Phonemic Awareness)

ผู้สอนให้ผู้เรียนรู้จักการแยกหน่วยเสียงของตัวอักษร A-Z โดยให้ผู้เรียนร้องเพลง ABC Phonics chant ในทุกต้นชั่วโมง ทำให้ผู้เรียนได้ซึมซับเสียงของตัวอักษรได้อย่างแม่นยำ และสนุกสนาน อีกทั้งยังมีการทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้ว

3.2 ขั้นสอน (Presentation) เชื่อมโยงอักษรและเสียง (Phonics)

ผู้สอนชูบัตรอักษร เช่น a และ t แล้วออกเสียงทีละตัว จากนั้นนำตัวอักษร มาติดกันแล้วออกเสียง “at” ให้ผู้เรียนฟัง และออกเสียงตาม จากนั้นครูนำบัตรอักษรตัวอื่นๆ มาผสมให้เป็นคำศัพท์ bat, cat, mat, fat, rat, hat ดังนี้ ผู้เรียนออกเสียงประสมคำตามผู้สอน

3.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) อ่านคำศัพท์ (Reading Vocabulary)

ผู้สอนขออาสาสมัครออกมาหยิบบัตรคำศัพท์ที่ตรงกับภาพแล้วนำไปติด ที่กระดาน ผู้เรียนฝึกออกเสียง สะกดคำ ประสมคำ ดังนี้ buh + at = bat ; bat bat bat เป็นจังหวะ ครูปรบมือให้จังหวะเป็นตัวอย่าง แล้วชี้โยงบัตรอักษรให้เป็นคำบนกระดานให้นักเรียน ฝึกอ่านจนคล่อง ทำเช่นนั้นจนครบทุกคำ จนนักเรียนจำได้ พูดได้คล่องแคล่วด้วยตนเอง

3.4 ขั้นประยุกต์ใช้ (Production) เขียนคำศัพท์ (Writing Vocabulary)

ผู้เรียนแต่ละคน เขียนผังความคิด (Mind Map) ของคำศัพท์สระเสียงสั้นจากที่ เรียนมา เพื่อย้ำความจำคำศัพท์ที่เรียนไปให้แม่นยำยิ่งขึ้น และให้ผู้เรียนเขียนประโยคโดยนำคำศัพท์ที่ เรียนแต่งประโยคตามใจชอบ ผู้สอนเดินดูตรวจสอบ และแนะนำ ชมเชยไปรอบๆ ห้อง

3.5 ขั้นสรุปผล (Wrap Up) เกมภาษา (Game)

สรุปความรู้ทั้งหมดที่ได้เรียนไปแล้วโดยใช้เกมภาษา (Game) เพื่อให้นักเรียน สนุกสนาน และผู้สอนกับผู้เรียนสรุปความรู้ร่วมกัน

4. การประเมินผล

4.1 แบบทดสอบย่อย (การอ่านและการเขียน)

4.2 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

4.3 แบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน

ผู้วิจัยได้อธิบายแนวคิดทฤษฎีที่รองรับเพิ่มในแต่ละขั้นตอนการเรียนการสอน

ดังตาราง 14

ตาราง 14 ขั้นตอนการเรียนการสอน แนวคิดและทฤษฎีที่รองรับ และเหตุผลที่ใช้แนวคิดและทฤษฎี

ขั้นตอนการเรียนการสอน	แนวคิดและทฤษฎีที่รองรับ	เหตุผลที่ใช้
1. ขั้นนำ (Warm up) - ตระหนักรับรู้หน่วยเสียง (Phonemic awareness)	วิธีโฟนิกส์ (Phonics)	เพื่อให้ผู้เรียนออกเสียงของ ตัวอักษรได้อย่างถูกต้อง
2. ขั้นสอน (Presentation) - เชื่อมโยงอักษรและเสียง (Phonics)	วิธีโฟนิกส์ (Phonics)	เพื่อให้ผู้เรียนออกเสียงของ ตัวอักษร และเชื่อมโยงอักษรและ เสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง
3. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) - อ่านคำศัพท์ (Reading vocabulary)	วิธีโฟนิกส์ (Phonics)	เพื่อให้ผู้เรียนอ่านออกเสียง และ สะกดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง
4. ขั้นประยุกต์ใช้ (Production) - เขียนคำศัพท์ (Writing vocabulary)	ผังความคิด (Mind Map)	เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบ ยอดของคำศัพท์ที่ได้เรียน และ สามารถจดจำคำศัพท์ได้แม่นยำ
5. ขั้นสรุปผล (Wrap Up) - เกมภาษา (Game)	เกมภาษา (Games)	เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปพร้อม กับความสนุกสนาน และให้ผู้เรียน ได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่ม

หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางของ
รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยกิจกรรมการเรียนการสอน
มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับทุกขั้นตอนการเรียนการสอนในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว และให้
ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ทำการตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งพบว่าผู้เชี่ยวชาญ
มีความคิดเห็นต่อแผนการจัดการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับความเหมาะสมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.41)
และแยกตาม 7 องค์ประกอบ ระดับความเหมาะสมจะได้ดังนี้

1. ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ มีระดับความเหมาะสมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.80)
2. สารสำคัญ มีระดับความเหมาะสมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.70)
3. จุดประสงค์การเรียนรู้ มีระดับความเหมาะสมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.20)
4. สารการเรียนรู้ มีระดับความเหมาะสมมาก (ค่าเฉลี่ย 3.87)
5. การจัดกระบวนการเรียนรู้ มีระดับความเหมาะสมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.50)
6. สื่อการเรียนรู้ มีระดับความเหมาะสมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.53)
7. การวัดและประเมินผล มีระดับความเหมาะสมมาก (ค่าเฉลี่ย 4.25)

สรุปแผนการจัดการเรียนรู้ที่ออกแบบให้สอดคล้องกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้นั้น
มีความเหมาะสมมาก สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไปได้

ตอนที่ 2 ผลการประเมินรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

ผู้วิจัยได้ดำเนินการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา จังหวัดมหาสารคาม ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 20 คน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอน จำนวน 16 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง ระยะเวลาในการสอน 16 ชั่วโมง ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประเมินผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามลำดับดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ตามเกณฑ์ 80/80
2. หาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
3. ศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

ที่พัฒนาขึ้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ตามเกณฑ์ 80/80 ที่สอนด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ที่ถูกพัฒนาขึ้นตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 15 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

นักเรียน คนที่	คะแนน ก่อนเรียน (40)	คะแนนระหว่างเรียน					คะแนน หลังเรียน (40)
		ทดสอบย่อย (อ่าน-เขียน)		ผลการทำงาน		คะแนนรวม (60)	
		ชุดที่ 1 (24)	ชุดที่ 2 (24)	ครั้งที่ 1 (6)	ครั้งที่ 2 (6)		
1	4	24	23	6	5	58	39
2	2	17	17	4	4	42	28
3	3	23	23	5	6	57	38
4	2	18	18	4	5	45	30
5	4	16	18	3	5	42	31
6	4	18	18	4	4	44	31
7	3	17	17	4	5	43	29
8	4	23	23	5	6	57	39

ตาราง 15 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	คะแนน ก่อนเรียน (40)	คะแนนระหว่างเรียน					คะแนน หลังเรียน (40)
		ทดสอบย่อย (อ่าน-เขียน)		ผลการทำงาน		คะแนนรวม (60)	
		ชุดที่ 1 (24)	ชุดที่ 2 (24)	ครั้งที่ 1 (6)	ครั้งที่ 2 (6)		
9	3	20	24	5	6	55	33
10	3	24	22	6	6	58	38
11	5	23	22	5	6	56	36
12	2	21	21	5	6	53	36
13	4	21	23	6	6	56	37
14	3	22	23	6	5	56	40
15	4	23	23	5	6	57	39
16	3	17	18	5	4	44	29
17	3	21	19	5	5	50	30
18	6	24	23	6	6	59	39
19	4	20	21	4	6	51	33
20	3	21	20	4	5	50	32
รวม	69	413	416	97	107	1,033	687
$\bar{X}$	3.45	20.65	20.8	4.85	5.35	51.65	34.35
S. D.	1.00	2.66	2.42	0.88	0.75	6.15	4.13
ร้อยละ	8.63	86.04	86.67	80.8	89.17	86.08	85.88

จากตาราง 15 พบว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนจากการทำแบบทดสอบย่อย และการประเมินผลการทำงานของผู้เรียน เท่ากับ 51.65 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.08 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เท่ากับ 34.35 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.88

จากค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน และหลังเรียนที่ได้ สามารถนำไปหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้ดังนี้

ตาราง 16 ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ผลการเรียน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S. D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	60	51.65	6.15	86.08
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	40	34.35	4.13	85.88

จากตาราง 16 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 86.08 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 85.88 ดังนั้น รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จึงมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.08/85.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด

2. วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ถูกพัฒนาขึ้นตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะปรากฏผลดังตาราง 17

ตาราง 17 ดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

จำนวน นักเรียน	ทดสอบก่อนเรียน		ทดสอบหลังเรียน		(E. I.)
	การอ่าน (20 คะแนน)	การเขียน (20 คะแนน)	การอ่าน (20 คะแนน)	การเขียน (20 คะแนน)	
20	1	68	336	351	0.85
รวม	69		687		

จากตาราง 17 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.85 แสดงว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษก้าวหน้าขึ้นจากก่อนเรียนร้อยละ 85

3. วิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ถูกพัฒนาขึ้นตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ด้วย The Wilcoxon Matched Pair Signed - Ranks Test ซึ่งปรากฏผลดังตาราง 18

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านและการเขียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนและหลังเรียน 2 สัปดาห์ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

รายการวัด		N	$\bar{X}$	S. D.	Z	p
การอ่าน	หลังเรียน	20	16.80	2.21	1.16	0.248
	หลังเรียน 2 สัปดาห์	20	16.60	2.06		
การเขียน	หลังเรียน	20	17.55	2.01	0.58	0.564
	หลังเรียน 2 สัปดาห์	20	17.45	1.79		

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 18 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านและการเขียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนไม่แตกต่างจากหลังเรียนจบไปแล้ว 2 สัปดาห์ ($p>0.05$) แสดงว่า ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์ผลการวิจัย สรุปได้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความเหมาะสมมากที่สุด และแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นให้สอดคล้องกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมาก เมื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษก้าวหน้าขึ้น จากก่อนเรียนร้อยละ 85 และมีความคงทนในการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อประเมินผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
 - 2.1 หาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ตามเกณฑ์ 80/80
 - 2.2 หาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
 - 2.3 ศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

สรุปผล

1. ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มี 4 องค์ประกอบดังนี้
 - 1.1 แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน ประกอบด้วย
 - 1.1.1 ผังความคิด (Mind Map)

แผนผังที่แสดงความสัมพันธ์ของความคิดต่างๆ ให้เห็นเป็นโครงสร้างในภาพรวม โดยอาศัยการทำงานร่วมกันของสมองซีกซ้ายและซีกขวา ทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และจดจำได้คำศัพท์ง่ายมากขึ้น
 - 1.1.2 เกมภาษา (Games)

เป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งมีกฎเกณฑ์ มีกติกา อีกทั้งยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน
 - 1.1.3 วิธีโฟนิกส์ (Phonics)

การสอนถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและหน่วยเสียง ซึ่งเป็นการถอดรหัสคำของตัวอักษรไปสู่เสียงที่เป็นภาษาพูด ทำให้เข้าใจหน่วยเสียงของภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะ ซึ่งหน่วยเสียงเหล่านี้จะประกอบขึ้นเป็นคำ และเมื่อผู้เรียนแยกแยะหน่วยเสียงหรือถอดรหัสเสียงและ

เชื่อมโยงกับตัวอักษรทำให้อ่านได้ (Reading) ซึ่งเมื่อผู้เรียนอ่านได้ก็จะสามารถเขียนคำตามที่ทำได้อ่านได้ (Writing)

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้

1.2.2 นักเรียนสามารถจำเรื่องที่เรียนจบไปแล้วได้หลังจากเรียนจบไปแล้ว 2 สัปดาห์

1.3 ขั้นตอนการเรียนการสอน

1.3.1 ขั้นนำ (Warm Up) – ตระหนักรับรู้หน่วยเสียง (Phonemic Awareness)

ผู้สอนให้ผู้เรียนรู้จักการแยกหน่วยเสียงของตัวอักษร A-Z โดยให้ผู้เรียนร้องเพลง ABC Phonics Chant ในทุกต้นชั่วโมง ทำให้ผู้เรียนได้ซึมซับเสียงของตัวอักษรได้อย่างแม่นยำ และสนุกสนาน อีกทั้งยังมีการทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้ว

1.3.2 ขั้นสอน (Presentation) – เชื่อมโยงอักษรและเสียง (Phonics)

ผู้สอนชูบัตรอักษร เช่น a และ t แล้วออกเสียงทีละตัว จากนั้นนำตัวอักษร มาติดกันแล้วออกเสียง “at” ให้ผู้เรียนฟัง และออกเสียงตาม จากนั้นครูนำบัตรอักษรตัวอื่นๆ มาผสมให้เป็นคำศัพท์ bat, cat, mat, fat, rat, hat ดังนี้ ผู้เรียนออกเสียงประสมคำตามผู้สอน

1.3.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) - อ่านคำศัพท์ (Reading Vocabulary)

ผู้สอนขออาสาสมัครออกมาหยิบบัตรคำศัพท์ที่ตรงกับภาพแล้วนำไปติดที่กระดาน ผู้เรียนฝึกออกเสียง สะกดคำ ประสมคำ ดังนี้ buh + at = bat ; bat bat bat เป็นจังหวะ ครูปรบมือให้จังหวะเป็นตัวอย่าง แล้วชี้โยงบัตรอักษรให้เป็นคำบนกระดานให้นักเรียนฝึกอ่านจนคล่อง ทำเช่นนั้นจนครบทุกคำ จนนักเรียนจำได้ พูดได้คล่องแคล่วด้วยตนเอง

1.3.4 ขั้นประยุกต์ใช้ (Production) – เขียนคำศัพท์ (Writing Vocabulary)

ผู้เรียนแต่ละคน เขียนผังความคิด (Mind Map) ของคำศัพท์สระเสียงสั้นจาก ที่เรียนมา เพื่อย้ำความจำคำศัพท์ที่เรียนไปให้แม่นยำยิ่งขึ้น และให้ผู้เรียนเขียนประโยคโดยนำคำศัพท์ ที่เรียนแต่งประโยคตามใจชอบ ผู้สอนเดินดูตรวจสอบ และแนะนำ ชมเชยไปรอบๆ ห้อง

1.3.5 ขั้นสรุปผล (Wrap up) – เกมภาษา (Game)

สรุปความรู้ทั้งหมดที่ได้เรียนไปแล้วโดยใช้เกมภาษา (Game) เพื่อให้นักเรียน สนุกสนาน และผู้สอนกับผู้เรียนสรุปความรู้ร่วมกัน

1.4 การประเมินผล

1.4.1 แบบทดสอบย่อย (การอ่านและการเขียน)

1.4.2 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.4.3 แบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน

2. ผลการประเมินผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีดังนี้

2.1 ผลการหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.08/85.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด

2.2 ผลการหาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 0.85 แสดงว่า

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษก้าวหน้าขึ้นจากก่อนเรียนร้อยละ 85

2.3. ผลการศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้น พบว่า ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประเด็นการอภิปราย 2 ประเด็น ดังนี้

1. การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้
2. การประเมินผลของแบบการจัดการเรียนรู้

รายละเอียดการอภิปรายมีประเด็นดังนี้

1. การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้

ในการอภิปรายเกี่ยวกับการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้มีประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1.1 การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบ แต่ละขั้นตอนของการพัฒนามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน เริ่มจากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับ สภาพปัญหาในปัจจุบันของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ให้ตอบสนองต่อสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น เมื่อได้ ข้อมูลเบื้องต้นแล้วจึงศึกษาและสังเคราะห์สาระสำคัญของการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ แล้วจึง นำสาระสำคัญที่ได้จากการสังเคราะห์มากำหนดองค์ประกอบของแบบการจัดการเรียนรู้ โดยมี เทคนิคผังความคิด (Mind Map) เกมภาษา (Games) และโฟนิกส์ (Phonics) เป็นกรอบแนวคิด พื้นฐาน

เมื่อได้องค์ประกอบของแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงแสดงให้เห็น ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ และให้รายละเอียดในแต่ละองค์ประกอบ โดยจัดทำเป็นร่าง รูปแบบการจัดการเรียนรู้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจึงนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงไปทดลองสอน 2 ครั้ง โดยผู้วิจัยได้ตรวจสอบและสังเกต ว่า เมื่อนำไปใช้กับผู้เรียนแล้วรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้มีผลอย่างไรในทางปฏิบัติ หลังจากนั้นจึงนำ ผลที่ได้จากการทดลองใช้ไปปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้มีความสมบูรณ์และมีคุณภาพยิ่งขึ้น ก่อนนำไปใช้ในสถานการณ์จริง

ขั้นตอนการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้รับการจัดการอย่างเป็นระบบ ซึ่งแต่ละขั้นตอนมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน อย่างชัดเจนและต่อเนื่อง อีกทั้งยังมีทฤษฎีและแนวคิดเป็นกรอบในการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้

1.2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยผสมแนวคิดทฤษฎีเข้าด้วยกัน

รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นจากแนวคิดหลักคือ วิธีโฟนิกส์ (Phonics) ส่วนผังความคิด (Mind Map) และเกมภาษา (Games) เป็นแนวคิดที่ได้รับการผสมผสานกับวิธีโฟนิกส์ เพื่อช่วยส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนให้เพิ่มขึ้น นอกเหนือจากความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญที่ได้รับการเสนอไว้ในวิธีโฟนิกส์

ผู้วิจัยได้ผสมผสานแต่ละแนวคิดดังนี้ วิธีโฟนิกส์อยู่ในขั้นนำ-ตระหนักรับรู้หน่วยเสียง ขั้นสอน-เชื่อมโยงอักษรและเสียง และขั้นฝึกปฏิบัติ-อ่านคำศัพท์ ของขั้นตอนการเรียนการสอน ซึ่งทำให้ผู้เรียนสะกดคำและอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง สอดคล้องกับแนวคิดของ อินทรา ศรีประสิทธิ์ (2553 : 10) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ซึ่งใช้ในการสอนอ่าน มีหลักการโดยเริ่มต้นด้วยการสอนให้นักเรียนรู้จักแยกแยะหน่วยเสียงหรือออดรหัสเสียง และเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร นักเรียนก็สามารถที่จะอ่านเป็นคำได้ง่ายดาย และขัดถ้อยขัดคำ ส่วนเทคนิคผังความคิดอยู่ในขั้นประยุกต์ใช้-เขียนคำศัพท์ จะทำให้ผู้เรียนเขียนคำศัพท์ได้ถูกต้อง เกิดความคิดรวบยอด เห็นคำศัพท์ในภาพรวม และจดจำคำศัพท์ได้แม่นยำขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ ธัญญา และขวัญฤดี ผลอนันต์ (2550 : 55-57) ได้กล่าวว่า การเชื่อมโยงกึ่งต่างๆ ของผังความคิดนั้นจะช่วยให้เข้าใจและจดจำได้ง่ายมากขึ้น เนื่องจากสมองของเราทำงานด้วยการเชื่อมโยงความคิด เมื่อเราเชื่อมโยงกึ่งต่างๆ เข้าด้วยกัน ก็จะเข้าใจและจดจำได้ง่ายมากขึ้น สุดท้ายเทคนิคเกมภาษาอยู่ในขั้นสรุป จะทำให้ผู้เรียนได้ทบทวนและใช้คำศัพท์ที่ได้เรียนเพื่ออำคำศัพท์ให้แม่นยำยิ่งขึ้นอย่างสนุกสนาน สอดคล้องกับแนวคิดของ กอดอน และกุนเธอร์ (2545 : 15) ได้กล่าวว่า เกมภาษาสร้างความสนุกสนาน และให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการนำไปสู่เป้าหมาย ซึ่งมีกฎกติกาที่ชัดเจนเป็นตัวนำการทำกิจกรรมร่วมกันของเด็ก และมีกลยุทธ์ที่ทำให้เด็กต้องใช้ทักษะทางภาษาได้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด

เมื่อได้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แล้วผู้วิจัยจึงได้กำหนดวิธีการประเมินผู้เรียนเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถที่ต้องการวัด นั่นคือ แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพราะในแบบทดสอบนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะได้แสดงความสามารถในการเขียนและอ่านคำศัพท์ที่ตนได้เรียนมา รวมถึงยังมีการวัดความรู้ระหว่างเรียนด้วยแบบทดสอบย่อยอีกด้วย

การผสมผสานแนวคิดดังกล่าวเข้าไปในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นจะช่วยส่งเสริมในด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี โดยผู้สอนเป็นผู้เตรียมและจัดลำดับเนื้อหาสาระให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน โดยเริ่มเรียนรู้เนื้อหาสาระและฝึกปฏิบัติงานจากสิ่งที่เป็นพื้นฐานจากนั้นจึงค่อยๆ ขยายสาระการเรียนรู้ให้ซับซ้อนยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในสิ่งที่เรียนรู่มากขึ้น

2. การประเมินผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ในการอภิปรายเกี่ยวกับการประเมินผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

2.1 ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้น พบว่า มีประสิทธิภาพเท่ากับ

86.08/85.88 เป็นไปตามเกณฑ์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีกิจกรรมที่หลากหลาย สนุกสนาน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการชูบัตรภาพและอักษรประกอบเพลง การนำวิธีโฟนิกส์ (Phonics) ที่เน้นความสัมพันธ์ของเสียงและอักษรเข้ามาใช้ ทำให้การอ่านออกเสียงสะกดคำต่างๆ ได้ง่ายขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อินทรา ศรีประสิทธิ์ (2553 : 10) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ซึ่งใช้ในการสอนอ่าน มีหลักการโดยเริ่มต้นด้วยการสอนให้นักเรียนรู้จักแยกแยะหน่วยเสียงหรือถอดรหัสเสียงซึ่งมีทั้งหมด 42 เสียง (Phonemic Awareness/Decoding) ก่อนที่จะอ่านเป็นคำ และเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร (Letter Sound Correspondence หรือ Phonics) นักเรียนก็สามารถที่จะอ่านเป็นคำได้ง่ายดาย และขัดถ้อยขัดคำ การนำผังความคิด (Mind Map) มาใช้ในการเขียนคำศัพท์ ทำให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมและเกิดความคิดรวบยอดของคำศัพท์ สุดท้ายสรุปความรู้ด้วยเกมภาษา (Games) เป็นการย้ำทวนคำศัพท์ที่สอดแทรกเข้าไปในการเล่นเกมนานาชาติ ซึ่งแต่ละกิจกรรมผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจึงทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชลารินทร์ สุรินจักร (2554 : 1-85) ที่ได้ศึกษาการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 15 คน ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบกับการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 75.94/76.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ 75/75

2.2 ดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้นมีค่าเท่ากับ 0.85 นั่นคือ ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษก้าวหน้าขึ้นจากก่อนเรียนร้อยละ 85 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีการจัดประสบการณ์ที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการชูบัตรภาพ บัตรอักษร การอ่านออกเสียงจากการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ การเขียนผังคำศัพท์ การแต่งประโยค และการเล่นเกมภาษา เป็นต้น จากกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ทำให้ผู้เรียนได้ซึมซับการอ่านและการเขียนคำศัพท์มากขึ้นเรื่อยๆ และเกิดความสุขในการเรียนรู้ สอดคล้องกับแนวคิดของวิธีโฟนิกส์ของ อินทรา ศรีประสิทธิ์ (2553 : 10) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ซึ่งใช้ในการสอนอ่าน มีหลักการโดยเริ่มต้นด้วยการสอนให้นักเรียนรู้จักแยกแยะหน่วยเสียงหรือถอดรหัสเสียง และเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร นักเรียนก็สามารถที่จะอ่านเป็นคำได้ง่ายดาย และขัดถ้อยขัดคำ สอดคล้องกับแนวคิดของ จรุงพร แสงจันทร์ (2543 : 21) กล่าวว่า เกมภาษาช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกภาษาได้ทั้ง 4 ด้าน จากวิธีในการเรียนการสอนดังกล่าวที่กล่าวมาส่งผลให้เกิดความก้าวหน้าของความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัมพานกภูมิ (2550 : 1-79) ที่พบว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมทางภาษา มีความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 46.50 ซึ่งเมื่อเทียบกับเกณฑ์การตัดสินการประเมินผลของคะแนนแบบทดสอบ 5 ระดับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจึงแสดงว่าหลังการสอนการอ่านคำพื้นฐานโดยใช้เกมทางภาษาของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานอยู่ในระดับดี โดยมีความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานหลังการสอนโดยใช้เกมทางภาษาสูงกว่าก่อนการสอน โดยใช้เกมทางภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับ จารุวรรณ สายสิงห์ (2546 : 1-90) ที่พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการอ่านออกเสียงและการเขียน

สะกดคำของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนภาษาโดยรวมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2.3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านและการเขียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษหลังเรียนไม่แตกต่างจากหลังเรียนจบไปแล้ว 2 สัปดาห์ นั่นคือ ผู้เรียนที่เรียนด้วย รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์มีความคงทนในการเรียนรู้ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก รูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้ผสมผสานหลายๆ แนวคิดเข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ในนำเอาเทคนิคผังความคิดเข้ามาใช้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของ คำศัพท์ที่เรียน เกิดความคิดรวบยอด และความคงทนในการเรียนรู้ บวกกับได้นำเทคนิคเกมภาษาเข้า มาใช้ในการสรุปผลการเรียนรู้คำศัพท์ที่ได้เรียนมาซึ่งเป็นการย้ำทวนคำศัพท์ให้แม่นยำยิ่งขึ้น และสนุกสนาน สุดท้ายในทุกต้นชั่วโมงถัดไปยังมีการทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนมาอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบว่า ผู้เรียนยังจำคำศัพท์ได้หรือไม่ และเป็นการย้ำเพื่อไม่ให้ผู้เรียนลืมคำศัพท์ที่ได้เรียนมา ด้วยเหตุนี้เอง ผู้เรียนที่ได้เรียนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจึงมีความคงทนในการเรียนรู้การอ่าน และการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับแนวคิดของ Ehrman and Oxford (1990 : 313) กล่าวถึงเทคนิคในการช่วยจำด้วยวิธีการใช้ภาพและเสียง และวิธีการทบทวนบ่อยๆ จะช่วยให้ จำได้แม่นยำขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ ธัญญา และขวัญฤดี ผลอนันต์ (2550 : 55-57) ได้ กล่าวว่า การเชื่อมโยงกึ่งต่างๆ ของผังความคิดนั้นจะช่วยให้เข้าใจและจดจำได้ง่ายมากขึ้น เนื่องจาก สมอของเรทำงานด้วยการเชื่อมโยงความคิด เมื่อเราเชื่อมโยงกึ่งต่างๆ เข้าด้วยกัน ก็จะเข้าใจและ จดจำได้ง่ายมากขึ้น สอดคล้องกับ Rubin (1993 : 382) ที่กล่าวว่า การนำเสนอข้อมูลในรูปแบบ ของผังความคิด จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถดึงข้อมูลที่ได้เรียนไปแล้วกลับมาใช้ใหม่ได้ และยังสามารถใช้ เป็นเครื่องมือในการทบทวนความรู้ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิศมัย รุ่งโรจน์นิมิตชัย (2548 : 1-49) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังสอนทิ้งช่วงไปประมาณ 2 สัปดาห์ มีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และนภาไล ตาสาโรจน์ (2553 : 1-61) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างวิธีสอนโดยใช้ผังกราฟิกกับวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละของความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนกลุ่มทดลองมีความคงทนในการเรียนรู้ สูงกว่านักเรียนกลุ่มเปรียบเทียบซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถ ในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีโฟนิกส์ ร่วมกับผังความคิดและเกมภาษา เพื่อให้สามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพจึงควรศึกษา แต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นอย่างลึกซึ้ง

1.2 การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้สอนสามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปจัดการเรียนการสอนในหน่วยการเรียนรู้อื่นๆ ในส่วนของการเรียนการสอนคำศัพท์ประจำหน่วยนั้นๆ เนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอนที่ออกแบบมีความเหมาะสมกับเนื้อหาที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงทั้งในเรื่องการอ่านและการเขียน

1.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามรูปแบบนี้ต้องใช้ระยะเวลาที่ต่อเนื่องกันอย่างเพียงพอในการทำกิจกรรม ผู้สอนไม่ควรเร่งรัดผู้เรียน เพื่อลดระยะเวลาในการปฏิบัติของผู้เรียน แต่ควรจัดการเรียนการสอนให้ตรงตามกับระยะเวลาที่เหมาะสมในแต่ละขั้นตามลำดับ ให้ผู้เรียนได้มีเวลาในการปฏิบัติเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ และควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองให้สูงขึ้นได้

2. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการจัดการเรียนการสอนในเรื่องสระเสียงยาว (Long Vowels) ในครั้งต่อไป เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ได้อย่างครบถ้วน เนื่องจากในการเรียนการสอนในเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นไม่ได้มีเพียงสระเสียงสั้นเพียงอย่างเดียว แต่มีสระเสียงยาวด้วย ดังนั้นผู้เรียนจึงควรได้เรียนรู้เสียงสระในภาษาอังกฤษอย่างครบถ้วน เพื่อให้การอ่านและการเขียนคำศัพท์สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการนำบทอ่านหรือเรื่องสั้นที่ใช้คำศัพท์ที่ได้เรียนมาให้ผู้เรียนอ่าน และทดสอบเรื่องการอ่านเพื่อความเข้าใจซึ่งจะเป็นการขยายความรู้ให้กว้างขึ้น

2.3 ควรมีการนำเทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูลในแบบอื่น เช่น การสัมภาษณ์ หรือการสังเกต เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เพียงพอยิ่งขึ้นมาสังเคราะห์ และครอบคลุมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนาสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ, 2546
- กฤษณา เมืองโคตร. การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2535.
- กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : ชุมชนุสพหกรรมการเกษตรแห่งประเทศไทย, 2551.
- กิติกร มีทรัพย์ และกาญจนา คำสุวรรณ. ความจำ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สมิต, 2534.
- กอดอน เลวิส และกุนเธอร์ เบดสัน. เกมภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก. แปลโดย เตือนใจ เฉลิมกิจ. กรุงเทพฯ : หน้าต่างสู่โลกกว้าง, 2545.
- กองเทพ เคลือบพณิชกุล. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2542.
- คณะศึกษาศาสตร์. พื้นฐานกระบวนการค้นคว้าทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- คณะนักวิชาการนานมีบุ๊คส์. เกมสนุก ฝึกภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊ค, 2538.
- จรุงพร แสงจันทร์. “การใช้เกมเป็นสื่อในการเรียนการสอนภาษา,” วารสารการศึกษา. 23(4) : 21-25 ; มกราคม 2543.
- จารุวรรณ สายสิงห์. การผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนภาษาโดยรวมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงความเข้าใจในการอ่านการเขียนสะกดคำและความคิดเห็นต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546
- จิรนนท์ เมฆวงษ์. การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2547.
- ชลวิภา เพื่องกาญจน์. การใช้กิจกรรมแผนผังความคิดเพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางภาษาอังกฤษและทักษะการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2547.
- ชนาธิป พรกุล. แคทส์ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

- ชลารินทร์ สุรินจักร. การสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบกับการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2554.
- ชวลิต ชูกำแพง. การประเมินการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 3. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2553.
- ชวาล แพรัตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2520.
- ชัยพร วิชชาวุธ. ความจำมนุษย์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- ชาวณี คำเลิศลักษณ์. การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2542.
- ทศนา แคมมณี. ศาสตร์การสอน. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.
- โทนี บูซาน. How to Mind Map วิธีเขียน Mind Map ฉบับเจ้าสำนัก. แปลโดย ัญญกร. กรุงเทพฯ : ขวัญข้าว'๙๔, 2547.
- . Mind Map ฉบับคนพันธุ์ใหม่ ง่าย. แปลโดย ัญญา ผลอนันต์. กรุงเทพฯ : ขวัญข้าว'๙๔, 2551.
- . คัมภีร์ Mind Map The Mind Map Book. แปลโดย ัญญา ผลอนันต์ และนภดล จำปา. กรุงเทพฯ : ขวัญข้าว'๙๔, 2552.
- ัญญา ผลอนันต์ และขวัญฤดี ผลอนันต์. Mind Map กับการศึกษาและการบริหารความรู้. กรุงเทพฯ : ขวัญข้าว'๙๔, 2550.
- ธารณี อุณาพรหม. “การเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4,” วารสารศึกษาศาสตร์. 5(1) : 186-192 ; มกราคม-มีนาคม 2554.
- ธีรณัฐ นามประเทือง. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติ และความคงทนในการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ การหาร ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.
- นภาไล ตาสาโรจน์. “การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างวิธีสอนโดยใช้ผังกราฟิกกับวิธีสอนตามคู่มือครู,” วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 4(4) : 67-73 ; ตุลาคม-ธันวาคม, 2553.
- นริสา กัลยา. การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เกม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2552.

- น้ำทิพย์ ขจรบุญ. การใช้วิธีสอนโพนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.
- บุญสิริ สุวรรณเพชร. The English-Thai dictionary of psychology. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เอสแอนด์เคบุ๊คส์, 2545.
- บุญโฮม ชูสกุล. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เกมบัตรคำ. การศึกษาค้นคว้าอิสระ ศศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2553.
- ประเทิน มหาจันทร์. การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์, 2530.
- ประพนธ์ เจียรกุล. ของเล่นและเกมในการเรียนการสอนคณิตศาสตร์. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2535.
- ปราณี ทองคำ. เกมประกอบการสอนวิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2542.
- ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- ผดุง อารยะวิญญู. รายงานการวิจัยเรื่องการวิจัยเพื่อพัฒนานวัตกรรมสำหรับสอนเด็กที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.
- พรรณนที โชติพงศ์. การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2552.
- พิสมัย รุ่งโรจน์นิมิตชัย. การศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการสอนโดยใช้กิจกรรมเกมคำศัพท์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2548.
- พรสวรรค์ สิปโป. สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2550.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์ และสุพรรณิ นวลนาค. รายงานการวิจัย เรื่อง นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศสมาชิกองค์การระดับนานาชาติ. กรุงเทพฯ : สกศ, 2555.
- ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. มหาสารคาม : ประสานการพิมพ์, 2553.
- . พื้นฐานการวิจัยการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. มหาสารคาม : ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2553.
- มนิรัตน์ สุกโชติรัตน์. อ่านเป็น : เรียนก่อน สอนเก่ง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2549.

- รัทธยาภรณ์ คำพิชิต. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้ผังความคิดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโสมนัสต์ประชาอุปถัมภ์.
การศึกษาค้นคว้าอิสระ ศศ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2552.
- รุจิเรข จันบดี. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีกระนวนวิทยาคม โดยใช้แผนผังความคิด. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2553.
- เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์. 100 Language Games. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช, 2542.
- วันเพ็ญ เดียวสมคิด. การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองตามแนวการสอนแนวโพนิกส์เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนอนุบาลบ้านปลาขาว อำเภอแม่แตงจังหวัดเชียงใหม่.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.
- วิญญาณี พลเยี่ยม. ความสามารถด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบทางตรง. รายงานการศึกษาอิสระ ศศ.ม. ขอนแก่น :
มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2552.
- ศิริยา คนิวรานนท์. ค่ายภาษาอังกฤษ: กิจกรรมเพื่อการพัฒนาความสามารถเพื่อการสื่อสารและสร้างเสริมทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน. สารนิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541.
- ศิริวรรณ โสภิตภักดีพงษ์. การใช้เกมประกอบการสอนเพื่อสร้างความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2544.
- ศรีวิไล พลมณี. พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ : แว่นแก้ว, 2540.
- สมยศ เม่นแย้ม. ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย, 2543.
- สมใจ ทิพย์ชัยเมธา และละออ ชุตติกร. การเล่นและเกมสำหรับเด็กปฐมวัย. นนทบุรี :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2525.
- สมศักดิ์ สินธุระเวชชัย. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช,
2544.
- สรวดี เฟ่งศรีโคตร. (2539). การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2543.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. “ผลการสอบ O-NET ช่วงชั้นที่ 2 (ป.6) ประจำปีการศึกษา 2554,” ผลการสอบ O-NET ช่วงชั้นที่ 2 (ป.6) จำนวน 8 กลุ่มสาระวิชาของสถานศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน ประจำปีการศึกษา 2554.
<<http://www.onesqa.or.th/onesqa/th/download/index.php?DownloadGroupID=121>> 19 กันยายน 2555.

- สุจิตต์ เพียรชอบ. การพัฒนาการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2544.
- สุภาภรณ์ ทองใบ. เกมประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2538.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2540.
- สุพิมล ทรงประดิษฐ์. การสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ภาพการ์ตูนประกอบบทเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : ประมวลศิลป์, 2524.
- สุวิทย์ มูลคำ. กลยุทธ์การสอนคิดเชิงมนทัศน์. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์, 2547.
- สุวิมล ต้นปิติ. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกทักษะโดยใช้เกมและการฝึกทักษะ โดยใช้กิจกรรมในคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ, 2536.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- หรรษา นิลวิเชียร. ปฐมวัยศึกษาหลักสูตรและแนวทางปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2535.
- อัญญารัตน์ เจริญพฤตนิภา. การพัฒนาแบบประเมินทักษะการอ่าน คิดวิเคราะห์การเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2546.
- อัมพา นกอิม. การศึกษาความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ด้านการอ่าน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เกมทางภาษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2550.
- อาจารย์ ศิริรัตนศักดิ์. กรณีศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 โดยใช้ชุดการสอนจอลลี โฟนิกส์. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ, 2552.
- อินทิรา ศรีประสิทธิ์. รายงานผลการวิจัยเรื่อง โครงการศึกษาการเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ด้วยการวิธีการถอดรหัสตัวอักษรให้เป็นเสียงของนักเรียนในโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพฯ : โรงเรียนเสริมทักษะภาษาอังกฤษออนไลน์, 2553.

- Adam, J.A. Human Memory. New York : McGraw – Hill, 1969.
- Ashby, J. and K. Rayner. “Representing Syllable Information In Word Recognition During Silent Reading: Evidence from Eye Movements,” Language and Cognitive Processes. 19 : 391-426, 2004.
- Beck, Isabel L. and Juel Connie. The Role of Decoding in Learning to Read. 2nd ed. New York : International Reading Association, 1995.
- Buzan, T. Use Your Head. London : BBC Books, 1995.
- Dickerson, Dolorces Powley. “A Comparison of the Use of the Active Games Learning Medium with Passive Games and Traditional Activities as a Means of Reinforcing Recognition of Selected Sight Vocabulary Words with Mid – Year First Grade Children with Limited Sight Vocabulary.” Dissertation Abstracts International. 36(10) : 6456 – A, 1976.
- Pinter, Donna Dae Krewedl. “The Effects of an Academic Game on the Spelling Achievement of Third Graders.” Dissertation Abstracts International. 38(12) : 710 ; August, 1977.
- Education First. EF EPI English Proficiency Index. Cambridge : EF Education First Ltd., 2011.
- Eggen, P.D. and D.P. Kauchak. Strategies and Models for Teachers : Teaching Content and Thinking Skills. 5th ed. Boston : Pearson, 2006.
- . Strategies and Models for Teachers. 6th ed. Boston : Pearson, 2011.
- Ehrman, M. and R. Oxford. “Adult Language Learning Styles and Strategies In an Intensive Training Setting,” Modern Language Journal. 74 ; 311-326, 1990.
- Francis S. Bellezza. “Mnemonic Devices : Classification, Characteristics, and Criteria,” Review of Educational Research. 51(2) ; 247-275, 1981.
- Grant, G. “Perceptions of the Causes of Childhood Disability Among Pakistani families living in the UK,” Health and Social Care in the Community. 16(6) : 606–613, 2008.
- Hampl, Patricia. Memory and Imagination. New York : Oxford University Press, 1996.
- Hill, Susan Elizabeth. Phonics : Focus on Literacy. Eleanor Curtain Publishing, 1999.
- Hurlock, Elizabeth B. Child Growth and Development. 5th ed. New Delhi : McGraw-Hill, 1978.

- Joyce, Bruce., Marsha Weil, and Calhoun, Emily. Model of Teaching. 8th ed. Boston : Pearson, 2009.
- Kerr, Frank W. Expression and Meaning : A Handbook for Vocabulary Development. California : Dickenson, 1966.
- Lall, Geeta Rani and Lall, M. Bernard. Ways Children Learn : What Do Experts Say?. Springfield : Charles C Thomas Publisher, 1983.
- Lucia, Y. Lu. "Phonics and Semiotics for Early Intervention," International Education Studies. 3(2) : 17-26 ; May 2010.
- Marilyn J. Adams. Open Court Reading: Spelling And Vocabulary. New York : McGraw – Hill, 2002.
- Ojeda, Fernando Arturo. "The Role of Word Games in Second Language Acquisition: Second Language Pedagogy, Motivation and Lucid Tasks," Dissertation Abstracts International. 65(8) : 2969 - A ; 2005.
- Polloway, Edward A., Patton, R. James and Serna, Loretta. Strategies for Teaching Learners with Special Needs. 7th ed. New Jersey : Pearson Merrill Prentice Hall, 2005.
- Rubin, Dorothy. A practical Approach to Teaching Reading. 2nd ed. New York : Allyn and Bacon, 1993.
- Shaywitz, S. "Dyslexia : A New Model of This Reading Disorder Emphasizes Defects in the Language-Processing Rather Than the Visual System. It Explains Why Some Very Smart People Have Trouble Learning to Read," Scientific American. 275(5) : 98-104 ; November 1996.
- Slaney, John. How Jolly Phonics Made Such an Impact on Our Students. Seoul : Sullivan School. Seoul : Sullivan School, 2005.
- Slavin, Robert E. Effective Reading Programs for English Language Learners : A Best-Evidence Synthesis. Baltimore, MD : Johns Hopkins University, 2003.
- Stewick, Earl W. Language Learning Teaching and Learning English. London : Longman Group Limited, 1972.
- Williams, Marian Haile. "Effect of Strategy Writing Mind Mapping Training Environment in Adult," Dissertation Abstract International. 40(1) : 65-70 ; October, 1998.
- Wright, A., D. Betteridge and M. Buckby. Games for Language Learning. New York : Cambridge University Press, 2006.

Xin, Yan Ping. "A Comparison of Two Instruction Approaches on Mathematical Word Problem Solving by Students with Learning Problems,"
Dissertation Abstracts International. 63(12) : 4276-A ; June 2003.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 คน

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง	สถานที่ทำงาน
1	ผศ.ดร.ประเสริฐ เรือนนระการ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2	ผศ.ดร.ทิพาพร สุจारी	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
3	ศน.รุ่งทิพย์ พรหมหลวงศรี	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ขอนแก่น เขต 5
4	อ.เอี่ยมเดือน บุญหวังช่วย	ครูชำนาญการพิเศษ	โรงเรียนบ้านหนองบัวโนนเมือง
5	อ.ศรีอำพร วรวัตร	ครูชำนาญการพิเศษ	โรงเรียนชุมชนหนองคะเน

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 5 คน

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง	สถานที่ทำงาน
1	อ.ดร.มยุรีสิรินทร์ ศิริวรรณ	อาจารย์	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
2	อ.ดร.วรชัย เพียทา	ครูชำนาญการ	โรงเรียนบ้านหนองแดง
3	อ.พรพิมล ทองดีบุตร	ครูชำนาญการพิเศษ	โรงเรียนชุมชนหนองคะเน
4	อ.นิรมล คุ่มตะบุตร	ครูชำนาญการพิเศษ	โรงเรียนชุมชนชุมแพ
5	อ.กรองพร เสนไชย	ครูชำนาญการพิเศษ	โรงเรียนชุมชนหนองคะเน

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้
เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

- คำชี้แจง :** 1. แบบประเมินนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้
2. แบบประเมินฉบับนี้แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลการประเมินความเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่าน และการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

โปรดเติมเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับความคิดเห็นของท่านดังนี้

5 หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
4 หมายถึง	เหมาะสมมาก
3 หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
2 หมายถึง	เหมาะสมน้อย
1 หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการประเมิน
 ความเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ครั้งนี้
 นางสาวธนาพร มุลกันธุ์ นิสิตปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลการประเมินความเหมาะสมของร่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียน
คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

องค์ประกอบของรูปแบบ การจัดการเรียนรู้	สาระสำคัญ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1. แนวคิดและทฤษฎี พื้นฐาน	1. ผังความคิด (Mind Map) แผนผังที่แสดงความสัมพันธ์ของความคิดต่างๆ ให้เห็นเป็นโครงสร้างในภาพรวม โดยอาศัยการ ทำงานร่วมกันของสมองซีกซ้ายและซีกขวา ซึ่งในการวิจัยได้ใช้ผังความคิดเพื่อช่วยส่งเสริม ความจำและความสามารถในการเขียนของ ผู้เรียน ซึ่งจะอยู่ในขั้นนำไปใช้ ทำให้ผู้เรียน เข้าใจ และจดจำได้ง่ายมากขึ้น					
	2. เกมภาษา (Games) เป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งมี กฎเกณฑ์ มีกติกา อีกทั้งยังได้รับความ สนุกสนานเพลิดเพลินอีกด้วย ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้เกมคำศัพท์ เพื่อพัฒนาการอ่าน สะกด คำ และการเขียนของผู้เรียน โดยจะผลัดเปลี่ยน หมุนเวียนเกมภาษาในชั้นสรุปทบทวนไปเรื่อยๆ เป็นการกระตุ้นหรือสร้างความสนใจของผู้เรียนให้ เกิดการเรียนรู้					
	3. วิธีโฟนิกส์ (Phonics) เป็นเรื่องของการสอนถึงความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวอักษรและหน่วยเสียง ซึ่งเป็นการถอดรหัสคำ ของตัวอักษรไปสู่เสียงที่เป็นภาษาพูด ทำให้ เข้าใจหน่วยเสียงของภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะ ซึ่งหน่วยเสียงเหล่านี้จะประกอบ ขึ้นเป็นคำ และเมื่อผู้เรียนแยกแยะหน่วยเสียง หรือถอดรหัสเสียงและเชื่อมโยงกับตัวอักษรทำให้ อ่านได้ (reading) ซึ่งเมื่อผู้เรียนอ่านได้ก็จะ สามารถเขียนคำตามที่ได้ (writing)					
2. วัตถุประสงค์	1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษได้					
	2. นักเรียนสามารถจำเรื่องที่เรียนจบไปแล้วได้ หลังจากเรียนจบไปแล้ว 2 สัปดาห์					

ตอนที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบของรูปแบบ การจัดการเรียนรู้	สาระสำคัญ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
3. ขั้นตอนการเรียนรู้ การสอน	1. ขั้นนำ (Warm Up) - ตระหนักรับรู้ หน่วยเสียง (Phonemic awareness) ผู้สอนให้ผู้เรียนรู้จักการแยกหน่วยเสียงของ ตัวอักษร A-Z โดยให้ผู้เรียนร้องเพลง ABC Phonics chant ในทุกต้นชั่วโมง ทำให้ผู้เรียน ได้ซึมซับเสียงของตัวอักษรได้อย่างแม่นยำและ สนุกสนาน อีกทั้งยังมีการทบทวนคำศัพท์ที่ได้ เรียนไปแล้ว					
	2. ขั้นสอน (Presentation) – เชื่อมโยงอักษร และเสียง (Phonics) ผู้สอนครูชูบัตรอักษร เช่น a และ t แล้ว ออกเสียงทีละตัว จากนั้นนำตัวอักษรมาติดกัน แล้วออกเสียง “at” ให้ผู้เรียนฟัง และออก เสียงตาม จากนั้นครูนำบัตรอักษรตัวอื่นๆ มา ผสมให้เป็นคำศัพท์ bat, cat, mat, fat, rat, hat ดังนี้ ผู้เรียนออกเสียงประสมคำตามผู้สอน					
	3. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) - อ่านคำศัพท์ (Reading Vocabulary) ผู้สอนขออาสาสมัครออกมาหยิบบัตรคำศัพท์ที่ ตรงกับภาพแล้วนำไปติดที่กระดาน ผู้เรียนฝึก ออกเสียง สะกดคำ ประสมคำ ดังนี้ buh + at = bat ; bat bat bat เป็นจังหวะ ครู ปรบมือให้จังหวะเป็นตัวอย่าง แล้วชี้โยงบัตร อักษรให้เป็นคำบนกระดานให้นักเรียนฝึกอ่านจน คล่อง ทำเช่นนี้จนครบทุกคำ จนนักเรียนจำได้ พูดได้คล่องแคล่วด้วยตนเอง					

ตอนที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบของรูปแบบ การจัดการเรียนรู้	สาระสำคัญ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
3. ขั้นตอนการเรียน การสอน	4. ขั้นประยุกต์ใช้ (Production) – เขียน คำศัพท์ (Writing Vocabulary) ผู้เรียนแต่ละคน เขียนผังความคิด (Mind Map) ของคำศัพท์สระเสียงสั้นจากที่เรียนมา เพื่อย้ำความจำคำศัพท์ที่เรียนไปให้แม่นยำยิ่งขึ้น และให้ผู้เรียนเขียนประโยคโดยนำคำศัพท์ที่เรียน แต่งประโยคตามใจชอบ ผู้สอนเดินดูตรวจสอบ และแนะนำ ชมเชยไปรอบๆ ห้อง					
	5. ขั้นสรุปผล (Wrap up) – เกมภาษา (Game) สรุปความรู้ทั้งหมดที่ได้เรียนไปแล้วโดยใช้เกม ภาษา (Game) เพื่อให้นักเรียนสนุกสนาน และ ผู้สอนกับผู้เรียนสรุปความรู้ร่วมกัน					
4. การประเมินผล	1. แบบทดสอบย่อย 2. แบบทดสอบความสามารถทางการอ่านและ การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 3. แบบประเมินผลการทำงานของนักเรียน					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ (ผู้ประเมิน)

(.....)

ตำแหน่ง

วันที่...../...../.....

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้
เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

- คำชี้แจง** : 1. แบบประเมินนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้
2. แบบประเมินฉบับนี้มีจำนวน 16 แผน แบ่งเป็นแผนละ 2 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
- ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

โปรดเติมเครื่องหมาย✓ในช่องระดับความคิดเห็นของท่านดังนี้

- 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง เหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการประเมิน
 ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ครั้งนี้
 นางสาวธนาพร มุลกันธุ์ นิสิตปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้
เรื่อง Short Vowels

ตอนที่ 1 ข้อมูลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

องค์ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ เหมาะสมแสดงถึงโครงสร้างเนื้อหาที่เน้นได้ชัดเจน					
2. สาระสำคัญ					
2.1 เหมาะสมกับเนื้อหาบทเรียน					
2.2 ชัดเจน และเข้าใจง่าย					
3. จุดประสงค์การเรียนรู้					
3.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้					
3.2 ชัดเจน เข้าใจง่าย					
3.3 สามารถประเมินผลได้					
4. สาระการเรียนรู้					
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์					
4.2 เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน					
4.3 ชัดเจน และน่าสนใจ					
5. การจัดกระบวนการเรียนรู้					
5.1 ขั้นตอนการจัดกระบวนการเรียนรู้มีความเหมาะสม					
5.2 กระบวนการเรียนการสอนแต่ละขั้นตอนชัดเจน สามารถปฏิบัติได้					
5.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.4 เวลาเรียนในแต่ละขั้นตอนมีความเหมาะสม					
5.5 การมีส่วนร่วมของผู้เรียนในกิจกรรมต่างๆ					
5.6 ได้รับความสนใจจากผู้เรียน					
6. สื่อการเรียนรู้					
6.1 ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้					
6.2 เหมาะสม และสามารถช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้					
6.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้					
7. การวัดและประเมินผล					
7.1 สอดคล้องกับเนื้อหา					
7.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.3 เหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด					
7.4 มีเกณฑ์การประเมินชัดเจนและครอบคลุมพฤติกรรมที่ต้องการวัด					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ (ผู้ประเมิน)

(.....)

ตำแหน่ง

วันที่...../...../.....

แบบประเมินความเหมาะสมของแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

- คำชี้แจง** : 1. แบบประเมินนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความเหมาะสมของแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน
2. แบบประเมินฉบับนี้แบ่งเป็น 2 ตอน คือ
- ตอนที่ 1 ข้อมูลของแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน และเกณฑ์การประเมินผล
การทำงานของผู้เรียน
- ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ และการปรับแก้ไขข้อความเกี่ยวกับแบบประเมินผลการทำงานของ
ผู้เรียน

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการประเมิน
ความเหมาะสมของแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียนครั้งนี้
นางสาวธนาพร มุลกันธุ์ นิสิตปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลของแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน

หน่วยการเรียนรู้ที่.....เรื่อง.....สัปดาห์ที่.....วันที่.....										
เลขที่	ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน								
		ความรับผิดชอบ			การตรงต่อเวลา			ความเรียบร้อย		
		2	1	0	2	1	0	2	1	0

เกณฑ์การประเมินผลการทำงานของผู้เรียน

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ		
	2	1	0
ความรับผิดชอบ	ส่งงานครบทุกชิ้น	ส่งงานขาดตั้งแต่ 1 ชิ้นขึ้นไป	ไม่ส่งงาน
การตรงต่อเวลา	ส่งงานตรงตามกำหนดทุกครั้ง	ส่งงานช้ากว่ากำหนด 1-2 ครั้ง	ส่งงานช้ากว่ากำหนด ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป
ความเรียบร้อย	งานสะอาด ไม่มีรอยสกปรก	งานมีรอยสกปรก 1-2 ตำแหน่ง	งานมีรอยสกปรกตั้งแต่ 3 ตำแหน่งขึ้นไป

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ และการปรับแก้ไขข้อความ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ (ผู้ประเมิน)

(.....)

ตำแหน่ง

วันที่...../...../.....

แบบประเมินความเหมาะสมเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

- คำชี้แจง** : 1. แบบประเมินนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความเหมาะสมของเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน
2. แบบประเมินฉบับนี้แบ่งเป็น 2 ตอน คือ
- ตอนที่ 1 ข้อมูลของเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน
- ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ และการปรับแก้ไขข้อความเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการประเมิน
เกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนครั้งนี้
นางสาวธนาพร มุลกันธุ์ นิสิตปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลของเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ		
	2	1	0
การสะกดคำ	ออกเสียงตัวอักษรได้ถูกต้องทุกตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 1 ตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 2-3 ตัว หรือไม่อ่านเลย
การอ่านออกเสียง	อ่านถูกต้องและมีเสียงท้ายคำ	อ่านถูกต้อง แต่ไม่มีเสียงท้ายคำ	อ่านไม่ถูกต้อง หรือไม่อ่านเลย

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ และการปรับแก้ไขข้อความ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ (ผู้ประเมิน)

(.....)

ตำแหน่ง

วันที่...../...../.....

ภาคผนวก ค

รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

โดย
ธนาพร มุลกันธุ์

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คำนำ

“The working language of ASEAN shall be English” นั่นคือ “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” แสดงให้เห็นว่าภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้สำคัญมาก และควรเริ่มพัฒนาตั้งแต่ยังเด็ก ซึ่งการอ่านและเขียนคำศัพท์ถือเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาศักยภาพของเด็กเอง เนื่องจากเมื่อเด็กอ่านได้ และเขียนได้ เขาก็จะแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองซึ่งจะทำให้เด็กสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเองให้เพิ่มขึ้นได้ อีกทั้งการอ่านและเขียนคำศัพท์ก็ยังถือว่าสำคัญมากในการทำแบบทดสอบทางภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะระดับโรงเรียนหรือระดับประเทศก็ตาม ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการอ่านและการเขียนคำศัพท์ โดยได้บูรณาการผังความคิด (Mind Map) เกมภาษา (Games) และวิธีโฟนิกส์ (Phonics) มาใช้ร่วมกัน

ขอขอบคุณอาจารย์ ดร.จิระพร ชะโน และอาจารย์ ดร. เกสร ทองแสน ที่คอยให้คำปรึกษาทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่กรุณาตรวจความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ปกครอง ครูผู้สอน นิสิตนักศึกษา ตลอดจนผู้ที่สนใจพอสมควร

ธนาพร มูลกัญธุ์

สารบัญ

หน้า

แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน	130
จุดมุ่งหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	132
องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้	133
ขั้นตอนการสอน	133
บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน	134
การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้	134
ผลที่ได้จากการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้	135

รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้นำเสนอรายละเอียดตามลำดับดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน
2. จุดมุ่งหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
3. องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
4. ขั้นตอนการสอน
5. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน
6. การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้
7. ผลที่ได้จากการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน

“The working language of ASEAN shall be English” นั่นคือ “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” (The Association of Southeast Asian Nations. 2007 : 29) ทำให้ประเทศไทยต้องเตรียมตัวให้พร้อมในการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนที่ใกล้จะถึงนี้ แต่จากการจัดอันดับทักษะทางภาษาอังกฤษของ EF (English Proficiency Index) ปรากฏว่าประเทศไทยถูกจัดอยู่ในระดับต่ำมาก (Education First. 2011 : 5) เช่นเดียวกับค่าสถิติพื้นฐานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินั้นพื้นฐาน (O-NET) ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) ปีการศึกษา 2554 วิชาที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือ วิชาภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 38.37 จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2554) ดังนั้น ทักษะการอ่าน และการเขียนจึงเป็นทักษะที่สำคัญในการทำแบบทดสอบ ซึ่งโดยรวมแล้วการอ่านและการเขียนควรจัดกิจกรรมที่ต่อเนื่องกันและส่งเสริมซึ่งกันและกัน นอกจากการอ่านและการเขียนโดยทั่วไปแล้ว การอ่านและการเขียนคำถือว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้ภาษาทุกภาษาทั้งในการเรียนระดับพื้นฐานและในระดับสูง การเรียนในระดับพื้นฐานจะเน้นในเรื่องการอ่านและการเขียนคำได้ถูกต้อง แม่นยำในหลักเกณฑ์ทางภาษา (กรมวิชาการ. 2546 : 13) ดังที่ Kerr Frank W. (196 : 4) ได้เสนอแนะว่าผู้ที่ประสงค์จะเรียนรู้เรื่องคำศัพท์ควรขยายวงคำศัพท์ให้กว้างจากคำนาม คำกริยาถึงคำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์เพื่อประโยชน์ในการอ่านและการเขียน นักเรียนยิ่งรู้คำศัพท์มากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งมีความแม่นยำในการอ่านและการเขียนยิ่งขึ้นเท่านั้น เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 84) ที่กล่าวว่าในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ สิ่งสำคัญ คือการพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคำศัพท์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

อินทิรา ศรีประสิทธิ์ (2553 : 9-17) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในปัจจุบันไม่ได้มีการวิจัยและเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้กันมานาน ปัจจุบันคนไทยยังเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนอ่านแบบองค์รวม (Whole Language) ซึ่งเป็นการสอนอ่านเป็นคำ (Whole Word Method) และเป็น

ประโยค ที่เน้นการท่องจำคำศัพท์ โดยให้เด็กดูตัวอักษรหรือดูรูปด้วยสายตา สอนให้ข้ามคำที่ไม่รู้จัก และให้หาคำอื่นมาแทน สอนให้รู้จักทำนายความหมายของคำโดยดูจากบริบทของประโยค อีกทั้งเน้นอ่านที่หลากหลาย แต่ไม่เน้นอ่านออกเสียงดังๆ ผู้ที่เก่งภาษาอังกฤษในระบบนี้ เก่งเพราะความจำดี ทำให้คนไทยเป็นจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษมานานนับสิบปีก็ยังไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ดี เพราะความสามารถในการได้ยินของคนไทยไม่ได้รับการฝึกด้วยเทคนิคพิเศษที่จะช่วยให้ได้ยินเสียงภาษาอังกฤษครบทุกหน่วยเสียง ผลทำให้คนไทยส่วนมากพูดภาษาอังกฤษไม่ชัด ฟังไม่รู้เรื่อง อ่านคำใหม่ไม่ออก เขียนไม่เป็น และลืมนำคำศัพท์ง่าย โดยเฉพาะการสะกดคำและการอ่าน สอดคล้องกับ ธาริณี อุณาพรหม (2554 : 186-192) ได้กล่าวถึงปัญหาที่พบในวิชาภาษาอังกฤษว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเป้าหมายการยกระดับการศึกษาที่ตั้งไว้ ซึ่งพบว่า ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตกต่ำ คือ ผู้เรียนมีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี แต่ไม่สามารถอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ จึงประสบปัญหาเมื่อต้องทำแบบทดสอบที่ต้องอาศัยการอ่านและการเขียนเป็นสำคัญ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นการนำเทคนิคหลายๆ เทคนิคมาสังเคราะห์ ได้แก่ ผังความคิด (Mind Map) เกมภาษา (Games) และโฟนิกส์ (Phonics) มาใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ที่น่าจะพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยผังความคิด (Mind Map) เป็นแผนผังที่แสดงความสัมพันธ์ของสาระหรือความคิดต่างๆ ให้เห็นเป็นโครงสร้างในภาพรวมโดยใช้เส้นคำระยะห่างจากจุดศูนย์กลาง สี เครื่องหมาย รูปทรงเรขาคณิต และภาพ (ทิตินา แคมมณี. 2553 : 389) สอดคล้องกับ Rubin (1993 : 382) ที่กล่าวว่า การนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของผังความคิด จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถดึงข้อมูลที่ได้เรียนไปแล้วกลับมาใช้ใหม่ได้ และยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการทบทวนความรู้ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับ โทนี บูซาน (2551 : 8) ได้กล่าวถึงงานวิจัยของบูลและวิตต์ร็อกไว้ว่า พวกเขาได้ขอให้เด็กอายุ 9-10 ขวบ ให้เรียนรู้คำ อย่างเช่น “สมอง” “นิตยสาร” “ความเดือดร้อน” “ความจริง” เด็กเหล่านั้นถูกแบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ให้อ่านคำกับความหมายเขียนลงไป และให้พวกเขาคิดสร้างภาพขึ้นมาด้วยตนเองทั้งคำและความหมายของคำนั้นๆ เด็กกลุ่มที่ 2 ให้ทำเหมือนกับเด็กกลุ่มแรกทุกอย่างยกเว้นว่า แทนที่จะให้พวกเขาคิดสร้างรูปภาพขึ้นมาเองก็ให้วาดรูปตามแบบที่ให้ ส่วนเด็กกลุ่มที่ 3 ให้คัดลอกคำและความหมายด้วยการเขียนซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายๆ ครั้ง อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา เด็กเหล่านี้ได้ถูกนำมาทดสอบการเรียกความจำของคำและความหมายเหล่านั้น ปรากฏว่าเด็กกลุ่มที่ 1 ที่คิดสร้างขึ้นมาเองสามารถทำคะแนนได้ดีที่สุดและเร็วที่สุด ขณะที่เด็กกลุ่มที่ 3 ซึ่งไม่ได้วาดรูปอะไรเลยทำคะแนนได้แย่ที่สุด การค้นพบนี้สนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่า Mind Map เป็นเครื่องมืออันเหมาะสมเป็นพิเศษอย่างหนึ่งสำหรับการเรียนรู้ Mind Map มิใช่เพียงการใช้ภาพ แต่ตัวมันคือภาพในตัวของมันเอง ส่วนเกมภาษา (Games) จะสร้างแรงจูงใจ เพราะเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานและให้บริบทที่สอดแทรกด้วยภาษา ทั้งยังช่วยสร้างสถานการณ์ที่ต้องพูดซ้ำให้มีความหมายได้ อีกทั้งเกมเดียวกันยังสามารถนำมาเล่นได้หลายๆ ครั้ง โดยที่ผลลัพธ์จะแตกต่างกันเสมอ ซึ่งเกมทำให้ผู้เล่นต้องมีปฏิสัมพันธ์กัน และปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวมักจะแสดงออกโดยใช้ภาษา สำหรับผู้เรียนที่เป็นเด็กๆ แล้ว เกมจะยิ่งเป็นที่ชื่นชอบและดึงดูดใจอย่างมาก เด็กๆ จะมีลักษณะที่ขัดแย้งกันในตัวเองอย่างหน้าประหลาด กล่าวคือ เด็กๆ อาจจะให้ทั้งความ

ร่วมมือในการทำภารกิจใดๆ ก็ตาม แต่ในเวลาเดียวกันก็จะมีลักษณะของการแข่งขันกันอย่างดุเดือด เด็กๆ รักความสนุกสนานแต่ก็ทุ่มเทให้กับกิจกรรมที่กำลังทำได้อย่างเอาเป็นเอาตาย ฉะนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจที่เด็กๆ จะนิยมชมชอบเกม เพราะเกมนั้นให้ความร่วมมือและการแข่งขัน ให้ทั้งกฎเกณฑ์ และสิ่งที่ไม่อาจคาดเดาได้ และให้ทั้งความสนุกสนานและการต้องทุ่มเทอย่างจริงจัง (เมเลย์).

2545 : 12) ซึ่งจากผลการศึกษาของ อัมพา นกอิม (2550 : 76-78) พบว่า การสอนโดยใช้เกม ภาษา เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนา และส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ ความเข้าใจทางด้านภาษาเด็กสามารถเรียนรู้โดยผ่านประสบการณ์ตรง เรียนรู้ด้วยการกระทำและปฏิบัติจริงโดยผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 เป็นเกมที่มีขั้นตอนและกติกาการเล่นที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน มีอุปกรณ์การเล่นเกมที่สร้างความสนใจ และเหมาะสมกับวัยของเด็ก มีการสร้างสถานการณ์จำลอง เพื่อให้เด็กมีความสนุกสนานในขณะที่เล่นเกม และอยากเรียนรู้มากยิ่งขึ้น การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ (Phonics) นั้นเป็นการสอนออกเสียงและสะกดคำศัพท์ โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรในภาษาเขียน และหน่วยเสียงในภาษาพูด (Phonemic Awareness/Decoding) และเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร (Letter Sound Correspondence หรือ Phonics) ผู้เรียนก็จะสามารถอ่านเป็นคำได้ง่ายดาย และชัดถ้อยชัดคำ ซึ่งเป็นขั้นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากสมองของมนุษย์รับรู้หรืออ่านตัวอักษรเป็นเสียงได้ดีกว่าอ่านในลักษณะของรูปภาพ หรือรูปตัวหนังสือ การสอนอ่านภาษาอังกฤษที่ได้ผลจึงจำเป็นที่ผู้เรียนต้องปูพื้นฐานใหม่ด้วยการเรียนรู้ข้อแตกต่างของหน่วยเสียงต่างๆ ที่ประกอบเป็นคำ และการเชื่อมโยงหน่วยเสียงกับตัวอักษร (อินทิรา ศรีประสิทธิ์. 2553 : 5-10) สอดคล้องกับงานวิจัยทางการเรียนรู้ด้านสมองของ Shaywitz (1996 : 98-104) ที่ได้ทำการสแกนสมองของผู้เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์ และวิธีการเดิม ซึ่งงานวิจัยนี้ได้สรุปว่า การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ ช่วยกระตุ้นเซลล์สมองทำให้สมองมีการสร้างเส้นใยสมองใหม่ และใยสมองเดิมแตกตัว มีผลทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านภาษาอังกฤษสูง เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนด้วยวิธีอื่น เช่นเดียวกับงานวิจัยทางการอ่านของ มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ที่ระบุว่า การสอนภาษาด้วยวิธีโฟนิกส์ที่เป็นระบบช่วยให้ผู้เรียนรับรู้คำ (Word Recognition) ได้ดีกว่า และสะกดคำ (Spelling) ได้เก่งกว่าผู้เรียนที่ถูกสอนด้วยวิธีอ่านเป็นคำ (Whole Word Method) (Marilyn. 2002 : 71)

จากหลักการและการวิจัยดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำเอาทั้งสามเทคนิคนี้มาบูรณาการกันเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และผู้วิจัยมุ่งหวังให้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้สอนที่สนใจนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ต่อไป

จุดมุ่งหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อประเมินผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
 - 2.1 หาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น ตามเกณฑ์ 80/80

- 2.2 หาดัชนีประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
 2.3 ศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐาน ประกอบด้วย
 - 1.1 ผังความคิด (Mind Map)
 - 1.2 เกมภาษา (Games)
 - 1.3 วิธีโฟนิกส์ (Phonics)
2. วัตถุประสงค์
 - 2.1 นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้
 - 2.2 นักเรียนสามารถจำเรื่องที่เรียนจบไปแล้วได้หลังจากเรียนจบไปแล้ว 2 สัปดาห์
3. ขั้นตอนการเรียนการสอน
 - 3.1 ขั้นนำ (Warm Up) – ตระหนักรับรู้หน่วยเสียง (Phonemic awareness)
 - 3.2 ขั้นสอน (Presentation) – เชื่อมโยงอักษรและเสียง (Phonics)
 - 3.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) - อ่านคำศัพท์ (Reading Vocabulary)
 - 3.4 ขั้นประยุกต์ใช้ (Production) – เขียนคำศัพท์ (Writing Vocabulary)
+ ผังความคิด (Mind Map)
 - 3.5 ขั้นสรุปผล (Wrap up) – เกมภาษา (Games)
4. การประเมินผล
 - 4.1 แบบทดสอบย่อย (การอ่านและการเขียน)
 - 4.2 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 4.3 แบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน

ขั้นตอนการสอน

1. ขั้นนำ (Warm Up) – ตระหนักรับรู้หน่วยเสียง (Phonemic Awareness)
 ผู้สอนให้ผู้เรียนรู้จักการแยกหน่วยเสียงของตัวอักษร A-Z โดยให้ผู้เรียนร้องเพลง ABC Phonics chant ในทุกต้นชั่วโมง ทำให้ผู้เรียนได้ซึมซับเสียงของตัวอักษรได้อย่างแม่นยำและสนุกสนาน อีกทั้งยังมีการทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้ว
2. ขั้นสอน (Presentation) – เชื่อมโยงอักษรและเสียง (Phonics)
 ผู้สอนครูชูบัตรอักษร เช่น a และ t แล้วออกเสียงทีละตัว จากนั้นนำตัวอักษรมาติดกันแล้วออกเสียง “at” ให้ผู้เรียนฟัง และออกเสียงตาม จากนั้นครูนำบัตรอักษรตัวอื่นๆ มาผสมให้เป็นคำศัพท์ bat, cat, mat, fat, rat, hat ดังนี้ ผู้เรียนออกเสียงประสมคำตามผู้สอน

3. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) - อ่านคำศัพท์ (Reading Vocabulary)

ผู้สอนขออาสาสมัครออกมาหยิบบัตรคำศัพท์ที่ตรงกับภาพแล้วนำไปติดที่กระดาน ผู้เรียนฝึกออกเสียง สะกดคำ ประสมคำ ดังนี้ buh + at = bat ; bat bat bat เป็นจังหวะ ครูปรบมือให้จังหวะเป็นตัวอย่าง แล้วชี้โยงบัตรอักษรให้เป็นคำบนกระดานให้นักเรียนฝึกอ่านจนคล่อง ทำเช่นนี้จนครบทุกคำ จนนักเรียนจำได้ พูดได้คล่องแคล่วด้วยตนเอง

4. ขั้นประยุกต์ใช้ (Production) - เขียนคำศัพท์ (Writing Vocabulary)

ผู้เรียนแต่ละคน เขียนผังความคิด (Mind Map) ของคำศัพท์สระเสียงสั้นจากที่เรียนมา เพื่อย้ำความจำคำศัพท์ที่เรียนไปให้แม่นยำยิ่งขึ้น และให้ผู้เรียนเขียนประโยคโดยนำคำศัพท์ที่เรียนแต่งประโยคตามใจชอบ 3 ประโยค ครูเดินตรวจความถูกต้อง และแนะนำ ชมเชยไปรอบๆ ห้อง

5. ขั้นสรุปผล (Wrap up) - เกมภาษา (Games)

สรุปความรู้ทั้งหมดที่ได้เรียนไปแล้วโดยใช้เกมภาษา (Games) เพื่อให้นักเรียนสนุกสนาน และผู้สอนกับผู้เรียนสรุปความรู้ร่วมกัน

บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

1. บทบาทผู้สอน

ผู้สอนในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ต้องปฏิบัติภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ดังนี้

1.1 ทำความเข้าใจในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ หลักการ และวิธีของรูปแบบให้ถี่ถ้วน ก่อน เพื่อให้การเตรียมตัวและการออกแบบภาระงานเป็นไปตามเป้าหมายที่ต้องการ

1.2 เป็นผู้อำนวยความสะดวก และชี้แนะแนวทางในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

1.3 เป็นผู้วางแผนในการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ให้เหมาะสมและรัดกุม

1.4 เป็นผู้วางแผนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามศักยภาพของตนเอง

1.5 ศึกษาและบันทึกพัฒนาการของผู้เรียนทุกครั้งที่ตรวจชิ้นงาน

1.6 มีความรู้เกี่ยวกับหลักการต่างๆ ในสิ่งที่ถ่ายทอดไปยังผู้เรียนอย่างแม่นยำ

1.7 เป็นผู้สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

2. บทบาทผู้เรียน ผู้เรียนในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีบทบาทดังนี้

2.1 เรียนรู้และแบ่งปันประสบการณ์กับเพื่อนในกลุ่ม

2.2 มุ่งมั่นที่จะเรียนรู้อย่างแท้จริง และแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

2.3 ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล

การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วิธีโฟนิกส์ ร่วมกับผังความคิดและเกมภาษา เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ ดังนี้

1. การออกเสียงหน่วยเสียงของตัวอักษร ผู้สอนควรออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน ควรเน้นย้ำและให้ผู้เรียนสังเกตที่ริมฝีปากของผู้สอนในการออกเสียงแต่ละหน่วยเสียง ส่วนหน่วยเสียงที่มีเสียงคล้ายกันผู้สอนควรออกเสียงเปรียบเทียบและบอกความแตกต่างของลักษณะการออกเสียงให้ผู้เรียนสามารถแยกแยะหน่วยเสียงที่แตกต่างกันนั้นได้ และลองทดสอบออกเสียงที่คล้ายคลึงกันนี้ให้ผู้เรียนฟังแล้วให้ผู้เรียนแยกแยะว่าเสียงนั้นเป็นเสียงของอักษรใด เพื่อทดสอบว่าผู้เรียนสามารถแยกแยะหน่วยเสียงที่มีเสียงคล้ายกันได้จริงหรือไม่ และยังทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการออกเสียง

2. ผู้สอนต้องหมั่นเดินตรวจการเขียนผังความคิดคำศัพท์ (Mind Map) และการแต่งประโยคของผู้เรียน เพื่อแนะนำการเขียนคำศัพท์ และการแต่งประโยคที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจไม่ผิดพลาด

ผลที่ได้จากการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผลที่ได้จากการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้ ประกอบด้วย

1. ผลทางตรง
 - 1.1 ผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้
 - 1.2 ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้จากการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น
2. ผลทางอ้อม
 - 2.1 ผู้เรียนมีเทคนิคในการจดจำอย่างเป็นระบบ และเกิดความคิดรวบยอดด้วย
 - 2.2 ผู้เรียนสามารถนำวิธีโฟนิิกส์ไปใช้ในการอ่านคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยหรือไม่เคยเห็นได้
 - 2.3 ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 2.4 ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมชั้นและกับผู้สอนเพิ่มมากขึ้น

ผังความคิด

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 Short Vowels.	เวลา 16 ชั่วโมง
เรื่อง Short Vowels “un, ub”.	เวลา 1 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การเรียนรู้เสียงของตัวอักษร เสียงสระ และการประสมคำ เป็นความรู้พื้นฐานของการเรียนเริ่มแรกที่จะนำไปสู่การอ่านคำศัพท์และประโยค ที่ถูกต้องตามหลักการออกเสียง นักเรียนจะต้องเรียนรู้ เพื่อจะได้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ถูกต้องต่อไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรได้
2. จำแนกความแตกต่างของเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง
3. สะกดคำ ประสมคำและอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน
4. เลือกภาพตรงตามความหมายของคำได้
5. นำคำศัพท์ไปแต่งวลีและประโยคได้ถูกต้อง
6. จัดหมวดหมู่ของคำศัพท์ได้

สาระการเรียนรู้

คำศัพท์ทบทวน คำศัพท์จาก Chant ตัวอักษรและคำศัพท์ A – Z
Short Vowels: “a”, “e”, “i”, “o”

คำศัพท์ใหม่ Short Vowels: “un”: sun, bun, nun
“ub”: sub, tub, rub, cub

- โครงสร้าง
- A: What’s this/that?
 - B: A + noun. It’s a + ...noun...
 - วลี: a+ adj.+ noun
 - The is on the
 - a + noun + verb (s).
 - The is in the
 - A noun + is + adj.
 - A noun + has + a noun.

หน้าที่ทางภาษา การบอกข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัว

Giving Instruction: “Look at the board.”, “Listen carefully.”,
“Repeat after me.”, “Pronounce the sound...”, “Pronounce the word...”, “Spell the word...”, “Read the word...”, “Write the word...”, “Make a mind map.”

การจัดกระบวนการเรียนรู้

ขั้นนำ (Warm Up) – ตระหนักรู้หน่วยเสียง (Phonemic awareness) (5 นาที)

1. นักเรียนร้องเพลง ABC Phonics chant พร้อมกับนักเรียนอาสาสมัคร 2 คน ออกมาชูบัตรอักษรและบัตรภาพประกอบเพลง
2. ทบทวนคำศัพท์สระ “a, e, i, o” โดยครูชูบัตรภาพและบัตรคำศัพท์สลับกันไปให้นักเรียนช่วยกันตอบ

Ex. T: What's this?

S: An ox. It's an ox.

ขั้นสอน (Presentation) – เชื่อมโยงอักษรและเสียง (Phonics) (15 นาที)

3. ครูชูบัตรตัวอักษร Bb, Cc, Nn, Rr, Ss, Tt, Uu และบัตรภาพ พร้อมให้นักเรียนออกเสียงทีละคู่เป็นจังหวะ Chant พร้อมกันทั้งห้อง 2 รอบ ดังนี้ เช่น B /buh/ /buh/ book เป็นต้น
4. ครูชูบัตรอักษร u และ n แล้วออกเสียงทีละตัว จากนั้นนำตัวอักษรมาติดกันแล้วออกเสียง “un” ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง นักเรียนออกเสียงตาม ครูสั่งว่า “Look at the board and repeat after me” จากนั้นครูนำบัตรอักษรตัวอื่นๆ มาผสมให้เป็นคำศัพท์ sun, bun, nun ดังนี้ และครูติดบัตรภาพของแต่ละคำ จากนั้นนักเรียนออกเสียงประสมคำตามครู เช่น suh+un=sun จนครบทุกคำ
5. ครูชูบัตรอักษร u และ b แล้วออกเสียงทีละตัว จากนั้นนำตัวอักษรมาติดกันแล้วออกเสียง “ub” ให้นักเรียนฟัง 3 ครั้ง นักเรียนออกเสียงตาม ครูสั่งว่า “Look at the board and repeat after me” จากนั้นครูนำบัตรอักษรตัวอื่นๆ มาผสมให้เป็นคำศัพท์ sub, tub, rub, cub ดังนี้ และครูติดบัตรภาพของแต่ละคำ จากนั้นนักเรียนออกเสียงประสมคำ เช่น suh+ub=sub จนครบทุกคำ

ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) - อ่านคำศัพท์ (Reading Vocabulary) (15 นาที)

6. นักเรียนอาสาสมัครออกมาหยิบบัตรคำศัพท์ที่ตรงกับภาพแล้วนำไปติดที่กระดาน นักเรียนฝึกออกเสียง สะกดคำ ประสมคำ เช่น suh un sun ; sun sun sun เป็นจังหวะ นักเรียนปรบมือเป็นจังหวะ แล้วครูชี้โยงบัตรอักษรให้เป็นคำบนกระดานให้นักเรียนฝึกอ่านจนคล่อง ทำเช่นนี้จนครบทุกคำ จนนักเรียนจำได้ พูดได้คล่องแคล่วด้วยตนเอง

ขั้นประยุกต์ใช้ (Production) – เขียนคำศัพท์ (Writing Vocabulary) (15 นาที)

7. ครูให้นักเรียนแต่ละคน เขียนผังคำศัพท์ (Mind Map) สระเสียงสั้น “un, ub” จากที่เรียนมา ครูเดินดูตรวจสอบและแนะนำ ชมเชย นักเรียนออกแบบได้อย่างอิสระ
8. ครูนำภาพเรือดำน้ำอยู่ในอ่างมาให้นักเรียนดู แล้วถามนักเรียนว่าเห็นอะไร นักเรียนตอบว่าเห็น “เรือดำน้ำอยู่ในอ่าง” แล้วภาษาอังกฤษพูดได้อย่างไร นักเรียนตอบว่า “A sub is in a tub” จากนั้นครูเปลี่ยนจากเรือดำน้ำเป็นขนมปังก้อนกลม แล้วให้นักเรียนพูดเป็นภาษาอังกฤษได้เป็น “A bun is in a tub” จากนั้นครูเปลี่ยนภาพอื่นหลายๆ ภาพที่ใช้รูปแบบประโยคหลายๆ ประโยคที่ได้เรียนมาในการตอบ ฝึกจนนักเรียนพูดได้คล่องแคล่วและแต่งประโยคตามใจชอบ 3 ประโยค โดยใช้คำศัพท์ที่ได้เรียนมา ครูเดินตรวจความถูกต้องไปรอบๆ ห้อง

ขั้นสรุปผล (Wrap up)- เกมภาษา (10 นาที)

9. นักเรียนเล่น “เกมบันไดงู (Snake and ladder Game)” แบ่งเป็นทีม ทีมละ 2 คน ครูแจกเกมบันไดงูและลูกเต๋าให้ 2 ทีม แข่งกันต่อ 1 กระดาน วิธีการเล่นให้นักเรียนแต่ละทีมทอดลูกเต๋า ทีมใดได้แต้มมากที่สุด ทีมนั้นได้เริ่มเล่นก่อน โดยการทอดลูกเต๋าและเดินเบี้ยตามแต้มที่ได้ ตกอยู่ในช่องใดให้อ่านคำศัพท์ในช่องนั้น อ่านได้ถูกต้องจึงจะได้อยู่ในช่องนั้น แต่ถ้าอ่านไม่ได้ต้องกลับไปอยู่ที่เดิม ทีมที่ชนะจะได้สติ๊กเกอร์ดาวจากครูไปติดสมุด และให้เล่นอีก 1 รอบ เพื่อให้ทีมแพ้ได้แก้ตัว

สื่อการเรียนรู้

1. ABC Phonics Chant
2. บัตรอักษร, บัตรภาพ, บัตรคำศัพท์, เกมบันไดงู (Snake and ladder Game)

การวัดและประเมินผล

การประเมินก่อนเรียน

- แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและเขียนคำศัพท์

การประเมินระหว่างเรียน

- แบบทดสอบย่อย
- แบบประเมินการทำงานของนักเรียน

การประเมินหลังการเรียน

- แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและเขียนคำศัพท์

บันทึกผลหลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมเข้าเรียนจนครบถ้วน เนื่องจากมีความคุ้นเคยกับการร้องเพลง บทกวีสั้นๆ ใจความพอควร แต่ต้องมีการนำใบความรู้มาศึกษาเพื่อทำความเข้าใจ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ความหมายของเพลงสั้นๆ และคำศัพท์ได้ให้ผู้สอนถาม แต่ยังมีจำนวน 3-4 คน ที่ยังไม่มีความเข้าใจในบทกวีบางองค์ ผู้เรียนสามารถระบอดคำ วรรคตอน และอธิบายถึงคุณค่าศัพท์ ที่เรียนได้ถูกต้อง และเลืกาจากที่ได้ตรงความหมายทุกคำ ส่วนการแต่งประโยคสั้นๆ ได้แต่งถูกต้อง มีเพียง 2-3 คน ที่ต้องคิดนานหน่อย และบางคนสามารถนำคำมาคำศัพท์ได้บ้าง อยู่ในหมวดหมู่นี้

ปัญหาและอุปสรรค

1. มีผู้เรียนบางคนที่ยังไม่เข้าใจคำศัพท์ได้ไม่หมด และยังมีคนที่ร้องเพลง ประโยคไม่ครบทุกประโยค

2. ในบทกวีบางบท ผู้เรียนบางคนยังไม่เข้าใจ หรือบางคนยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ เช่น เปรียบเทียบ ว่าเป็นเหมือนความหมายที่ ความหมายที่ งามควรต้องเข้าใจให้ดีกว่านี้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรให้นักเรียนจำแนกเสียงสระสั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนจำแนกเสียงสระได้ถูกต้อง

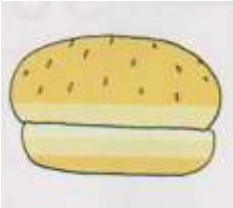
2. ควรให้ความรู้เกี่ยวกับผู้เรียนที่ยังแต่งประโยคได้ไม่ถูกต้อง ส่วนผู้เรียนที่แต่ง ประโยคไม่ครบทุกประโยค ควรให้นักเรียนได้แต่งประโยคโดยมีโครงสร้างประโยคที่ชัดเจน

3. ควรให้นักเรียนอ่านบทกวี ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายในบทกวีบางบท หรือบางคำที่ความหมายที่ เปรียบเทียบความหมายที่ผู้เรียนเข้าใจได้จะเหมาะสม หรือไม่นั้น

ลงชื่อ น.ส. นันทา มุกติมบุรี ผู้บันทึก
(น.ส. นันทา มุกติมบุรี)

Vocabulary cards "un, ub"

sub		sun	
tub		bun	
rub		nun	
cub			

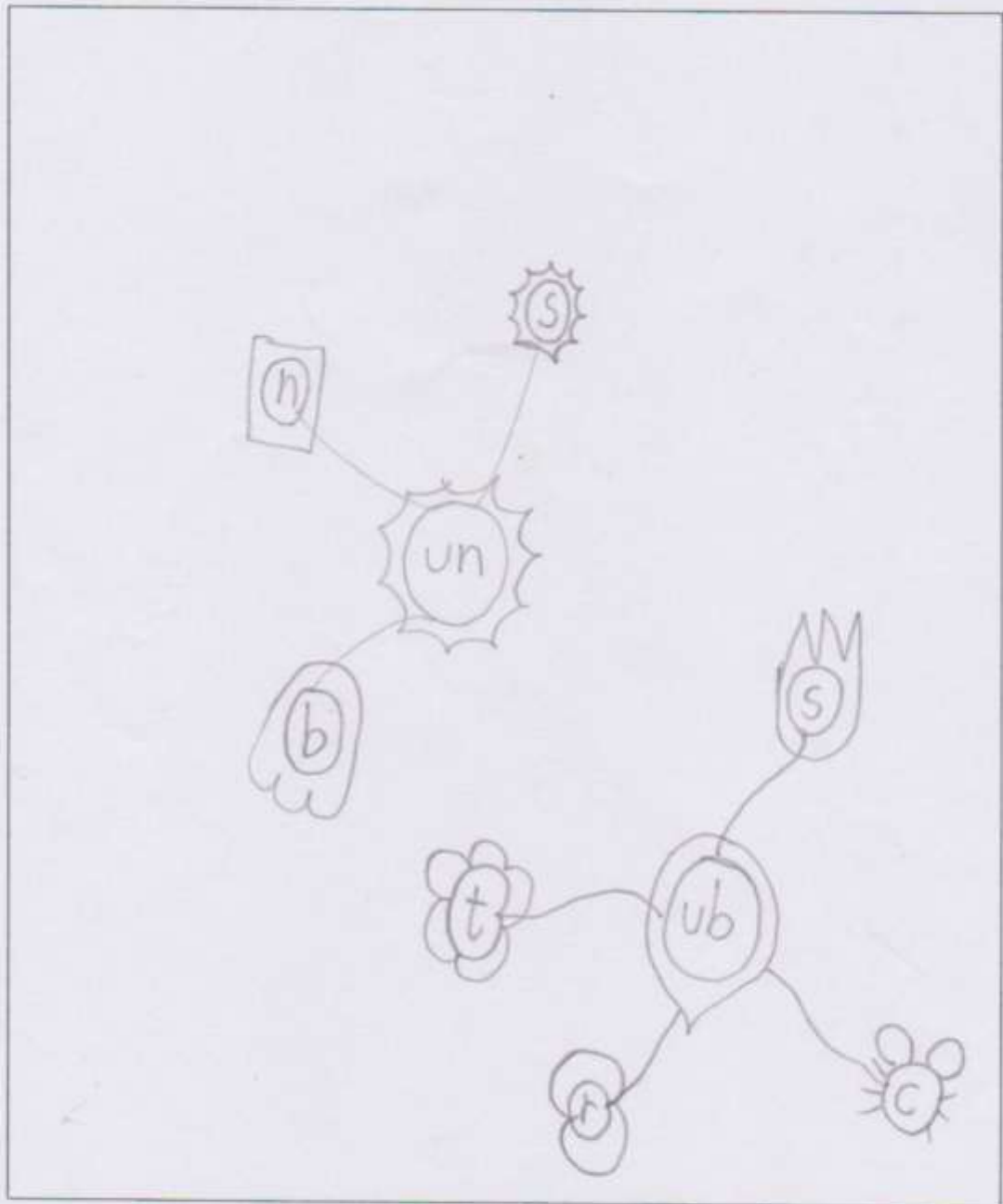

เกมบันไดงู

bun	bag	jog	bet	clig	cop	egg	hit	jet	rib
mix	hip	ten	fin	kid	wag	ox	men	job	nap
cat	tag	rob	fog	dam	hot	ram	tip	pot	lip
dad	rat	well	big	rip	bed	tub	wig	mad	win
six	bin	nod	van	mop	pet	yell	pin	dog	sit
hop	man	pig	sun	rod	bell	dot	map	top	sell
sad	beg	sub	wed	ban	cot	wet	nun	box	ham
red	fish	cap	hen	rub	pen	dish	tap	fox	leg
fat	log	net	lid	mat	cub	vet	bib	bat	START

Mind Map "un, ub"

Write three sentences.

1. The nun is in the tub.

2. The bun is on the sub.

3. The cub has a sub.

เกณฑ์การประเมินผลการทำงานของผู้เรียน

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ		
	2	1	0
ความรับผิดชอบ	ส่งงานครบทุกชิ้น	ส่งงานขาดตั้งแต่ 1 ชิ้นขึ้นไป	ไม่ส่งงาน
การตรงต่อเวลา	ส่งงานตรงตามกำหนด ทุกครั้ง	ส่งงานช้ากว่ากำหนด 1-2 ครั้ง	ส่งงานช้ากว่ากำหนด ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป
ความเรียบร้อย	งานสะอาด ไม่มีรอยสกปรก	งานมีรอยสกปรก 1-2 ตำแหน่ง	งานมีรอยสกปรกตั้งแต่ 3 ตำแหน่งขึ้นไป

สรุปเกณฑ์การประเมิน (ร้อยละ)

คะแนนร้อยละ 80-100 หมายถึง ระดับดีมาก

คะแนนร้อยละ 70-79 หมายถึง ระดับดี

คะแนนร้อยละ 60-69 หมายถึง ระดับปานกลาง

คะแนนร้อยละ 50-59 หมายถึง ระดับพอใช้

คะแนนร้อยละ 0-49 หมายถึง ระดับควรปรับปรุง

* เกณฑ์การประเมินผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

ชื่อ ชั้น เลขที่

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง short vowels จำนวน 20 ข้อ

- จงวงกลมคำศัพท์ที่ได้ยินให้ถูกต้อง (1-4)

1. a u o
2. ix ig id
3. bat bad bag
4. cub cup cut

- จงนำคำศัพท์ในกรอบสี่เหลี่ยมไปเติมได้

ภาพ

ให้ถูกต้อง (5-8)

fat	sub	cup	bun
dish	fish	big	rat
hen	hop	top	hot

5.

.....

6.

.....

7.

a

8.

a

- จงเติมคำศัพท์ลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ (9-12)

pet	cat	hen	net
hut	egg	bed	men
fish	cup	dig	big

9.

The is on the.....

10.

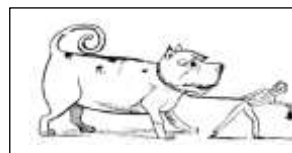
The is in the

11.

The

12.

The man has

a

- จงนำคำศัพท์ในกรอบสี่เหลี่ยมไปเติมลงในช่องว่างที่มีเสียงเหมือนกันให้ถูกต้อง (13-16)

six	fin	mad	nod
lap	bun	bed	bet
sad	tub	tag	ten

13. nap map

14. wet pet

15. win bin

16. rod cot

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 เรื่อง short vowels จำนวน 20 ข้อ

- จงเติมคำศัพท์ลงในประเภทให้ถูกต้อง

mat	nap	hug	yell
bell	pin	nod	cot

17. การกระทำ	18. สิ่งของ
.....	
.....	
.....	
.....	

ox	egg	pet	fish
ham	bun	jam	ram

19. อาหาร	20. สัตว์
.....	
.....	
.....	
.....	

แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 เรื่อง short vowels จำนวน 5 ข้อ

- จงสะกดและอ่านคำศัพท์ดังต่อไปนี้ให้ถูกต้อง (1-5)

รายการประเมิน \ คำศัพท์	dot	dish	nun	dam	yell
การสะกดคำ					
การอ่านออกเสียง					

เกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ		
	2	1	0
การสะกดคำ	ออกเสียงตัวอักษรได้ถูกต้องทุกตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 1 ตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 2-3 ตัว หรือไม่อ่านเลย
การอ่านออกเสียง	อ่านถูกต้องและมีเสียงท้ายคำ	อ่านถูกต้อง แต่ไม่มีเสียงท้ายคำ	อ่านไม่ถูกต้อง หรือไม่อ่านเลย

สรุปเกณฑ์การประเมิน (ร้อยละ)

คะแนนร้อยละ 80-100 หมายถึง ระดับดีมาก
 คะแนนร้อยละ 70-79 หมายถึง ระดับดี
 คะแนนร้อยละ 60-69 หมายถึง ระดับปานกลาง
 คะแนนร้อยละ 50-59 หมายถึง ระดับพอใช้
 คะแนนร้อยละ 0-49 หมายถึง ระดับควรปรับปรุง

* เกณฑ์การประเมินผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

ชื่อ ชั้น เลขที่

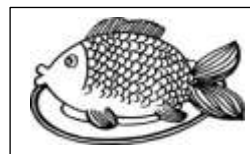
แบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง short vowels “a, e, i” จำนวน 12 ข้อ

- จงวงกลมคำศัพท์ที่ได้ยินให้ถูกต้อง

7.

1. a e i

- จงนำคำศัพท์ในกรอบสี่เหลี่ยมไปเติมได้ภาพ

ให้ถูกต้อง (2-4)

bin	wet	ten	vet
six	men	pin	man

The is on the

- จงนำคำศัพท์ในกรอบสี่เหลี่ยมไปเติมลงในช่องว่างที่มีเสียงเหมือนกันให้ถูกต้อง (8-10)

bed	sad	wig	lip
win	leg	ban	well

2.

3.

4.

8. sell bell yell

9. dad mad bad

10. pig bigdig

- จงเติมคำศัพท์ลงในประเภทให้ถูกต้อง (11-12)

lid	rip	beg	pen
sit	wag	bat	bed

- จงเติมคำศัพท์ลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ (5-7)

bell	wet	sell	sad
cat	man	pin	dish
fish	hat	dad	van

5.

The is in the

6.

The men a

11. การกระทำ

.....
.....
.....
.....

12. สิ่งของ

.....
.....
.....
.....

แบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ชุดที่ 1
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 เรื่อง short vowels จำนวน 3 ข้อ

- จงสะกดและอ่านคำศัพท์ดังต่อไปนี้ให้ถูกต้อง (1-3)

รายการประเมิน \ คำศัพท์	mix	wed	rip
การสะกดคำ			
การอ่านออกเสียง			

เกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์
 ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ		
	2	1	0
การสะกดคำ	ออกเสียงตัวอักษรได้ ถูกต้องทุกตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 1 ตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 2-3 ตัว หรือไม่อ่าน เลย
การอ่านออกเสียง	อ่านถูกต้องและมีเสียง ท้ายคำ	อ่านถูกต้อง แต่ไม่มี เสียงท้ายคำ	อ่านไม่ถูกต้อง หรือไม่ อ่านเลย

สรุปเกณฑ์การประเมิน (ร้อยละ)

คะแนนร้อยละ 80-100 หมายถึง ระดับดีมาก
 คะแนนร้อยละ 70-79 หมายถึง ระดับดี
 คะแนนร้อยละ 60-69 หมายถึง ระดับปานกลาง
 คะแนนร้อยละ 50-59 หมายถึง ระดับพอใช้
 คะแนนร้อยละ 0-49 หมายถึง ระดับควรปรับปรุง

* เกณฑ์การประเมินผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

ชื่อ ชั้น เลขที่

แบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง short vowels “o, u”

จำนวน 12 ข้อ

- จงวงกลมคำศัพท์ที่ได้ยินให้ถูกต้อง

1. o u up

- จงนำคำศัพท์ในกรอบสี่เหลี่ยมไปเติมได้ภาพให้ถูกต้อง (2-4)

mug	mud	hot	hut
top	cup	cub	cop

2.

3.

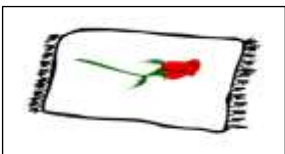
4. a

- จงเติมคำศัพท์ลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ (5-7)

rug	hum	tub	nut
bud	bug	sun	pot
cop	log	hut	hot

5.

The is

6.

The Is on the

7.

The is on the

- จงนำคำศัพท์ในกรอบสี่เหลี่ยมไปเติมลงในช่องว่างที่มีเสียงเหมือนกันให้ถูกต้อง (8-10)

mop	cup	fox	nod
tub	job	fog	rod

13. top hop cop

14. jog logdog

15. sub cup rub

- จงเติมคำศัพท์ลงในประเภทให้ถูกต้อง (11-12)

rob	rod	rug	tub
jog	cut	hum	box

11. การกระทำ

.....
.....
.....
.....

12. สิ่งของ

.....
.....
.....
.....

แบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ชุดที่ 2
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
เรื่อง short vowels จำนวน 3 ข้อ

- จงสะกดและอ่านคำศัพท์ดังต่อไปนี้ให้ถูกต้อง (1-3)

รายการประเมิน \ คำศัพท์	nod	sub	mud
การสะกดคำ			
การอ่านออกเสียง			

เกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์
ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ		
	2	1	0
การสะกดคำ	ออกเสียงตัวอักษรได้ ถูกต้องทุกตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 1 ตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 2-3 ตัว หรือไม่อ่าน เลย
การอ่านออกเสียง	อ่านถูกต้องและมีเสียง ท้ายคำ	อ่านถูกต้อง แต่ไม่มี เสียงท้ายคำ	อ่านไม่ถูกต้อง หรือไม่ อ่านเลย

สรุปเกณฑ์การประเมิน (ร้อยละ)

คะแนนร้อยละ 80-100 หมายถึง ระดับดีมาก
คะแนนร้อยละ 70-79 หมายถึง ระดับดี
คะแนนร้อยละ 60-69 หมายถึง ระดับปานกลาง
คะแนนร้อยละ 50-59 หมายถึง ระดับพอใช้
คะแนนร้อยละ 0-49 หมายถึง ระดับควรปรับปรุง

* เกณฑ์การประเมินผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

ชื่อ ชั้น เลขที่

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง short vowels จำนวน 20 ข้อ

- จงวงกลมคำศัพท์ที่ได้ยินให้ถูกต้อง (1-4)

1. a u o
2. ap am an
3. wet vet pet
4. pot hot cot

- จงนำคำศัพท์ในกรอบสี่เหลี่ยมไปเติมได้ภาพให้ถูกต้อง (5-8)

mop	vet	tap	hat
hen	big	bug	bud
wet	mix	pot	hot

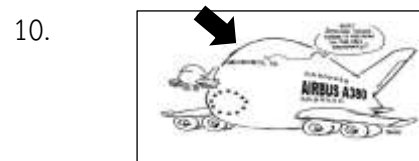

- จงเติมคำศัพท์ลงในช่องว่างให้สมบูรณ์(9-12)

pup	pig	wig	kid
mud	man	mat	log
big	egg	jet	cat

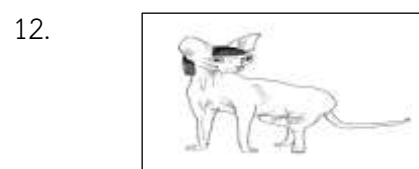
The has an

The is

The is on the

The has a

- จงนำคำศัพท์ในกรอบสี่เหลี่ยมไปเติมลงในช่องว่างที่มีเสียงเหมือนกันให้ถูกต้อง (13-16)

up	sub	ox	nod
wed	bag	beg	cut
bib	leg	ten	hum

13. ragwag

14. hen pen

15. bigbin

16. cup pup

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 2
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 เรื่อง short vowels

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 จำนวน 20 ข้อ

- จงเติมคำศัพท์ลงในประเภทให้ถูกต้อง
 (17-20)

up	win	dish	ban
map	wed	net	top

17. การกระทำ	18. สิ่งของ
.....	
.....	
.....	
.....	

cop	ram	fox	pup
vet	hen	dad	kid

19. คน	20. สัตว์
.....	
.....	
.....	
.....	

แบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 2
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 เรื่อง short vowels จำนวน 5 ข้อ

- จงสะกดและอ่านคำศัพท์ดังต่อไปนี้ให้ถูกต้อง (1-5)

รายการประเมิน \ คำศัพท์	fog	fish	hug	mad	beg
การสะกดคำ					
การอ่านออกเสียง					

เกณฑ์การประเมินการ

อ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ		
	2	1	0
การสะกดคำ	ออกเสียงตัวอักษรได้ถูกต้องทุกตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 1 ตัว	ออกเสียงตัวอักษรผิด 2-3 ตัว หรือไม่อ่านเลย
การอ่านออกเสียง	อ่านถูกต้องและมีเสียงท้ายคำ	อ่านถูกต้อง แต่ไม่มีเสียงท้ายคำ	อ่านไม่ถูกต้อง หรือไม่อ่านเลย

สรุปเกณฑ์การประเมิน (ร้อยละ)

คะแนนร้อยละ 80-100 หมายถึง ระดับดีมาก
 คะแนนร้อยละ 70-79 หมายถึง ระดับดี
 คะแนนร้อยละ 60-69 หมายถึง ระดับปานกลาง
 คะแนนร้อยละ 50-59 หมายถึง ระดับพอใช้
 คะแนนร้อยละ 0-49 หมายถึง ระดับควรปรับปรุง

* เกณฑ์การประเมินผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

ภาคผนวก ง
คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 19 ผลการประเมินระดับความเหมาะสมขององค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดย
ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน

องค์ประกอบของ รูปแบบการ จัดการเรียนรู้	สาระสำคัญ	$\bar{X}$	S. D.	ระดับ ความ เหมาะสม
1. แนวคิดและ ทฤษฎีพื้นฐาน	1. ผังความคิด (Mind Map) แผนผังที่แสดงความสัมพันธ์ของความคิดต่างๆ ให้เห็นเป็นโครงสร้างในภาพรวม โดยอาศัยการ ทำงานร่วมกันของสมองซีกซ้ายและซีกขวา ซึ่งใน การวิจัยได้ใช้ผังความคิดเพื่อช่วยส่งเสริมความจำ และความสามารถทางการเขียนของผู้เรียน ซึ่งจะ อยู่ในขั้นนำไปใช้ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจ และจดจำได้ ง่ายมากขึ้น	4.60	0.89	มากที่สุด
	2. เกมภาษา (Games) เป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งมี กฎเกณฑ์ มีกติกา อีกทั้งยังได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินอีกด้วย ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เกม คำศัพท์ เพื่อพัฒนาการอ่าน สะกดคำ และการ เขียนของผู้เรียน โดยจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเกม ภาษาในชั้นสรุปบทเรียนไปเรื่อยๆ เป็นการกระตุ้น หรือสร้างความสนใจของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้	4.40	0.89	มาก
	3. วิธีโฟนิกส์ (Phonics) เป็นเรื่องของการสอนถึงความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวอักษรและหน่วยเสียง ซึ่งเป็นการถอดรหัสคำ ของตัวอักษรไปสู่เสียงที่เป็นภาษาพูด ทำให้เข้าใจ หน่วยเสียงของภาษา เช่น เสียงสระ เสียง พยัญชนะ ซึ่งหน่วยเสียงเหล่านี้จะประกอบขึ้นเป็น คำ และเมื่อผู้เรียนแยกแยะหน่วยเสียงหรือ ถอดรหัสเสียงและเชื่อมโยงกับตัวอักษรให้อ่าน ได้ (reading) ซึ่งเมื่อผู้เรียนอ่านได้ก็จะสามารถ เขียนคำตามที่ได้ (writing)	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม		4.53	0.83	มากที่สุด

ตาราง 19 (ต่อ)

องค์ประกอบของ รูปแบบการ จัดการเรียนรู้	สาระสำคัญ	$\bar{X}$	S. D.	ระดับ ความ เหมาะสม
2. วัตถุประสงค์	1. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้	4.60	0.89	มากที่สุด
	2. นักเรียนสามารถจำเรื่องที่เรียนจบไปแล้วได้หลังจากเรียนจบไปแล้ว 2 สัปดาห์	4.40	0.89	มาก
รวม		4.50	0.85	มาก
3. ขั้นตอนการเรียนการสอน	1. ขั้นนำ (Warm Up) - ตระหนักรับรู้หน่วยเสียง (Phonemic awareness) ผู้สอนให้ผู้เรียนรู้จักการแยกหน่วยเสียงของตัวอักษร A-Z โดยให้ผู้เรียนร้องเพลง ABC Phonics chant ในทุกต้นชั่วโมง ทำให้ผู้เรียนได้ซึมซับเสียงของตัวอักษรได้อย่างแม่นยำและสนุกสนาน ทั้งยังมีการทบทวนคำศัพท์ที่เรียนแล้ว	4.40	0.89	มาก
	2. ขั้นสอน (Presentation) - เชื่อมโยงอักษรและเสียง (Phonics) ผู้สอนชูบัตรอักษร เช่น a และ t แล้วออกเสียงทีละตัว จากนั้นนำตัวอักษรมาติดกันแล้วออกเสียง “at” ให้ผู้เรียนฟัง และออกเสียงตาม จากนั้นครูนำบัตรอักษรตัวอื่นๆ มาผสมให้เป็นคำศัพท์ bat, cat, mat, fat, rat, hat ดังนี้ ผู้เรียนออกเสียงประสมคำตามผู้สอน	4.60	0.89	มากที่สุด
	3. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) - อ่านคำศัพท์ (Reading Vocabulary) ผู้สอนขออาสาสมัครออกมาหยิบบัตรคำศัพท์ที่ตรงกับภาพแล้วนำไปติดที่กระดาน ผู้เรียนฝึกออกเสียง สะกดคำ ประสมคำ ดังนี้ buh + at = bat ; bat bat bat เป็นจังหวะ ครูปรบมือให้จังหวะเป็นตัวอย่าง แล้วชี้โยงบัตรอักษรให้เป็นคำบนกระดานให้นักเรียนฝึกอ่านจนคล่อง ทำเช่นนี้จนครบทุกคำ จนนักเรียนจำได้ พูดได้คล่องแคล่วด้วยตนเอง	4.40	0.89	มาก

ตาราง 19 (ต่อ)

องค์ประกอบของ รูปแบบการ จัดการเรียนรู้	สาระสำคัญ	$\bar{X}$	S. D.	ระดับ ความ เหมาะสม
3. ขั้นตอนการ เรียนการสอน	4. ขั้นประยุกต์ใช้ (Production) – เขียน คำศัพท์ (Writing Vocabulary) ผู้เรียนแต่ละคน เขียนผังความคิด (Mind Map) ของคำศัพท์สระเสียงสั้นจากที่เรียนมา เพื่อย้ำความจำคำศัพท์ที่เรียนไปให้แม่นยำยิ่งขึ้น และให้ผู้เรียนเขียนประโยคโดยนำคำศัพท์ที่เรียน แต่งประโยคตามใจชอบ ผู้สอนเดินดูตรวจสอบ และแนะนำ ชมเชยไปรอบๆ ห้อง	4.60	0.89	มากที่สุด
	5. ขั้นสรุปผล (Wrap up) – เกมภาษา (Game) สรุปความรู้ทั้งหมดที่ได้เรียนไปแล้วโดยใช้เกม ภาษา (Game) เพื่อให้นักเรียนสนุกสนาน และ ผู้สอนกับผู้เรียนสรุปความรู้ร่วมกัน	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม		4.52	0.82	มากที่สุด
4. การ ประเมินผล	1. แบบทดสอบย่อย	4.40	0.89	มาก
	2. แบบทดสอบความสามารถทางการอ่านและ การ เขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	4.60	0.89	มากที่สุด
	3. แบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน	4.40	0.89	มาก
รวม		4.47	0.83	มาก
รวมทั้ง 4 องค์ประกอบ		4.51	0.81	มากที่สุด

ตาราง 20 ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน

องค์ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้	$\bar{X}$	S. D.	ระดับความ เหมาะสม
1. ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ เหมาะสมแสดงถึงโครงสร้างเนื้อหาที่เน้นได้ชัดเจน	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.80	0.45	มากที่สุด
2. สาระสำคัญ			
2.1 เหมาะสมกับเนื้อหาบทเรียน	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 ชัดเจน และเข้าใจง่าย	4.60	0.55	มากที่สุด
รวม	4.70	0.48	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้			
3.1 สอดคล้องกับสาระสำคัญ	3.40	0.89	ปานกลาง
3.2 ชัดเจน เข้าใจง่าย	4.40	0.55	มาก
3.3 สามารถประเมินผลได้	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.20	0.86	มาก
4. สาระการเรียนรู้			
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์	3.60	0.55	มาก
4.2 เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	4.40	0.55	มาก
4.3 ชัดเจน และน่าสนใจ	3.60	0.55	มาก
รวม	3.87	0.64	มาก
5. การจัดกระบวนการเรียนรู้			
5.1 ขั้นตอนการจัดกระบวนการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.40	0.55	มาก
5.2 กระบวนการเรียนการสอนแต่ละขั้นตอนชัดเจน และปฏิบัติได้	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.40	0.55	มาก
5.4 เวลาเรียนในแต่ละขั้นตอนมีความเหมาะสม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.5 การมีส่วนร่วมของผู้เรียนในกิจกรรมต่างๆ	4.80	0.45	มากที่สุด
5.6 ได้รับความสนใจผู้เรียน	3.80	0.45	มาก
รวม	4.50	0.57	มาก
6. สื่อการเรียนรู้			
6.1 ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
6.2 เหมาะสม และช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	4.40	0.55	มาก
6.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	4.60	0.55	มากที่สุด
รวม	4.53	0.52	มากที่สุด

ตาราง 20 (ต่อ)

องค์ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้	$\bar{X}$	S. D.	ระดับ ความ เหมาะสม
7. การวัดและประเมินผล			
7.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	4.60	0.55	มากที่สุด
7.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
7.3 เหมาะสมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด	4.40	0.55	มาก
7.4 มีเกณฑ์การประเมินชัดเจนและครอบคลุมพฤติกรรมที่ ต้องการวัด	3.40	0.89	ปานกลาง
รวม	4.25	0.79	มาก
รวมทั้ง 7 องค์ประกอบ	4.41	0.69	มาก

ตาราง 21 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านคำศัพท์
ภาษาอังกฤษกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Short Vowels ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบข้อที่	$\bar{X}$	S. D.	ระดับความ เหมาะสม
3. นักเรียนสะกดและอ่านออก เสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง	31	4.20	0.84	มาก
	32	4.20	0.84	มาก
	33	4.20	0.84	มาก
	34	4.20	0.84	มาก
	35	4.20	0.84	มาก
	36	4.20	0.84	มาก
	37	4.20	0.84	มาก
	38	4.20	0.84	มาก
รวม		4.20	0.76	มาก

ตาราง 22 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์
ภาษาอังกฤษกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่อง Short Vowels ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบข้อที่	$\bar{X}$	S. D.	ระดับความเหมาะสม
1. นักเรียนสามารถระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรได้	1	4.60	0.89	มากที่สุด
	2	4.60	0.89	มากที่สุด
	3	4.60	0.89	มากที่สุด
	4	4.60	0.89	มากที่สุด
	5	4.60	0.89	มากที่สุด
	6	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม		4.60	0.81	มากที่สุด
2. นักเรียนสามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง	19	4.60	0.89	มากที่สุด
	20	4.60	0.89	มากที่สุด
	21	4.60	0.89	มากที่สุด
	22	4.60	0.89	มากที่สุด
	23	4.60	0.89	มากที่สุด
	24	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม		4.60	0.81	มากที่สุด
4. นักเรียนสามารถเลือกภาพตรงตามความหมายของคำศัพท์ได้	7	4.60	0.89	มากที่สุด
	8	4.60	0.89	มากที่สุด
	9	4.60	0.89	มากที่สุด
	10	4.60	0.89	มากที่สุด
	11	4.60	0.89	มากที่สุด
	12	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม		4.60	0.81	มากที่สุด
5. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ไปแต่งประโยคได้ถูกต้อง	13	4.20	0.84	มาก
	14	4.20	0.84	มาก
	15	4.20	0.84	มาก
	16	4.20	0.84	มาก
	17	4.20	0.84	มาก
	18	4.20	0.84	มาก
รวม		4.20	0.84	มาก

ตาราง 22 (ต่อ)

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบข้อที่	$\bar{X}$	S. D.	ระดับความเหมาะสม
6. นักเรียนสามารถจัดหมวดหมู่ของคำศัพท์ได้	25	4.60	0.89	มากที่สุด
	26	4.60	0.89	มากที่สุด
	27	4.60	0.89	มากที่สุด
	28	4.60	0.89	มากที่สุด
	29	4.60	0.89	มากที่สุด
	30	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม		4.60	0.81	มากที่สุด
รวมทั้งหมด		4.52	0.81	มากที่สุด

ตาราง 23 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบย่อย (การอ่าน) ทั้ง 2 ชุด
กับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Short Vowels ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบข้อที่	$\bar{X}$	S. D.	ระดับความเหมาะสม
3. นักเรียนสะกดและอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง	21	4.20	0.84	มาก
	22	4.20	0.84	มาก
	23	4.20	0.84	มาก
	24	4.20	0.84	มาก
	25	4.20	0.84	มาก
รวม		4.20	0.76	มาก

ตาราง 24 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ทั้ง 2 ชุด
กับจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่อง Short Vowels ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบข้อที่	$\bar{X}$	S. D.	ระดับความเหมาะสม
1. นักเรียนสามารถระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรได้	1	4.60	0.89	มากที่สุด
	2	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม		4.60	0.84	มากที่สุด
2. นักเรียนสามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง	13	4.60	0.89	มากที่สุด
	14	4.60	0.89	มากที่สุด
	15	4.60	0.89	มากที่สุด
	16	4.60	0.89	มากที่สุด
	17	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม		4.60	0.82	มากที่สุด
4. นักเรียนสามารถเลือกภาพตรงตามความหมายของคำศัพท์ได้	3	4.60	0.89	มากที่สุด
	4	4.60	0.89	มากที่สุด
	5	4.60	0.89	มากที่สุด
	6	4.60	0.89	มากที่สุด
	7	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม		4.60	0.82	มากที่สุด
5. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ไปแต่งประโยคได้ถูกต้อง	8	4.20	0.84	มาก
	9	4.20	0.84	มาก
	10	4.20	0.84	มาก
	11	4.20	0.84	มาก
	12	4.20	0.84	มาก
รวม		4.20	0.76	มาก
6. นักเรียนสามารถจัดหมวดหมู่ของคำศัพท์ได้	18	4.60	0.89	มากที่สุด
	19	4.60	0.89	มากที่สุด
	20	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม		4.60	0.83	มากที่สุด
รวมทั้งหมด		4.52	0.81	มาก

ตาราง 25 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินผลการทำงานของผู้เรียน

นักเรียนคนที่	คะแนนผลการทำงาน (6 คะแนน)	
	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยผู้วิจัย
1	5	5
2	3	3
3	6	6
4	6	6
5	6	5
6	6	6
7	6	6
8	5	5
9	5	5
10	6	6
11	6	6
12	6	6
13	6	6
14	3	3
15	6	6
16	6	6
17	6	6
18	6	5
19	6	6
20	5	5
21	6	6
22	6	5
23	6	6
24	6	6
25	6	6
26	6	6

ตาราง 25 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนผลการทำงาน (6 คะแนน)	
	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยผู้วิจัย
27	6	6
28	6	6
29	5	5
30	6	6
31	6	6
32	6	6
รวม	181	178
$\bar{X}$	5.66	5.56
S. D.	0.79	0.80
r_{xy}	0.93	

ตาราง 26 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน
ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

นักเรียนคนที่	คะแนนการอ่านคำศัพท์ (20 คะแนน)	
	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยผู้วิจัย
1	14	12
2	7	8
3	15	15
4	11	10
5	14	16
6	16	15
7	11	10
8	18	18
9	8	7
10	16	16
11	10	10
12	16	14
13	15	16
14	5	5
15	16	16
16	15	13
17	17	17
18	16	16
19	12	12
20	16	16
21	16	15
22	16	16
23	15	14
24	16	18
25	16	15

ตาราง 26 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนการอ่านคำศัพท์ (20 คะแนน)	
	ผู้วิจัย	ผู้ช่วยผู้วิจัย
26	6	6
27	8	7
28	19	19
29	16	14
30	12	13
31	10	11
32	15	16
รวม	433	426
$\bar{X}$	13.53	13.31
S. D.	3.66	3.74
r_{xy}	0.96	

ตาราง 27 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1 รายข้อแบบอิงเกณฑ์ โดยวิธี B-Index ของ Brennan

ข้อที่	จำนวนผู้รอบรู้ที่ ตอบถูก	จำนวนผู้ไม่รอบรู้ที่ ตอบถูก	B-Index	ผลการพิจารณา
1	20	8	0.33	ปานกลาง
*2	20	8	0.33	ปานกลาง
*3	20	9	0.25	ปานกลาง
4	19	11	0.03	ต่ำ
*5	20	9	0.25	ปานกลาง
*6	20	9	0.25	ปานกลาง
7	20	10	0.17	ค่อนข้างต่ำ
*8	20	8	0.33	ปานกลาง
*9	15	6	0.25	ปานกลาง
10	20	5	0.58	ค่อนข้างสูง
*11	20	8	0.33	ปานกลาง
*12	12	1	0.52	ค่อนข้างสูง
*13	19	4	0.62	สูง
*14	17	2	0.68	สูง
15	19	10	0.12	ค่อนข้างต่ำ
*16	18	4	0.57	ค่อนข้างสูง
*17	15	5	0.33	ปานกลาง
18	20	10	0.17	ค่อนข้างต่ำ
*19	18	8	0.23	ปานกลาง
*20	16	4	0.47	ค่อนข้างสูง
*21	18	2	0.73	สูง
22	20	10	0.17	ค่อนข้างต่ำ
23	18	9	0.15	ค่อนข้างต่ำ
*24	18	6	0.40	ปานกลาง
*25	16	7	0.22	ปานกลาง

ตาราง 27 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนผู้รอบรู้ที่ ตอบถูก	จำนวนผู้ไม่รอบรู้ที่ ตอบถูก	B-Index	ผลการพิจารณา
*26	19	7	0.37	ปานกลาง
27	19	9	0.20	ปานกลาง
*28	17	7	0.27	ปานกลาง
*29	12	4	0.27	ปานกลาง
30	20	9	0.25	ปานกลาง

* ข้อสอบที่เลือก

ตาราง 28 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ ชุดที่ 2 รายข้อแบบอิงเกณฑ์ โดยวิธี B-Index ของ Brennan

ข้อที่	จำนวนผู้รอบรู้ที่ ตอบถูก	จำนวนผู้ไม่รอบรู้ที่ ตอบถูก	B-Index	ผลการพิจารณา
1	20	9	0.25	ปานกลาง
*2	20	9	0.25	ปานกลาง
*3	19	9	0.20	ปานกลาง
4	19	11	0.03	ต่ำ
*5	20	9	0.25	ปานกลาง
*6	20	9	0.25	ปานกลาง
7	20	11	0.08	ต่ำ
*8	20	8	0.33	ปานกลาง
*9	17	4	0.52	ค่อนข้างสูง
10	19	7	0.37	ปานกลาง
*11	17	7	0.27	ปานกลาง
*12	11	4	0.22	ปานกลาง
*13	19	9	0.20	ปานกลาง
*14	18	1	0.82	สูง
15	15	6	0.25	ปานกลาง
*16	20	3	0.75	สูง
*17	16	4	0.47	ค่อนข้างสูง
18	18	2	0.73	สูง
*19	18	8	0.23	ปานกลาง
*20	17	6	0.35	ปานกลาง
*21	19	9	0.20	ปานกลาง
22	20	10	0.17	ค่อนข้างต่ำ
*23	19	5	0.53	ค่อนข้างสูง
24	20	9	0.25	ปานกลาง
*25	17	6	0.35	ปานกลาง

ตาราง 28 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนผู้รอบรู้ที่ ตอบถูก	จำนวนผู้ไม่รอบรู้ที่ ตอบถูก	B-Index	ผลการพิจารณา
*26	19	9	0.20	ปานกลาง
27	19	9	0.20	ปานกลาง
*28	15	6	0.25	ปานกลาง
*29	14	4	0.37	ปานกลาง
30	19	9	0.20	ปานกลาง

* ข้อสอบที่เลือก

จากนั้น ผู้วิจัยนำข้อสอบ 20 ข้อ ที่คัดเลือกไว้ในแต่ละชุด มาเปรียบเทียบคะแนน
ทั้ง 2 ชุด ของผู้เรียนแต่ละคน ดังนี้

ตาราง 29 เปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั้ง 2 ชุด
ที่ได้คัดเลือกข้อไว้แล้ว

นักเรียนคนที่	คะแนนแบบทดสอบชุดที่ 1 (20 คะแนน)	คะแนนแบบทดสอบชุดที่ 2 (20 คะแนน)
1	14	13
2	5	7
3	17	17
4	10	12
5	18	18
6	16	16
7	11	12
8	19	19
9	6	7
10	16	17
11	11	12
12	19	18
13	16	17
14	5	6
15	17	18

ตาราง 29 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนแบบทดสอบชุดที่ 1 (20 คะแนน)	คะแนนแบบทดสอบชุดที่ 2 (20 คะแนน)
16	18	16
17	19	18
18	19	19
19	12	15
20	18	17
21	16	18
22	16	17
23	18	18
24	19	19
25	18	19
26	8	9
27	9	10
28	19	20
29	14	17
30	12	12
31	15	14
32	18	17

จากตาราง 29 สามารถคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรของคาร์เวอร์ (Carver Method) ดังนี้

$$r_{cc} = \frac{a + c}{N}$$

เมื่อ r_{cc} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์

a แทน จำนวนนักเรียนที่สอบผ่านทั้ง 2 ฉบับ

c แทน จำนวนนักเรียนที่สอบไม่ผ่านทั้ง 2 ฉบับ

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

วิธีการ

1. จัดข้อมูลลงในตาราง และกำหนดคะแนนจุดตัด 16 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน (เกณฑ์การตัดสิน 80%)

แบบทดสอบชุดที่ 2 แบบทดสอบชุดที่ 1	สอบผ่าน	สอบไม่ผ่าน
	สอบผ่าน	0
สอบไม่ผ่าน	1	11

ผู้เรียนที่สอบผ่านทั้ง 2 ชุด (a) มี 20 คน

ผู้เรียนที่สอบไม่ผ่านทั้ง 2 ชุด (c) มี 11 คน

2. คำนวณค่าความเชื่อมั่น

$$r_{cc} = \frac{20 + 11}{32} = 0.97$$

ดังนั้น ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบย่อยทั้งฉบับ มีค่า 0.97

ตาราง 30 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 1 รายข้อ
แบบอิงเกณฑ์ โดยวิธี B-Index ของ Brennan

ข้อที่	จำนวนผู้รอบรู้ที่ตอบถูก	จำนวนผู้ไม่รอบรู้ที่ตอบถูก	B-Index	ผลการพิจารณา
*1	20	7	0.32	ปานกลาง
2	19	9	0.09	ต่ำ
*3	21	7	0.36	ปานกลาง
*4	21	5	0.55	ค่อนข้างสูง
5	21	9	0.18	ค่อนข้างต่ำ
*6	18	7	0.22	ปานกลาง
7	14	7	0.03	ต่ำ
*8	17	5	0.35	ปานกลาง
*9	17	5	0.35	ปานกลาง
*10	18	7	0.22	ปานกลาง
11	16	8	0.03	ต่ำ
12	19	7	0.27	ปานกลาง
13	18	7	0.22	ปานกลาง
*14	20	7	0.32	ปานกลาง
15	20	7	0.32	ปานกลาง
*16	17	6	0.26	ปานกลาง
*17	17	6	0.26	ปานกลาง
*18	18	7	0.22	ปานกลาง
*19	16	5	0.31	ปานกลาง
20	19	7	0.27	ปานกลาง

* ข้อสอบที่เลือก

ตาราง 31 วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ชุดที่ 2 รายข้อ
แบบอิงเกณฑ์ โดยวิธี B-Index ของ Brennan

ข้อที่	จำนวนผู้รอบรู้ที่ ตอบถูก	จำนวนผู้ไม่รอบรู้ ที่ตอบถูก	B-Index	ผลการพิจารณา
*1	18	7	0.22	ปานกลาง
2	19	9	0.09	ต่ำ
3	21	9	0.18	ค่อนข้างต่ำ
*4	19	7	0.27	ปานกลาง
*5	18	4	0.49	ค่อนข้างสูง
*6	14	4	0.30	ปานกลาง
7	16	6	0.22	ปานกลาง
*8	17	3	0.54	ค่อนข้างสูง
9	16	7	0.13	ค่อนข้างต่ำ
*10	17	5	0.35	ปานกลาง
11	14	6	0.12	ค่อนข้างต่ำ
*12	17	5	0.35	ปานกลาง
*13	17	6	0.26	ปานกลาง
*14	21	7	0.36	ปานกลาง
*15	19	6	0.36	ปานกลาง
16	21	8	0.27	ปานกลาง
17	20	9	0.13	ค่อนข้างต่ำ
*18	18	6	0.31	ปานกลาง
*19	18	7	0.22	ปานกลาง
20	19	7	0.27	ปานกลาง

* ข้อสอบที่เลือก

จากนั้น ผู้วิจัยนำข้อสอบ 12 ข้อ ที่คัดเลือกไว้ในแต่ละชุด มาเปรียบเทียบคะแนนทั้ง 2 ชุด ของผู้เรียนแต่ละคน ดังนี้

ตาราง 32 เปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบย่อย (การเขียน) ทั้ง 2 ชุด ที่ได้คัดเลือกข้อไว้แล้ว

นักเรียนคนที่	คะแนนแบบทดสอบชุดที่ 1 (12 คะแนน)	คะแนนแบบทดสอบชุดที่ 2 (12 คะแนน)
1	7	7
2	7	5
3	11	12
4	8	6
5	10	9
6	9	9
7	7	9
8	11	10
9	5	6
10	10	10
11	6	6
12	11	10
13	10	10
14	6	6
15	11	10
16	11	10
17	10	11
18	11	12
19	9	9
20	12	10
21	9	11
22	12	12
23	10	10
24	12	11
25	10	9
26	4	2
27	7	7
28	12	10
29	9	6
30	8	8
31	8	6
32	11	11

จากตาราง 32 สามารถคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรของคาร์เวอร์ (Carver Method) ดังนี้

$$r_{cc} = \frac{a + c}{N}$$

เมื่อ r_{cc} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์
 a แทน จำนวนนักเรียนที่สอบผ่านทั้ง 2 ฉบับ
 c แทน จำนวนนักเรียนที่สอบไม่ผ่านทั้ง 2 ฉบับ
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

วิธีการ

1. จัดข้อมูลลงในตาราง และกำหนดคะแนนจุดตัด 10 คะแนน จากคะแนนเต็ม 12 คะแนน (เกณฑ์การตัดสิน 80%)

แบบทดสอบชุดที่ 1 \\\\ แบบทดสอบชุดที่ 2	สอบผ่าน	สอบไม่ผ่าน
	15	2
สอบผ่าน	1	14
สอบไม่ผ่าน		

ผู้เรียนที่สอบผ่านทั้ง 2 ชุด (a) มี 15 คน
 ผู้เรียนที่สอบไม่ผ่านทั้ง 2 ชุด (c) มี 14 คน

2. คำนวณค่าความเชื่อมั่น

$$r_{cc} = \frac{15 + 14}{32} = 0.91$$

ดังนั้น ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบย่อยทั้งฉบับ มีค่า 0.91

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวธนาพร มุลกันธุ์
วันเกิด	วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2530
สถานที่เกิด	อำเภอสีชมพู จังหวัดขอนแก่น
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 6 หมู่ 1 ตำบลศรีสุข อำเภอสีชมพู จังหวัดขอนแก่น 40220
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	-
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนธัมมสิริศึกษาสัตหีบ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี
พ.ศ. 2548	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน จังหวัดขอนแก่น
พ.ศ. 2552	ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตศรีราชา
พ.ศ. 2556	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

